DENISE ROBINS

Să nu dai niciodată totul

Traducerea şi adaptarea în limba română de VIRGIL FĂGĂDARU

ALCRIS M94

Capitolul 1

îmbrăcată într-un elegant costum de baie, Patricia Fleming sta întinsă pe verandă încercând să aţipească.

Soarele trecuse de acea porţiune a verandei în care se afla ea si ardea fără milă straturile de flori, zăpăcea palmierii, făcea să dogorească terasele sau încălzea valurile mării, la care se putea ajunge coborând mai multe trepte.

Pat Fleming nu făcea nici o mişcare, nevrând să se încălzească.

Avea trupul ca de sirenă, zvelt, subţire, picioarele lungi, umerii şi braţele frumos bronzate, care contrastau cu costumul de baie verde închis.

Acea vilă mare, cu obloanele albastre, terasa pavată cu dale albe de piatră, era cufundată într-o linişte nefirească în acea după-amiază toridă. Pat simţea o oboseală plăcută datorată înotului prelungit împreună cu Jay, în apele mării. Făcuseră asta pentru a-şi menţine silueta şi condiţia fizică.

Jay era o fostă colegă de şcoală şi bună prietenă. Se ocupau împreună de această vilă, aflată într-un paradis turistic spaniol. De obicei pensiunea lor era ocupată cam tot timpul de englezi sau americani, sau chiar de oaspeţi spanioli, cărora le plăcea căldura sudului. De

fapt, această localitate în care ne aflăm, Santa Rosca, se afla în vecinătatea bine cunoscutului oraş Malaga.

Pat nu regretase niciodată acel impuls de moment care o făcuse să se apropie de Jay Rotherford cu doi ani în urmă şi să-i sugereze să intre împreună în această aventură. Nici una nu avea rude, îşi pierduseră părinţii în ultimii ani. Aveau amândouă aceeaşi vârstă, douăzeci şi doi de ani, erau două tinere capabile, pline de energie, de viaţă, dornice să realizeze ceva. Pat era, fără îndoială, mai liniştită. Jay era puţin mai nesăbuită, mai dornică de plăceri, permanent nemulţumită cu ce avea. Pat era cea care asigura stabilitatea şi se împăcau destul de bine. Fiecare avusese destul capital pentru a face posibilă această afacere.

Spania era un loc ieftin, unde merita să investeşti, dar şi să trăieşti.

Pat reuşise să înveţe spaniola comercială şi ideea de a veni lângă Malaga, să caute ceva interesant fusese a ei. Descoperiseră Santa Rosca, un sat pescăresc adorabil, aflat pe drumul spre Gibraltar şi mai ales „La Flora“, această pensiune mare, cu fermă proprie, care era goală pe atunci şi aştepta pe cineva s-o închirieze şi să se apuce de treabă.

Jay şi Pat schimbaseră mobilierul, făcuseră publicitate pensiunii şi foarte curând La Flora se umpluse de oaspeţi. începuseră să obţină profit

chiar din primele săptămâni şi se puteau declara mulţumite. După primele luni de muncă asiduă pentru a face această pensiune competitivă, mai slăbiseră ritmul.

Clopoţelul de la intrare o făcu pe Pat să ridice capul. Era poştaşul, care sosea aici pe bicicletă şi care, ca de obicei, îi spuse: „buenas tardes“ şi-i întinse o telegramă.

Pat o citi şi imediat se năpusti în interior, strigând fericită:

-Jay! Unde eşti? Mă auzi? Jay!

Jay Rotherford ieşi din salonul în care funcţiona aerul condiţionat, cu un şal cu ciucuri pe umerii frumoşi, plini, fumând o ţigară. Jay avea deja un aer spaniol, arăta minunat, era foarte frumoasă, cu ochii ei negri languroşi, părul negru, silueta fără cusur. Pat, în contrast, avea ochii albaştri ca marea, părul castaniu deschis, un zâmbet dulce.

- De ce faci atâta zgomot, draga mea? întrebă Jay care mai căsca încă. Apoi oftă pentru că fusese deranjată din lectura unui roman adus de unul din musafirii englezi.

Pat îi întinse telegrama.

- Vine Tim! exclamă ea fericită.

Jay făcu o figură dispreţuitoare. Ridică apoi indiferentă din umeri, lăsând să-i cadă şalul de pe umerii rotunzi.

- Si asta te face atât de fericită?

Pat se trezi roşind ca o şcolăriţă. Apoi începu să râdă, jenată.

- Cred că da.

- Tipul ăsta este nebun, fără îndoială, zise Jay.

- Pentru că mă place?

- Nu, l-ar înţelege oricine pentru asta, draga mea. Dar este un inconştient, care n-are niciodată bani, sau o slujbă. Iar când rămâne fără nici un sfanţ, aterizează la Santa Rosca şi te cere de nevastă. Iar tu vei face greşeala de a-l accepta, într-o zi.

Pat nu zise nimic pe moment. Continua să privească spre ieşirea în acea grădină minunată în spatele căreia începea muntele plin de liliac la vremea aceea.

Multe lucruri adevărate! Da, era adevărat tot ce spunea Jay, dar ea simţea dragoste pentru acest Tim Mallory, şi era convinsă că se va mărita cu el. Îi plăcea tot mai mult, îi descoperea alte şi alte calităţi, de fiecare dată când se vedeau. Era fără slujbă, fără bani, nechibzuit, avea o mulţime de defecte, dar se simţea atrasă de el, aşa cum n-o atrăgea vreun alt bărbat, şi între ei se aprinsese acea flacără, care nu apare de obicei între bărbaţi şi femei la întâmplare.

Până acum îl refuzase de două ori. Si asta pentru că nu era sigură nici de ea, nici de el. Nu pentru că el nu avea bani şi perspectivă. Nu-l mai văzuse de trei luni, pentru că el se pare că se angajase undeva de la Crăciun. Îi simţise lipsa, lipsindu-i mai ales felul lui de a fi, mereu vesel, lipsit de griji.

Se gândea la el cu tandreţea femeii care simte că se îndrăgosteşte tot mai mult pe zi ce trece; era o tânără care

în pofida siluetei zvelte, a unei educaţii moderne şi eleganţei, era de modă veche. Pat era întotdeauna predispusă la visare, la romantism. Jay râdea de ea, spunându-i că aparţine epocii victoriene şi că, o dată căsătorită, soţul şi copiii vor fi totul pentru ea.

Jay, în schimb, era modernă ca ţinută şi ca gândire, voia doar să se distreze. Nu se va mărita niciodată cu un bărbat fără bani.

- Mai bine mă duc să-i spun Mariei să pregătească o cameră, pe cea verde, zise Pat. Mai bine că nu avem prea mulţi oaspeţi acum. De fapt, este doar familia Horley. Ar trebui să-l invităm pe Chris, să sărbătorim evenimentul mâine seară. Tim ajunge în Gibraltar mâine dimineaţă. Si de acolo vine cu autobuzul.

- Asta înseamnă că iarăşi n-are nici o leţcaie, observă Jay, altfel ar avea măcar o maşină, cât de cât.

- Poate a pus ceva bani deoparte, zise Pat, visătoare.

- Nu mă face să râd, fu răspunsul lui Jay.

Apoi, ea lăsă să-i scape un strigăt şi-şi trase şalul pe umeri.

- Dumnezeule! A şi sosit Chris! Trebuie să mă îmbrac decent.

- Si eu, zise Pat, privindu-şi costumul de baie

în care se simţea atât de bine.

Pentru câteva clipe, cele două tinere, braţ la braţ, priviră spre bărbatul care se îndrepta spre ele pe aleea străjuită de palmieri. Era un bărbat înalt, brunet, într-un costum gri cu cămaşă albă şi pălărie spaniolă de pai; se mişca graţios şi avea o figură foarte plăcută.

Cele două îl urmăreau cu emoţii diferite. Pat, cu ochii ei albaştri, îi ura bun venit. Ii plăcea acest Christopher Rudd. Il socotise un foarte bun prieten în ultimele şase luni. Era un dramaturg de mare reputaţie, care venise în această vilă în căutare de linişte, ca să scrie şi pentru că sănătatea îi ridicase probleme.

Se împrietenise foarte repede cu cele două tinere englezoaice care aveau pensiunea. Dar era evident că pe Pat o prefera. Felul lui de a fi, tăcut, liniştit, dragostea pentru natură, pentru o viaţă liniştită, n-o făceau decât să-l accepte ca prieten, nimic mai mult, pentru că inima ei îi aparţinea lui Tim Mallory. Christopher era destul de bogat, mai ales datorită ultimelor două piese care-i rotunjiseră considerabil veniturile.

Jay era intrigată pentru că el n-o iubea. El îi spusese, de fapt, de vreo două ori că era foarte frumoasă, dar peste măsură de egoistă şi că nici un bărbat sensibil nu şi-ar pune inima la picioarele ei. O trata ca pe un obiect frumos, pe care nu trebuie să pui prea mare preţ.

Iar Jay îşi jurase să-l facă pe acest Christopher s-o ia în serios. Uneori era geloasă

pe Pat. Observa că el se purta altfel cu ea, cu tandreţe, cu afecţiune.

Dacă lui Pat i-ar fi plăcut Christopher, s-ar fi născut o mare dragoste între ei. Dar atâta timp cât Pat îl iubea pe Tim Mallory, acest lucru nu era posibil.

Christopher se apropie de verandă. Cele două fugiră spre camerele lor.

Lui Jay îi luă destul de mult timp pentru a arăta aşa cum voia. Astfel că Pat, care se mulţumise să îmbrace o

rochie simplă, bleu şi încălţase sandale fără tocuri, fără a-i păsa prea mult că nu era machiată, se arătă prima.

Christopher îşi scoase pălăria de pai, înclinându-se în faţa ei.

- Buenos dias, donna Patricia.

Ea îi zâmbi bărbatului cu figura obosită, melancolică. Părul negru era pieptănat spre spate iar la tâmple se iviseră primii ghiocei. Christopher avea treizeci şi doi de ani, dar arăta de patruzeci. Muncise mult în viaţă, începuse ca gazetar, şi nu se bucurase de o sănătate prea bună. Doar ultimii ani îi aduseseră succesul.

- Doreşti cafea? îl întrebă Pat. Sau să fumezi?

- Dar fumez deja, zise el, oferindu-i o ţigară şi ei. Nu vreau cafea, am venit doar să te întreb dacă ai vrea să mă însoţeşti mâine la Rhonda.

- Mi-ar face mare plăcere, Chris, dar vine Tim şi nu pot părăsi La Flora.

Christoher Rudd o privi dezamăgit. Aşadar, tânărul Mallory apărea din nou! Nu avea motive de bucurie. Anul trecut, de Crăciun, când venise Mallory aici, Christopher fusese gelos pentru prima oară în viaţa sa. Urmărise felul în care reacţiona Pat la vederea lui Mallory, conştient că acesta nu merita atenţia ei. Da, ştia că Pat era îndrăgostită de el şi că acesta nu se ridica la nivelul ei. Pe când el, o iubea şi o voia doar pentru el, sperând că vor face curând pasul următor, căsătoria.

Era a doua oară în viaţă când iubea fără speranţă o femeie. Prima oară, o moarte neaşteptată îi luase orice

speranţă. Iar de data asta, între el şi aleasa inimii sale se afla un altul. Christopher se simţea lipsit de speranţă în dragoste. Viaţa îi dăruise tot ce-şi dorea, dar dacă n-o putea avea pe această femeie, la ce bun totul?

O examină atent, urmând-o în salonul vilei. Părea foarte frumoasă, sau aşa o vedea el; avea o figură caldă deschisă, ochii mari melancolici, albaştri, intensificaţi de bronzul pielii. Părul îi era dat după urechi.

Christopher îi admira curajul de a se fi lansat în afacerea cu această pensiune. El era conştient că Pat se implicase mai mult decât Jay în managementul afacerii. Tânăra avea un farmec aparte, pe care-l simţea la nivelul inimii.

De ce trebuia ca o tânără ca Pat să-şi dăruie

inima unui băiat frumos, care putea s-o facă fericită pentru foarte puţin timp?

- Imi pare rău că nu poţi veni la Rhonda, zise el. Am acolo un amic, un scriitor, cu care am studiat la Oxford. Aş fi vrut să ţi-l prezint.

- Imi pare rău, dar am un program foarte strict, Chris, trebuie să fiu pregătită pentru musafirii care vor sosi. Poate altă dată, murmură Pat.

El avu tendinţa de a se apleca spre ea, de a-i prinde mâna în palmele sale mari, de a şi-o duce la frunte şi a-i spune:

- Oricând doreşti, îţi stau la dispoziţie.

Dar nu făcu acest gest, ci continuă să-şi fumeze ţigara şi să asculte povestirile ei. Se aşteptau ca la sfârşitul săptămânii pensiunea să fie ocupată complet. Doctorul şi

soţia acestuia se mai aflau la pensiune. Tereza, bucătăreasa, se certase cu iubitul ei şi plânsese tot timpul... şi alte informaţii care nu aveau cum să-l intereseze. Dar el o privea sorbind-o din ochi, chiar dacă nu-l interesa nimic din toate astea.

Brusc, Pat observă că el arăta foarte obosit.

- De ce munceşti atât de mult, Chris? îl întrebă ea. Nu arăţi prea bine.

- Nu sunt bolnav. Prefer să lucrez noaptea, iar uneori ziua nu pot să dorm.

- Trebuie să mai slăbeşti ritmul, zise ea.

El fu fericit că Pat îi făcea recomandări, ceea

ce însemna că-i păsa de el. Pat putea fi uneori atât de grijulie, maternă chiar, dar fără să realizeze ce efecte avea asta asupra liniştii bărbatului care o iubea.

El se ridică brusc, îndreptându-se spre fereastra de unde se vedea marea.

- Aş vrea să-ţi citesc piesa la care lucrez acum, Pat, zise el.

- Ar fi grozav! S-o aşteptăm şi pe Jay.

- N-o vreau pe Jay, zise el aproape iritat şi se grăbi să adauge: este o fată bună, dar n-o interesează munca mea, mai precis n-ar înţelege-o ca tine.

Pat îl privi lung, apoi îi evită privirea, pentru că simţi în clipa aceea că Rudd era îndrăgostit de ea. O deranja asta, pentru că-l admira şi nu voia ca nimic să strice relaţia lor de prietenie. Păcat că nu era atras de Jay!

- Aş vrea să am o seară liberă în care să-mi citeşti piesa ta, Chris.

- Aştept să-ţi respecţi promisiunea, Pat.

- Buenos! se auzi vocea gravă a lui Jay. Ea intră în salon arătând superb într-o rochie oranj de mătase, cu sandale cu tocuri înalte, cu o floare la ureche.

Christopher o întâmpină cu un zâmbet.

- Te-ai integrat foarte bine în atmosfera spaniolă de aici, Jay.

- Stai să vezi cum pot folosi castanietele, se lăudă ea, venind spre el cu mâinile în şolduri,

fredonând un tangou.
Scriitorul Christopher Rudd privi lung această tânără frumoasă, care deşi de o seamă cu Pat, părea mult mai tânără. Ii făcu un compliment, apoi realiză încă o dată că bărbatul Christopher Rudd nu reacţiona la frumuseţea care i se oferea şi plecă, scuzându-se că are mult de lucru. Poate mai târziu puteau ieşi la o cafea.
După plecarea lui Christopher, lui Jay îi pieri tot cheful.
- Ce s-a întâmplat, Jay? o întrebă Pat.
- Mă dezamăgeşte viaţa, iar acest Christopher Rudd arată prea evident pe care dintre noi vine s-o vadă.
Pat roşi.
- O, draga mea.
- Ce mai contează? izbucni Jay. A, uite familia Horley, trebuie să-i spun Mariei să le ducă ceaiul pe verandă, nu bate vântul în după-amiaza asta.
Pat o privi cu regret. Era o situaţie atât de jenantă, de dificilă... ştia prea bine că prietena ei îl iubea în secret pe Chris, dar el venise s-o vadă pe ea. Ii îngreuna lucrurile în

multe privinţe, pentru că nu voia să intervină ceva între ea şi Jay. Fuseseră întotdeauna foarte bune prietene. Erau diferite, dar ţineau mult una la alta. Iar lui Pat îi displăcea că Jay era geloasă.
Dar mai apoi, gândul la Tim şi apropiata lui sosire îi alungă orice teamă. Era grozav că va fi

din nou aici! Il revăzu cu ochii minţii; era înalt, zvelt, bine făcut, cu ochii de un albastru închis, cu o figură de copil pus permanent pe şotii, puţin cam cârn.

Tim, un amestec de indolenţă şi de vitalitate, de gheaţă şi foc, de slăbiciune, dar şi rezistenţă. Tim care ştia cum să se poarte cu o femeie, care era încântător, încât îi uitai defectele.

Iar ea îi iertase totul acestui Tim. Chiar şi faptul că nu putea niciodată să-şi păstreze slujba pentru că nu putea fi punctual, era cu capul în nori, mereu visând aiurea, când slujba îi cerea să fie foarte atent.

La ultimul Crăciun petrecut împreună cu Tim, el îi arătase că putea fi şi serios, c-o adora, că era gata să facă orice pentru ea şi înţelegea tot ce poate o femeie să ceară de la iubitul ei.

Nici un alt bărbat nu se mai purtase astfel cu Pat, cu atâta deschidere. Pe Christopher Rudd îl admira, chiar îl plăcea, dar se temea puţin de el. De Tim nu-i era niciodată teamă. Era doar cu un an mai mare ca ea; cu toate acestea, simţea mereu pornirea de a-l strânge la piept.

Amintirea lui Christopher, singur în vila sa, aşteptând-o pentru a-i citi piesa, o părăsi complet pe Pat în restul

zilei. Acum îl aştepta pe Tim, numai la el se putea gândi. Nici pe Jay n-o mai luă în seamă, cu toate nazurile ei.

***

Când Tim Mallory sări din autobuzul care-l adusese de la Gibraltar la Santa Rosca, pe şoseaua care şerpuia printre palmieri şi portocali, era o zi superbă de aprilie, plină de soare. Autobuzul îşi continuă drumul spre Malaga, după ce sperie o turmă de capre.

Tim, care avea doar o valiză mică, porni spre drumul şerpuit care urca spre porţile de fier forjat ale pensiunii La Flora.

Pat îl aştepta la poartă. Era îmbujorată, cu ochii strălucind de bucurie când veni în întâmpinarea lui. Avusese foarte multă grijă de felul în care arăta în această după-amiază. Purta culorile care ştia că-i plac lui Tim: o salopetă bleumarin şi o jachetă albă, fără mâneci, care lăsa vederii braţele frumos bronzate. O pălărie de pai o ferea de soare. Lui Tim îi plăceau femeile elegante şi îngrijite, aşa că se rujase şi-şi făcuse manichiura. Acum Pat arăta total diferit de aceea tânără pe care Christohper Rudd o admira pentru simplitatea ei.

Tim lăsă jos valiza şi-şi desfăcu braţele.

- Pat! Iubito!

Ea nu avusese intenţia să-l lase să vadă că-i lipsise foarte mult, dar se trezi în braţele lui sărutată. Tim îşi scoase apoi pălăria pentru a o săruta mai în voie.

- Doamne, de când aştept să te văd, Pat! exclamă el.

Pat se trase o clipă înapoi, parcă ruşinată de

propria-i
lipsă de reţinere. Apoi însă îl privi strălucind de bucurie. Irezistibilul Tim, care exercita o inexplicabilă forţă de atracţie asupra ei, care-i provoca trăiri de o intensitate şi ardoare care o făceau uneori să se sperie. Chiar dacă era din nou fără bani, fără slujbă, arăta de parcă ar fi avut milioane. Era foarte elegant îmbrăcat, într-un costum gri impecabil, cravată asortată, iar părul blond strălucea de briantină. Il iubea pe acest tânăr cu trăsături de copil.
El luă valiza, o luă şi pe ea de braţ şi porniră spre vilă printre palmieri.
- Aici eşti ca în paradis, după ce stai mai mult la Londra. Am plecat de la Tillbury pe ceaţă şi vreme rece. Totul este superb aici, iar tu eşti fără cusur, iubita mea.
- Si eu mă bucur să te văd! exclamă Pat.
- Jay ce face?
- Bine.
- Tot mai încearcă să-l ademenească pe dramaturgul ăla bogat?
- Nu.. nu ştiu.
- Sunt convins că asta face, zise Tim; iar el n-are ochi decât pentru tine, aşa este?
- Nu! exclamă Pat.
- Stiu că n-are nici o şansă, am simţit asta când te-am prins în braţe. Ai ceva pentru mine, nu?
- Cred că mai mult decât îţi imaginezi, recunoscu Pat. Mă tem că aşa este.

- De ce să te temi de ceea ce simţi? Eu te ador. Ţi-am mai spus-o. Si ţi-am repetat-o în fiecare scrisoare pe care ţi-am trimis-o. De data asta, nu mă întorc singur în Anglia; ne vom căsători. Da, o vom face la Consulatul britanic din Malaga, m-am interesat şi este foarte simplu. Dar te voi lua de aici.

Pat începu să râdă.

- Dragul meu, planurile tale sunt întotdeauna cam nebuneşti.

- Dar de data asta le vom realiza, nu?

- Tim, nu ştiu, trebuie să mă mai gândesc. Nu pot s-o las singură pe Jay cu toate problemele de aici...

- Lui Jay nu i-ar păsa. Iar în ultima scrisoare îmi spuneai că domnul şi doamna Horley sunt dispuşi să vă ajute, chiar să investească. Lasă-i s-o facă. Pensiunea poate exista fără tine, dar eu nu pot. Stii că trebuie să ai grijă de mine...

Intre timp, ajunseseră la vila aceea mare, cu obloanele albastre, cu flori roşii de hibiscus pe verandă. Tim luă mâinile lui Pat în palmele sale.

- De data asta nu-mi mai scapi, Pat. Ne iubim şi n-are rost să stăm despărţiţi.

Ea nu răspunse nimic. I se părea grozav să trăiască alături de Tim ca soţia a lui, pentru că era foarte îndrăgostită de el.

- Vom mai discuta, dragul meu.

- Da, vom mai discuta detaliile, poate, admise el, dar nu mă întorc singur acasă.

- Presupun că nu... zise ea.
- Iubito, te ador! şopti el.
- Ce veşti îmi aduci? îl întrebă Pat. Din ce vom trăi după căsătorie?
- Am o perspectivă. Se va ivi ceva.

Pat îl privi, clipind des.

- Ai o slujbă în acest moment?
- Nu, dar mi s-a promis una luna viitoare. Nu mi-a plăcut să lucrez la firma la care am fost în ultimul timp. Am întâlnit un tip la club, acum două seri...

El se aşeză pe marginea verandei, aprinse o ţigară şi începu să-i povestească. O altă versiune a unei vechi povestiri despre felul în care va ajunge să aibă o slujbă. Tim nu se împăca niciodată cu şefii săi. Ideile lui nu erau apreciate, iar el nu se născuse pentru a fi condus. Familia nu-l înţelegea niciodată şi de aceea nu erau în termeni buni. Dar el aştepta mereu să se ivească ceva şi acum tocmai se ivise ceva pentru care era gata să rişte orice.

Un bărbat numit Forsett punea pe picioare o companie... nu-i spuse numele, pentru că oricum, nu conta. Iar el, Tim, urma să fie asistentul acestuia, cu un salariu de o mie cinci sute de lire pe an pentru început.

- O să putem închiria un apartament mai mic pentru început, nu? Sper că nu te deranjează să rişti cu mine?

Citi în ochii ei că era destul de îndrăgostită

pentru a accepta.
Tim era un actor înnăscut. Era mereu în căutare de auditoriu, pe care-l considera doar o masă de manevră,

un fel de păpuşi de cârpă ale căror sfori urmau să fie trase de el. Dar de Pat Fleming era chiar îndrăgostit. Pe lângă faptul că era frumoasă, Pat era o femeie puternică, plină de curaj. De aceea, simţea mereu nevoia s-o aibă alături, şi-o ceruse în căsătorie. Iar când promisese s-o adore toată viaţa, nu minţise. Dar asta nu însemna că va fi capabil s-o şi facă.

Când ieşi Jay, alăturându-li-se, Tim o salută bucuros.

- Bună, Jay! Eşti mai frumoasă ca oricând. Ţi-o prezint pe viitoarea mea soţie...

Jay îşi privi prietena.

- Ai convins-o?

- Tim, nu exagera!

- Nu eşti viitoarea mea soţie? o întrebă el

- Da, cred că da, admise Pat.

- In acest caz, ar trebui să vă felicit, începu Jay. Dar tu, Tim, ai dat peste vreo comoară din care să întreţii viitoarea familie?

Tim rămase pe moment fără replică. Lui nu-i prea plăcea Jay, nu avea generozitatea şi puterea de înţelegere a lui Pat. Era o tipă cam materialistă şi el, dacă putea, o evita.

- Nu, nu sunt milionar, dar sper că voi avea în

curând o slujbă bună, iar pe Pat n-o deranjează să înceapă cu puţin.

- Aşadar, parteneriatul nostru ia sfârşit aici, Pat? zise Jay , vădit nemulţumită.

- Te-ar deranja, draga mea? o întrebă Pat.

- Sigur că m-ar deranja.

Dar în acelaşi timp, se gândea că plecarea lui Pat i-ar lăsa drum liber cu Christopher.

In seara aceea, Christopher Rudd veni la pensiune să sărbătorească logodna lui Pat Fleming cu Tim Mallory. Veni cu inima strânsă la ceremonia prin care îşi vedea spulberate toate speranţele. O aştepta, ştia că va avea loc curând, dar rămăsese în sufletul lui speranţa că Mallory nu va câştiga chiar aşa de uşor. Pat anunţă la cină că urmau să se căsătorească la Malaga peste trei săptămâni.

Christopher se simţi dintr-o dată înfrânt, obosit şi mai bătrân decât era. Cu toate acestea, rămase alături de cei doi, chiar şi după ce familia Horley se duse la culcare.

Fusese o cină festivă; fetele se îmbrăcaseră în rochii de seară, iar Maria decorase masa cu flori, mai ales trandafiri roşii, care-şi lăsaseră capetele în jos din cauza căldurii.

Era o noapte caldă, cerul plin de stele părea că ia parte la sărbătoare alături de ei. Luminile oraşului Malaga luceau la distanţă. Iubitul Mariei cânta la mandolină.

Christopher Rudd îi privi cu atenţie pe cei

alături de care se presupunea că sărbătorea şi el, cu inima strânsă. De ce naiba îl alesese Pat pe acest iresponsabil... când el avea atât de mult de oferit? In timp ce acest Mallory n-avea nimic în afară de un fizic plăcut.

Christopher era îngrijorat de viitorul lui Pat; după ce pasiunea se va mai domoli, ea va realiza c-a făcut o greşeală.

Era sigur că Mallory era îndrăgostit de ea... dar va şti el oare să fie alături de ea în faţa greutăţilor vieţii? Slujba despre care vorbea era doar o speranţă fără nici cel mai mic suport. Si oare cât va rezista în slujba asta?

Tim era într-o formă teribilă, de invidiat. Ii amuza pe toţi. Christopher era tăcut, privind-o pe Pat de parcă ar fi văzut-o pentru ultima oară. Era atât de frumoasă în acea rochie neagră de mătase cu garoafa roşie pe umăr. Iar ochii îi străluceau de dragostea pe care i-o purta lui Mallory.

Jay era foarte elegantă, cu o floare în păr. Si ea părea că se simte foarte bine. Dar îi zâmbea doar lui Christopher Rudd, acum când ştia că va scăpa de Pat.

Ea sugeră o plimbare pe nisip, spre malul mării, acum noaptea, când pescarii aruncau năvoadele. Tim şi Pat considerară ideea ca fiind grozavă. Dar Christopher se scuză, se simţea obosit. Era mai bine dacă se întorcea acasă, la biroul care-l aştepta. Mai putea lucra o oră sau

două, înainte de culcare.

Jay insistă, dar el nu se lăsă convins. Ii sărută mâna lui Pat.

- Iţi doresc multă fericire, draga mea, zise el.

Când simţi buzele lui fierbinţi şi uscate atingându-i mâna, dintr-o dată Pat ieşi din acel nor de fericire care o orbise în ultimul timp, amintindu-şi că acestui bărbat îi păsa de ea.

- Dragul meu, Chris, îţi mulţumesc, vom rămâne întotdeauna prieteni.

Tim o prinse de umeri.

- Aşa va fi! o secondă Tim. Vei veni să ne vizitezi în Anglia, sper?

Christopher îi răspunse cu un gest scurt şi plecă. Acest individ îl irita teribil, şi-şi dori să-l fi putut agrea pe Mallory, desigur de dragul lui Pat. Dar simţea o pierdere ireparabilă.

Jay insistă să-l însoţească.

- Lasă-i pe cei doi să se ducă pe plajă. Eu te voi conduce până la vila ta.

Christopher n-o voia pe Jay. Voia să fie singur... să lupte împotriva disperării care-l cuprinsese la aflarea veştii că Pat se mărita cu altul. O lăsă pe Jay să-l însoţească pentru că n-avea puterea să i se opună.

Ea îi spuse:

- Presupun că mă voi ocupa singură de acum înainte de pensiune, sau poate mă va ajuta familia Horley. Pat ne va lipsi tuturor. Nu-i aşa,

Chris?

- Da, zise el printre dinţi.
- Va trebui să ne oferim sprijin reciproc.
- Eu mă întorc la Londra, imediat ce termin piesa, zise el foarte rece.

Jay nu mai spuse nimic. Mai era până la terminarea piesei, aşadar şi ea mai avea destul de acţionat. Nu renunţa la nici o speranţă.

Pe plajă, Pat şi Tim se plimbau mână în mână.

- Individul ăla, Rudd, era foarte afectat că te-a pierdut, iubito.

- Bietul Chris, zise Pat. Nu suport să-l văd trist, simţindu-se părăsit. Dar n-am făcut nimic pentru a-l încuraja.

Tim se opri şi o prinse în braţe.

- Orice bărbat s-ar îndrăgosti de tine. Singurul lucru pe care nu-l înţeleg este de ce ai ales un individ fără bani, în locul acestui dramaturg bogat şi foarte cunoscut.
- Căsătoria trebuie să se bazeze pe sentimente, nu pe bani, fu replica lui Pat.
- Nu ţi-e teamă că te voi dezamăgi?
- Stiu că n-o vei face, dragul meu.

Tim o sărută.

- Aşa este; nu te voi dezamăgi niciodată.

Si credea pe atunci ceea ce-i spunea. Iar ea era sigură de el. Cât despre bani... ea mai credea că Tim va obţine acea slujbă, iar atâta timp cât aveau din ce să trăiască, totul era bine pentru

ea. Probabil că la Londra viaţa nu va mai fi la fel de plăcută aşa cum fusese aici. Dar era cu Tim... şi familia Horley urma să cumpere partea ei din La Flora.

- Aceşti bani vor fi de- ajuns pentru început şi vom face economii.

- Da, draga mea, zise Tim vag.

Dar mintea îi era ocupată cu planurile pentru petrecerea pe care o vor da imediat ce vor închiria un apartament, la invitaţi, la felul în care se va mândri cu Pat. Va avea o nevastă foarte drăguţă şi capabilă. Se vor duce la spectacole, vor merge la dans. Cât despre economiile la care visa ea...

Nici nu se obosi să se gândească la copilul despre care vorbea Pat. Era minunat că avea deja instincte materne, dar el nici nu se gândea la copii. Nu suporta ideea!

Pat, foarte visătoare în acea noapte luminată de lună, nu ştia mai nimic din visurile celui cu care urma să se mărite. Dar îl vedea ca pe cel alături de care destinul ei de femeie se va împlini. Se duse la culcare după o lungă conversaţie cu Jay şi dormi fără vise.

Dar Christopher nu închise un ochi până dimineaţa, torturat de disperare, temându-se pentru Pat. Nu avea încredere în Tim Mallory.

Veni şi ziua în care fără voia lui deveni martor la căsătoria celor doi, la consulatul britanic din Malaga.

Era mijlocul lui mai, când toate florile erau înflorite şi pământul se pregătea să rodească sub soarele fierbinte.

Pat era o mireasă foarte frumoasă şi fericită. Purta o rochie bleu cu alb la gât, mănuşi albe şi pălărie cu voal, aşa cum voise Tim.

Chris tânjea după acea Pat care venea într-o rochie simplă şi sandale fără toc să-l întâmpine la La Flora.

Perechea de tineri căsătoriţi urma să părăsească oraşul în acea după-amiază cu un vas care pleca din Malaga spre Anglia. Era luna lor de miere, o săptămână pe mare, apoi Tim se apuca de muncă, iar Pat de decorarea primei lor case.

Luară prânzul la hotelul Miramar, toţi şase.

Pat era acum doamna Mallory, Jay îl sorbea din ochi pe Christopher, iar cei doi Horley, care cumpăraseră acţiunile lui Pat, participau şi ei cu bucurie.

Tim comandă un prânz sofisticat. Era îmbujorat i se citea fericirea în ochi; triumfa. Pat era foarte îndrăgostită de el şi se întreba de ce nu se măritase cu el cu şase luni în urmă, când o ceruse prima oară de nevastă.

Rudd îi privea cu durere, gândindu-se că bărbatul care-i luase iubita trebuia s-o facă fericită.

Tim plăti prânzul cu mişcări foarte sigure, convins că reuşise. Avusese bani doar cât să

ajungă la Santa Rosca şi se întreba cum va reuşi să convingă banca la întoarcere că era solvabil pentru un împrumut.

Ii căzu în clipa aceea o scrisoare din portofel. O privi fără a-i da importanţă. Sosise de dimineaţă, dar fusese prea ocupat pentru a o deschide. Acum o citi rapid şi-i pieri toată buna dispoziţie. Era informat în termeni foarte concişi că firma de la care aştepta să-l angajeze avea nevoie de cineva cu multă experienţă. Aşadar, perspectiva de a câştiga o mie cinci sute lire pe an se spulberase, acum când avea o soţie şi o casă de plătit.

Tim deveni dintr-o dată conştient de privirea insistentă a lui Rudd. Mototoli scrisoarea, o puse la loc în buzunar şi ridică paharul cu şampanie.

- La naiba! Dar n-am să las vestea asta proastă să-mi strice ziua. Ii voi spune lui Pat când vom fi pe vas. Va apărea desigur, altceva mai bun!

Capitolul 2

Soarele apunea, scăldând oraşul Malaga în nuanţe de purpuriu şi auriu când vasul de coastă îi scotea pe Tim şi Pat din Spania.

Pat se afla alături de soţul ei, aplecată peste balustradă, cu braţul lângă al lui, urmărind cum portul rămâne în urmă. Nu putea să creadă că totul era aievea, că era deja soţia lui Tim, că pleca pentru totdeauna din Spania, că-i lăsa în urmă pe Jay şi Chris, fostul lor parteneriat şi

începea o viaţă nouă.

Era prea fericită pentru a-şi face probleme de viitor. Aştepta ziua în care ea şi Tim se vor putea întoarce la Santa Rosca, în vizită. Tim va face bani până atunci, vor avea tot ce le va trebui, iar viaţa lor va fi minunată. Oricum, va avea ea grijă să nu ducă o viaţa prea „aşezată“ să devină un cuplu de oameni plicitisiţi de viaţă şi lipsiţi de imaginaţie. Se vor iubi întotdeauna.

Ridică faţa spre Tim. Deodată, observă că el era îngrijorat, sau poate doar preocupat de ceva.

- Ce este, dragul meu? Ai devenit brusc foarte serios.

El încercă să-i zâmbească, doar nu era să lase necazurile să le întineze prima zi de căsătorie. Nu, n-avea de gând să-i spună despre refuzul primit de la compania Forsett. Nu trebuia să strice momentul fericit pe care-l traversau. Sigur că era îngrijorat. Nu mai avea nici un ban. Dar ştia că Pat nu i-ar reproşa asta, cel puţin nu imediat. Dacă i-ar spune acum că n-are nici măcar perspectiva unei slujbe şi nici măcar un împrumut nu poate lua de la bancă...

- Nu este nimic, draga mea. Spune-mi, cum ţi s-a părut dimineaţa asta? Perechea aceea, Horley, mi se pare un cuplu cam plictisitor. Rudd este un individ decent şi interesant, dar nu este genul de bărbat care să însufleţească o petrecere.

Pat simţi nevoia să-i ia apărarea lui Chris.

- Chris este un bărbat deosebit şi un foarte bun prieten.
- Nu-ţi pare rău că te-ai măritat cu mine şi nu cu el?
- Cum poţi pune o întrebare atât de absurdă, Tim, dragul meu?
- Mă iubeşti, Pat?
- Dacă n-aş face-o, atunci de ce m-aş fi măritat cu tine?
- Pentru că sunt un bărbat atrăgător, de exemplu.

Ea începu să râdă.

- Dar n-ai văzut cabina, îi spuse Tim. Vino să ţi-o arăt. Intrară mână în mână în primul compartiment. Pat nu mai văzuse o astfel de ambarcaţiune de lux. Cabina lor era cea mai frumoasă surpriză care o putea aştepta; era de fapt, o cameră mare, luxoasă, cu baie. Era plină cu flori. Trandafiri şi garoafe erau peste tot, în vaze frumoase de cristal.

Pat lăsă să-i scape o exclamaţie când Tim aprinse lumina.

- Tim, totul este minunat!

El era încântat de efectul produs de cabina pe care o împodobise cu flori. Si ce conta că trebuia să împrumute bani pentru ca să plătească totul?

- Nimic nu mi se pare îndeajuns de bun pentru tine, iubito.

Pat îl privi cu ochii plini de lacrimi.

- Eşti atât de bun cu mine!

- Tu eşti cel mai bun lucru din viaţa mea, iubito! Nici nu-mi vine să cred că eşti soţia mea!

- Pentru motivul pe care l-ai mai spus, pentru că eşti foarte atrăgător.

- Indiferent cum aş fi, te ador şi lucrurile nu se vor schimba niciodată, Pat!

- Totul este atât de minunat încât nici nu pot să cred că este adevărat, murmură ea. Cu câteva săptămâni în urmă nici nu mă gândeam că mă voi mărita cu tine şi voi renunţa la afacerea mea cu Jay.

- Mă tem că-ţi va lipsi atmosfera şi soarele Spaniei. Stii cum este vremea la Londra, în mai!

- Cui îi pasă? râse ea. Va fi grozav să avem propria noastră casă, să te aştept în fiecare zi când te vei întoarce de la slujbă. Când vei începe să lucrezi?

- Nu.. nu ştiu încă, zise el, apoi încercă să schimbe subiectul. Cred că Jay îţi va simţi lipsa. Dar pe de altă parte este fericită că-l are pe Rudd doar pentru ea.

Pat nu putea să se gândească la Rudd fără o strângere de inimă. Pe Jay o ştia prea bine, dar o eventuală căsătorie între cei doi n-ar merge.

- Chris nu este bărbatul care să se însoare, să ducă o viaţă normală de familie.

- Ei uite că până şi eu am făcut-o! glumi Tim cu zâmbetul lui irezistibil.

- Iubitule! murmură Pat fericită.

Tim îi dădu un sărut lung. Erau doi îndrăgostiţi

aflaţi în pragul fericirii.
Ceva mai târziu, când se îmbrăcau pentru masă, Pat încercă să fie mai practică.
Tim ieşea din baie fredonând o melodie, proaspăt bărbierit.
„Nu mai am un sfanţ în cont, ce să-i faci... Mai bine să stingem lumina...“
Pat îi aruncă o privire cam ciudată, în timp ce-şi pieptăna părul bogat.

- Sper că totuşi mai avem ceva. Ai cheltuit cam mult, dragul meu, pe această cabină de clasa întâi, florile şi tot restul...

- Iubito, nu te poţi zgârci în luna de miere!

Si luna de miere a lui Pat, care dură, de fapt, şase zile de croazieră, fu aproape perfectă. Perfectă pentru că Pat se afla permanent într-o lume de vis, în care Tim era iubitul cel mai atent şi mai încântător. Nu voia să se trezească din acest vis, decât dacă era absolut necesar.

Nu-şi permise să fie practică în timpul acestui voiaj. El comanda orice, fără nici o limită. Iar dacă ea protesta, îi acoperea gura cu sărutări. Nu aveau voie să discute probleme financiare în această călătorie minunată. Aveau destul timp pe urmă. Aceste şase zile trebuia să fie perfecte. El nu se putea bucura cu atâta seninătate de acest voiaj, ştiind ce-l aştepta la întoarcere, dar se consola, ca întotdeauna, cu gândul că va apărea ceva...

Fără ca Pat să ştie, trimisese două telegrame în Anglia, ceea ce de fapt constituia o extravaganţă. Le adresase unor buni prieteni cu

care fusese coleg la Oxford şi care deţineau acum poziţii foarte importante. Le spunea că se căsătorise şi că avea nevoie de o slujbă.

Pat se amăgea că vor avea o situaţie oarecum stabilă, întrucât Tim urma să înceapă o nouă slujbă. îşi făcuse nenumărate planuri de viitor, mai ales legate de apartamentul în care vor locui. îi spusese lui Tim că prefera la început un hotel liniştit, modest, până vor găsi ceea ce le trebuia. Tim, întotdeauna un tovarăş plăcut şi gata să-i pună în practică fiecare dorinţă, o aproba în totul, iar ea era convisă că nu greşise măritându-se cu el.

Era evident că Tim o adora. Nu mai avea ochi pentru altă femeie aflată la bord. Iar când îi spunea că era cea mai

frumoasă femeie, credea în ceea ce spunea. O iubea cu adevărat şi voia din toată inima să meargă bine căsătoria lor. Problema banilor era ceva ce se va rezolva. Vasul opri o singură zi la Lisabona când coborâră pe uscat, moment în care Tim se văzu nevoit să se confeseze că nu mai avea bani lichizi.

Desigur, trebuia să-şi ducă soţia la cel mai bun hotel, să-i cumpere ceva care să-i amintească toată viaţa luna de miere, dar... ea va trebui să-i împrumute nişte bani, deocamdată.

Pat îi oferi banii imediat, fără ezitare. Inainte de plecarea din Malaga ea schimbase toţi banii spanioli în lire englezeşti. De aceea, putu să-i ofere lui Tim suma cerută pentru o zi minunată la

Lisabona.

Când Tim îi aduse o poşetă foarte elegantă, sărutând-o, ea îi mulţumi şi aproape uită că era plătită cu banii ei. Tim nici nu ţinu minte acest amănunt, căci îi plăcea să facă daruri scumpe iubitei sale.

In cele din urmă ajunseră la Southampton, în draga ei Anglie, pe care o părăsise cam de mult timp. Era rece şi bătea un vânt tăios, ca în luna mai pe aceste ţinuturi. Pat tremura de-a binelea, deşi îmbrăcase o jachetă de călătorie cu guler de blană, şi-şi dori să se fi bucurat mai mult de soarele din Spania. Dar se întorcea în Anglia, cu un soţ încântător. Zilele petrecute cu Tim o făcuseră să se îndrăgostească şi mai mult de el. Era aproape sigură că vor avea o viaţă minunată şi că fericirea viitoare merita orice sacrificiu.

Luară trenul spre Londra, iar Pat aproape că începu să ignore vremea înnorată, cerul plumburiu, vântul tăios, aşa cum sta cu capul pe umărul soţului ei.

Tim îşi întinsese picioarele, fuma o ţigară şi părea şi el foarte fericit.

- Ţi-a plăcut luna de miere, iubito? o întrebă el. A fost cam scurtă, din păcate.
- Eu refuz să cred că s-a terminat; să sperăm că va dura toată viaţa.

El îi şopti:

- Ai merita să te sărut pentru vorbele astea... dar la naiba cu acel domn din colţul compartimentului!

- Bietul om, murmură Pat. Viaţa lui este pe sfârşite, iar a noastră abia începe!
Tim începu să fredoneze:
„ Arăţi mai bine cu fiecare zi ce trece
N-ai fost nicicând aşa frumoasă...“
Dar se opri imediat. Era mai bine să nu ajungă la versul în care spunea „nu mai am nici un ban în cont“.
- Unde vom sta noaptea asta? o întrebă el.
- Tu unde ai vrea?
- La Ritz, zise el.
Pat îl privi dojenitor.
- Din acest moment, preiau eu administrarea cheltuielilor, dragul meu. Vom căuta un hotel ieftin, chiar dacă nu ne va conveni.
- Foarte bine, mă conformez, zise el. Pentru mine oriunde va fi minunat dacă te am alături, ca înger păzitor.
Fericirea lui Pat fu umbrită o clipă. Rămase cu mâna în palmele lui Tim, privind pe fereastră în timp ce trenul

gonea. Il adora pe Tim, dar nu voia să devină îngerul lui păzitor , nici măcar să accepte că soţul ei avea defecte, slăbiciuni şi că avea nevoie de cineva mai puternic să aibă grijă de el. Nici o femeie nu vrea să accepte aceste lucruri legate de bărbatul pe care-l iubeşte. El trebuie să fie puternic, stâlpul casei.

Pat se întrebă dacă va trebui să aibă grijă de Tim în timpul căsătoriei lor. Iar când el îi şopti:

- Totul va fi minunat, iubito. Dumnezeule, nici

nu ştii cât de fericit sunt că ai acceptat să te măriţi cu mine.

Declaraţia lui risipi norul care întunecase un moment fericirea ei.

- Si eu sunt fericită, Tim, mărturisi ea.

In gara Victoria, încărcară bagajele într-u taxi şi Tim o întrebă:

- Unde mergem, iubito?

- La un mic hotel de pe Cromwell Road, unde am stat de câteva ori cu mama. Este ieftin, dar curat şi drăguţ.

Tim făcu o grimasă.

- Atunci, să mergem acolo.

- Mie şi mamei ne-a plăcut să locuim acolo, continuă Pat. Era după moartea tatei.

- Era broker, parcă.

- Da, până când am împlinit şaisprezece ani a câştigat foarte bine, apoi a murit şi eu a trebuit să-mi iau o slujbă.

- Nu mi-ai spus asta niciodată, iubito. Ce slujbă ţi-ai luat?

- Ceva legat de catering, într-o cafenea din oraş. Apoi a murit mama şi am cunoscut-o pe Jay, am pus bani împreună şi am început ceea ce ştii.

- Poate că n-am făcut bine smulgându-te de acolo, iubito. Era o afacere de succes.

Pat îl privi cu ochii mari.

- Ce mai contează, acum? Tu vei avea o slujbă bună, pe care n-ai fi găsit-o în Spania.

Tim nu spuse nimic.

Era tot mai tăcut, pentru că nu se putea decide să-i spună lui Pat adevărul despre slujba promisă. Opri taxiul la clubul din care făcea parte, să vadă dacă primise cumva vreo scrisoare, dar nu găsi nici una. Se simţi deprimat când la hotel o lăsă pe soţia sa să discute preţul camerelor cu proprietarul. El cunoştea prea bine acest hotel!

în viaţa sa fusese forţat de câteva ori să se restrângă foarte mult şi să locuiască şi în hoteluri mai ieftine ca acesta. Ura acel bec chior atârnat în holul hotelului, scările şi coridoarele înguste. Ura femeile bătrâne, sărăcăcios îmbrăcate, care tricotau în colţuri, bărbaţii în vârstă care citeau ziarele. Peste tot domnea sărăcia. El care o iubea nebuneşte pe Pat, simţea nevoia s-o ducă altundeva, la Ritz sau Berkeley, să-i umple camera cu flori, să comande tot ce era mai bun pentru ea.

Cu toate acestea, ea arăta foarte fericită. O salută pe doamna Skelton ca pe o veche prietenă. Aceasta, bucuroasă de fericirea lui Pat, îl întâmpină cu drag pe Tim.

Urcară la etajul întâi, unde închiriaseră o cameră dublă pentru numai zece lire, iar Tim îi spuse:

- Doamna Skelton era foarte slabă. Oaspeţii nu sunt hrăniţi ca lumea aici?

- Nu te prosti, Tim! zise Pat.
- Trebuie să mărturisesc: nu-mi place acest hotel.

- Este de înţeles, dragul meu. După La Flora, unde predomina culoarea, soarele, acest loc ţi se pare meschin. Ai gusturi de milionar, dragul meu.

Pat trecu în revistă încăperea cu mobilă veche de mahon, scorojită, cu tapetul albastru cu alb, paturile acoperite cu nişte carpete vechi gălbui. Pat îşi readuse în faţa ochilor camera ei de la La Flora. Avea gresie roşie, pereţii proaspăt zugrăviţi, mobilă nouă, modernă, multe flori. Simţi nostalgia ţinuturilor pe care le lăsase în urmă. Dar se uită la Tim şi nostalgia îi dispăru. Chiar şi acest hotel de categoria a treia i se părea un paradis alături de soţul ei.

îşi scoase pălăria o aruncă pe pat şi întinse braţele spre Tim.

- Iubitule!

El o prinse în braţe.

- Mă simt rău că a trebuit să renunţi la tot pentru a te mărita cu mine, zise el.
- Nu fi absurd, Tim, am mai locuit aici.
- Chiar ai putea fi fericită în camera asta?
- Dragul meu, vorbeşti de parcă asta va fi casa noastră, de acum înainte. Nu vom avea apartamentul nostru, aşa cum am vorbit?

Tim o lăsă din braţe şi se aşeză pe marginea patului, cu ochii în jos. îşi aprinse o ţigară şi nu zise nimic. Pat îl prinse după umeri.

- Tim, ce este cu tine? Ce te frământă?

El se gândi că era mai bine să-i spună adevărul.

- Nu mă simt bine în această cameră, draga mea.

- Tim, ce se întâmplă cu tine?
- Draga mea, la club am găsit o scrisoare de la Forsett. Nu-mi dau slujba aceea.
Pat lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.
- Dar erai sigur de ea...
- Aşa am crezut... nu m-aş fi însurat dacă nu eram sigur.
Pat îşi scoase jacheta cu mişcări lente. Căută în poşetă
după o ţigară. Tim îi oferi una. Fumară în tăcere câteva clipe. Era foarte confuză. Tim iarăşi nu avea slujbă, lucru foarte grav. Dar desigur, nu era vina lui. Respinse acea voce interioară, care-i şoptea că el n-ar fi trebuit să se însoare dacă nu avea o slujbă.
- Ce nenoroc, dragul meu, zise ea, nu ştii cât îmi pare de rău!
- Asta schimbă lucrurile complet, nu?
- Ce bani avem? întrebă ea.
- Nu ştiu, până nu mă duc la bancă.
- Dacă aş fi ştiut, puteam veni cu clasa a doua, renunţând la acele extravaganţe de la Lisabona.
Tim roşi. Ii era chiar ruşine că nu-i spusese lui Pat despre scrisoarea lui Forsett chiar de la început. Işi găsi şi scuza că nu voise să-i spună ca să nu strice bucuria lunii de miere.
- Acum, nu se mai poate face nimic, zise Pat, dar măcar am avut o lună de miere frumoasă!
Tim o prinse în braţe.
- Iubito, îmi pare atât de rău! Dar te iubesc ca un nebun, deşi n-am ce să-ţi ofer. Oricum, voi

face totul ca să nu-ţi lipsească nimic. Mă crezi, iubito?

Pat îşi lipi obrazul de al lui. Apoi îl privi şi se lăsă impresionată de acea figură copilărească, de copil trist de data asta. îşi dori să-l protejeze.

- Nu contează, Tim, vom trece şi prin asta. Vei vedea că vei găsi o slujbă. Eu nu-mi fac probleme. Iar când vom avea propriul nostru apartament, îl vom mobila pe placul nostru.

El o strânse la piept.

- Eşti o femeie deosebită, Pat, şopti el. Nici nu ştii cât te iubesc! Voi face totul să te ştiu fericită.

Si asta avea în gând! Va munci pentru ea, pentru ca să-i pună totul la picioare, s-o convingă de dragostea lui.

***

în următoarele săptămâni, Pat rămase în acea stare de fericire şi mulţumire pe care o simte orice tânără recent căsătorită cu bărbatul pe care-l iubeşte. Având atâta dragoste şi încredere în Tim, putea să privească viitorul în faţă. Pat dăruia totul cu mare bucurie şi plăcere. îi dărui lui Tim compania ei, curaj, afecţiune, râsul ei, tandreţe. Iar el primi toate acestea dăruindu-i foarte mult, la rându-i. Tim era un iubit fermecător. Bani n-avea de unde să dea, dar îi putea fi foarte devotat şi asta făcea din plin.

Avuseseră momente de fericire intensă împreună, chiar în acel hotel umil din Cromwell Road. Pat vedea lucrurile în roz. Ştiind că trebuia

să economisească fiecare bănuţ, se putea mulţumi cu puţin, atâta timp cât Tim rămânea iubitul ei.

Pe de altă parte, Tim accepta cu greu restricţiile impuse de Pat. Pentru el aveau valoare obiectele de lux; maşini, ţigări bune, băuturi. Era înconjurat de foarte mulţi prieteni, îi plăcea să iasă la teatru, la dans, voia s-o prezinte prietenilor lui. Pat era foarte drăguţă şi se mândrea cu ea. Era mândru că reuşise să aibă o astfel de soţie. Si tocmai de asta era foarte iritat că nu putea să facă ce-i plăcea.

De fiecare dată când Pat plătea, îi arăta că nu suporta asta. Si într-adevăr asta simţea, nu suporta ca femeia să plătească pentru el. Dar n-avea slujbă, iar Pat nu-l lăsa să simtă că i-ar face vreo favoare oferindu-i bani. Aşa că Tim alterna momentele de nefericire şi dezamăgire cu cele de intensă bucurie.

Pat începu căutarea unui apartament, iar Tim a unei posibile slujbe.

Avea de gând să-i returneze toţi bani împrumutaţi. Ar fi vrut s-o facă, dar de la bancă nu mai putea scoate nimic. Intenţionase să vândă nişte acţiuni, dar un prieten broker îl sfătuise să mai aştepte.

Până în acest moment, Pat fusese cea care suportase cheltuielile familiei. Ea era plină de tact ca întotdeauna şi avea grijă ca Tim să găsească bani în portmoneu.

Găsi un apartament deasupra unui garaj, pe

Brompton Road. Consta dintr-un dormitor mare, o cameră de zi, o chicinetă şi baie. Dar cartierul nu era prea grozav, pentru că acolo se jucau mulţi copii care făceau zgomot şi se organizau curse de motociclete. Dar apartamentul era ieftin şi Pat îl aranjă atât de frumos încât Tim uită de celelalte inconveniente.

Pat nu-l lăsă să-l vadă până ce nu termină de aranjat. Apoi, îl duse acolo, arătându-i cu mândrie ce făcuse. Era foarte obosită dar şi fericită de rezultatele muncii ei.

Tim tocmai se întorcea de la un interviu pentru o slujbă posibilă, dar fără rezultat. Era deprimat pentru că i se cerea acelaşi lucru pe care el nu-l avea; experienţa. Dar făcu faţă situaţiei şi o felicită entuziast pe Pat pentru ce făcuse.

Pat adusese puţin din atmosfera Spaniei în acest loc.... pereţii dormitorului erau albi, covorul roşu, un divan la capătul căruia pusese un şal spaniol alb cu roşu. Vechiul dulap găsit într-u magazin de mobilă de mâna a doua care avea şi două fotolii cu acelaşi element decorativ fu bine lustruit, pe el aşezată o vază cu garoafe roşii, draperii alb -roşii.

Camera de zi, în contrast, era foarte proaspătă, ca o zi de primăvară, cu flori de primula; pereţi galbeni, covor verde, draperii galben cu verde. Aşezase nişte perne decorative foarte vesele pe sofa, nişte vase spaniole de lut, un bol imens cu margarete şi un tablou

reprezentând marea şi palmierii de la Malaga. Şi cărţile ei.

Era un cămin adevărat; chiar şi chicineta arăta bine. Pat era foarte pricepută în a cumpăra lucruri drăguţe cu bani puţini.

- Iubito, tu ştii să faci minuni! exclamă Tim fericit, aşezându-se să fumeze.

- Chiar îţi place?

- Este grozav!

- Şi mie mi se pare minunat după acel hotel sordid!

- Nici măcar nu le poţi compara!

- Si nici măcar nu costă mult. M-am temut că n-o să-ţi placă poziţia.

- Este minunat totul, draga mea, când ne putem muta?

- Mâine dimineaţă, dacă vrei.

- Sigur că da. Ai găsit o femeie de serviciu?

- Dumnezeule, Tim, nu ne putem permite una! Voi face totul singură.

El se încruntă, nu voia ca soţia lui să muncească.

- Stiu să gătesc destul de bine, glumi ea.

Tim o mai privi o dată, întrebându-se de ce o astfel de femeie acceptase să se mărite cu el.

- Dar tu ai avut noroc? îl întrebă ea.

- Nu, deocamdată nu, zise el cu amărăciune.

- Nu-i nimic, dragul meu. In acest caz, o să-mi găsesc eu o slujbă.

El roşi.

- Te rog, draga mea, nu mai spune asta, mă supără foarte tare.

Pat îl privi lung. Bietul Tim! Cum credea că ar putea să trăiască dacă nici unul nu avea slujbă? De mâine, vor începe viaţa în noua lor casă.
In noaptea aceea, aflată în braţele lui Tim, care-i repeta că o adoră, ea îi spuse:

- O să mă iubeşti întotdeauna aşa ? Nu te vei plictisi?
- Dumnezeule, cum să mă plictisesc?

Dimineaţă, Pat primi scrisori din Spania. Una era de la Jay, care îi ducea dorul, cealaltă de la Christopher Rudd. Scrisoarea îi readuse chipul trist, melancolic; nu se

simţise prea bine în ultima vreme şi rămasese mai mult în pat. Repeta vorbele lui Jay; fără Pat, La Flora nu mai era la fel. Nimic nu mai era la fel fără Donna Patricia. Spera că ea se simţea bine şi că viaţa îi dăruise tot ce-şi dorea.

- Ce-i vei răspunde bogatului şi cunoscutului scriitor? o întrebă Tim. Că soţul tău nu are nici bani, nici slujbă?

- Iubitule! Chiar trebuie să repeţi asta?

- Nu ştiu de ce m-ai ales pe mine când acest bărbat putea să-ţi dea totul...

- Te-am ales pentru că... te iubesc, spuse Pat cu simplitate.

Dimineaţa se mutară în noul apartament. Pat plăti factura de la hotel, bucuroasă că va putea să-i gătească un prânz bun lui Tim.

Iar el îşi demonstră din plin dragostea.

- Mâine trebuie să invităm nişte prieteni, să

dăm o petrecere de inaugurare a casei. Prietenul meu Graham, cu care am studiat la Oxford, este acum în oraş cu soţia sa, Paula. Am mai putea invita şi alţi prieteni.

- Bine, zise Pat, ne permitem această extravaganţă; dar asta tot.

în seara aceea, în timp ce Tim se odihnea, Pat, ca o soţie bună, perie haina soţului, aşezată pe spatele scaunului. La un moment dat, o bucată de hârtie căzu din buzunar. O ridică şi o privi. Era scrisoarea de la Forsett în care-i spunea că slujba nu mai este valabilă. Fusese trimisă la Malaga.

Pat rămase un moment privind-o, cu un sentiment oribil. Tim o minţise. Ii spusese c-o găsise la club. Dar el ştiuse chiar din ziua căsătoriei lor că nu va primi această slujbă şi o minţise.

Lui Tim, care ieşi foarte vesel din baie, îi pieri zâmbetul.

Pat era foarte tăcută, iar în ochii ei citi doar reproş. Pat se aşeză pe marginea patului, pe care el văzu haina în care ţinea scrisoarea de la Forsett şi se simţi vinovat. Dar încercă să zâmbească.

- Ce este, iubito?

Pat îi întinse scrisoarea.

- De ce m-ai minţit, Tim? Ai ştiut că nu vei primi slujba încă de la Malaga.

Tim roşi.

- Iubito, n-am deschis-o atunci. Apoi, am

uitat de ea până la Miramar. Când am citit-o, cred că înţelegi cum m-am simţit; eram proaspăt căsătorit, fără perspectiva de a avea o slujbă. Am vrut să ai o lună de miere minunată, să nu-ţi faci probleme...

- Aşadar, ai aflat doar după ce ne-am căsătorit?
- Iţi jur.
- Aş fi vrut să nu mă fi minţit, Tim. Asta mă face să n-am încredere în tine.

Tim îi prinse mâinile în palmele sale.

- Pat, iubito, te ador. Sper că nu te îndoieşti de asta!
- Nu, Tim, dar ar fi fost mai bine să aflu adevărul. De ce să fi cheltuit banii să venim până aici? Si de ce m-ai minţit că ai găsit scrisoarea la club? Nu era necesar s-o faci.

Tim era de acum foarte iritat de atâtea întrebări.

- îmi pare rău, dar altceva nu pot să-ţi spun. Am vrut să ai o lună de miere fericită.

Pat n-ar fi vrut să-i amintească faptul că din banii ei se plătise totul. Clipi de multe ori şi dintr-o dată simţi că între ei se ridică o barieră. Nu mai avea încredere în Tim.

Era furios că fusese descoperit.

- Văd că nu mă crezi, continuă el. Cred că dramatizezi!
- Nu-mi vorbi aşa, Tim!

El ridică din umeri, aprinzându-şi ţigara.

- Scuze, eşti cam irascibilă în seara asta.

Pat îl privi lung şi-şi muşcă buzele pentru a nu continua cearta cu Tim. Nu suporta răceala

dintre ei. Se întoarse spre el şi i se aruncă în braţe.

- Iubitule, este absurd, nu ne putem certa. Este prima noastră noapte în noua casă. Să dăm uitării cearta!

Tim o strânse la piept.

- Este vina mea, iubito. Pat, ar trebui să fiu împuşcat! Nu te voi minţi niciodată de acum înainte. Ştii că-mi caut în continuare o slujbă... dar uneori nu mai suport...

Pat îl strânse la piept cu pasiune şi-l iertă pentru toate. Chiar îi ceru iertare. Dar nu putu să adoarmă gândindu-se la viitor. Dar îl iertase, deşi încrederea în el nu se putea redobândi.

Dimineaţă, Tim se sculă devreme pentru a se întâlni cu prietenul său Graham, director la o companie care vindea piese de automobil şi care-i promisese o slujbă.

Pat îmbrăcă o salopetă şi se apucă de curăţenie. La un moment dat, sună soneria.

- Doamna Mallory? întrebă comisionarul.

- Da, eu sunt, zise Pat primind un buchet superb de trandafiri, însoţit de o carte de vizită. „Cu toată dragostea mea. Iartă-mă, Tim.“

Fără să ştie de ce, Pat puse buchetul pe masă şi începu să plângă.

***

Pat îi scrise lui Christopher Rudd.

„ Dragă Cris,

M-am bucurat să primesc scrisoarea ta şi veştile despre La Flora. Sper că acum te simţi mai bine. Noi ne-am aşezat cumva, într-un apartament

micuţ, dar încântător. Te rog să treci pe la noi, când vii la Londra. Mă întrebi dacă sunt fericită. Sigur că da! Tim este minunat şi viaţa noastră foarte bună.
Hasta la vista!
Pat“
O scrisese cu bucurie, dar când o puse la poştă simţi
o strângere de inimă. Nu-i spusese chiar totul lui Chris. Nu-i spusese că Tim n-avea încă serviciu şi că problema banilor se punea foarte acut. Dar nu voia ca el să gândească aşa cum nu trebuia despre Tim. Dar o voce interioară continua s-o sâcâie: nu este vina lui? Nu?

Nu era el genul de bărbat care nu prea stătea mult într-o slujbă, indiferent care era aceasta? După ce aranjă trandafirii, rămase cu ochii aţintiţi pe fereastră la soarele de mai, care se filtra prin perdea şi scălda încăperea în auriu. Era fericită, aşa cum fusese şi în Spania.
La cinci şi jumătate apăru şi Tim, fericit, fluierând, plin de pachete. Pat se grăbi să-i deschidă uşa.
- Tim, ce este cu astea toate?
- Avem ce sărbători, iubito. Am adus un pui de la rotisor, şuncă, o sticlă de vin, coniac şi lichior. Cafea avem...
- Dragul meu Tim! îl întrerupse Pat. Ţi-ai pierdut minţile? Ce sărbătorim?
El lăsă pachetele pe masă, apoi o prinse în braţe.
- Iubito, am o slujbă!
- Ce slujbă şi unde?

- Graham mi-a găsit-o. Voi fi asistent de director la o firmă de cauciucuri auto. încep cu nouă sute cincizeci de lire pe an; dacă mă descurc, vom mai vedea. De aceea i-am invitat pe Graham cu Paula, şi alţi câţiva prieteni. Ce zici, iubito, nu eşti fericită?

Pat n-a putut să-i reproşeze extravaganţa. Nu voia să-i strice entuziasmul şi micul triumf. Dar acele facturi neplătite... le vedea mereu în faţa ochilor... şi cu noua slujbă a lui Tim, cu un venit de 18 lire pe săptămână, nu-şi vor putea permite astfel de petreceri.

Numai dacă ar fi putut avea firea nepăsătoare a lui Tim!

Dar nu spuse nimic cu voce tare. Răspunse la sărutările lui, apoi zise:

- Ce bine că s-a rezolvat cu slujba, iubitule. Abia aştept să-ţi cunosc prietenii!

Pat nu mai avu vreme să-şi facă probleme, ci începu să se pregătească pentru invitaţi. Făcu toate pregătirile, pe care le puse deja pe o masă aflată în colţul încăperii, pe una dintre cele mai frumoase feţe de masă, adusă din Gibraltar, pe care aşeză vasul cu trandafirii de la Tim.

Tim făcu baie, îmbrăcă o cămaşă curată şi pregăti cocteilurile.

Deodată, el apăru în dormitor.

- Imbracă cea mai frumoasă rochie, iubito, vreau ca amicii mei să se îndrăgostească de tine.

- Chiar aşa? întrebă ea.

Si desigur, ea făcu totul pentru a-i fi pe plac.

Imbrăcă
o rochie neagră, de mătase, cu un trandafir pus la ureche, aşa cum se obişnuia în Spania. La gât puse un colier de cristal primit de la Christopher Rudd de ziua ei, care-i punea în evidenţă gâtul lung.

Petrecerea fu un succes din punctul de vedere al lui Tim, pentru că toţi prietenii îl complimentară pentru frumoasa lui soţie.

Dar ea fu dezamăgită de cei care-i trecuseră pragul. Graham, cel care-i găsise slujba era cel mai drăguţ dintre ei; era scund, vesel, purta ochelari. Avea ceva bani şi o companie. Dar Paula, soţia lui, nu-i plăcu lui Pat. Era o blondă insipidă, prostuţă, cu gura vopsită într-un roşu provocator. Părea să aibă foarte multă experienţă de viaţă, deşi mai tânără ca Pat. Nu ştia să discute decât despre muzică, filme şi stelele de cinema. Totul pentru ea

era divin sau extraordinar. Flirta pe faţă cu Tim care începu să-i răspundă şi se luară de mână aşezându-se pe sofa.

Pat era uluită. Nu numai că era geloasă, căci de fapt era sub demnitatea ei să fie geloasă pe o femeie ca Paula, dar era suprinsă de comportamentul lui Tim. Iar Graham nu reacţiona.

Ceilalţi doi bărbaţi erau şi mai dezagreabili. Nu se lăsă impresionată de încercările lor de a o flata şi cuceri. Aceştia nu discutau decât despre Freud şi sexualitate, sau cursele de cai.

Se retrase în cele din urmă într-un colţ fără a mai scoate o vorbă.

Paula adusese un gramofon portabil. începu să danseze cu unul dintre invitaţi, apoi se retrase cu acesta în altă încăpere.
Tim şi Gerald Orme terminară o sticlă de whisky, iar Graham se întinse pe sofa, anunţând că vrea să se culce.

Pat îşi spuse într-un târziu, că trebuia să se integreze în această atmosferă, dar nu se putea lăsa pătrunsă de spiritul acestei petreceri. Simţea că nu avea nimic în comun cu aceşti oameni. Gândurile îi zburară spre Spania şi petrecerile pe care le organizau în La Flora. Nimeni nu consuma băutură în exces acolo. Iar atmosfera era cu totul diferită. O, acea verandă plină de soare! Iar noaptea, mirosul florilor te îmbăta. Mirosul mării ajungea până acolo, iar Christopher îi vorbea despre nuvelele sale... o, totul era atât de diferit de ceea ce avea acum!

Seara care începuse foarte plăcut, se transforma într-o corvoadă şi se termină prost. Fu chiar fericită când plecă

şi ultimul invitat. Era două noaptea şi musafirii nu plecaseră până nu băuseră şi ultimul strop de băutură.

Pat rămase în camera de zi, privind îngrozită în jur; mucuri de ţigări, fum, pete de alcool, sticle şi pahare goale. Deschise larg ferestrele, să pătrundă aerul curat.

Se simţi dintr-o dată foarte deprimată. Tim avea o slujbă, dar acest fapt n-o mai bucura deloc.

Tim apăru vesel, fredonând o melodie.

- Să mergem la culcare... a fost o petrecere de nota zece! exclamă el.

Pat îl privi cu gravitate.

- Mă bucur că ţi-a plăcut!

- Nu te-ai distrat deloc? zise el.

- Se pare că-mi este mai bine doar cu tine.

- Iubito! exclamă el. Să mai bem un păhărel înainte de culcare.

- Nu mai este nimic de băut.

- Atunci să meregm la culcare, asta-i tot ! zise el la fel de vesel.

Se culcară, el fu la fel de tandru ca întotdeauna, dar ei nu-i mai plăcu felul în care făcură dragoste. Observă chiar că pe unul dintre obraji avea o pată de ruj roşu, evident al Paulei Graham.

Pat ştia prea bine că sărutările ei nu însemnau nimic pentru Tim. Fără să vrea, gândul îi zbură la Cristopher Rudd, care n-ar fi făcut asta pentru nimic în lume.

Dar de ce se gândea tot mai des la el?

Capitolul 3

Slujba lui Tim dură exact o lună.

In luna aceea, Tim munci din răsputeri; părăsea

apartamentul la ora nouă şi se întorcea acasă la şase, epuizat. Pat nu se putea plânge că Tim era leneş sau lipsit de entuziasm. Părea că face totul de dragul ei.

- Totul merge bine, iubito, o asigura el în fiecare seară, Graham zice că lucrurile merg foarte bine, c-o să facem avere...

Pat ar fi vrut să obţină de la el mai multe detalii despre firma la care lucra, dar el prefera s-o trateze ca pe un copil.

- Nu-ţi chinui căpşorul ăsta frumos cu problemele mele, îi spunea el.

Iar sărutările îi opreau orice iniţiativă de a afla ceva.

Sărutările erau în accepţia lui Tim panaceu universal. Era de-ajuns s-o ţină în braţe şi să uite de tot. Pat simţea

nevoia de mai mult decât sărutările lui, voia să discute cu el. Adesea, îşi amintea de discuţiile cu Rudd... acesta începu să-i lipsească tot mai mult.

Luna trecu într-un amestec de fericire şi dezamăgire, pe fondul lipsei de bani. Tim avea salariu acum şi ar fi vrut să i-l dea pe tot, dar avea datorii atât de mari către bancă şi prietenii săi.

- Nu-ţi face probleme, iubito, o să luăm un credit, şi atunci o să avem bani, o liniştea el.

Pat realiză pe măsură ce trecea timpul că pe Tim nu-l putea convinge să economisească, să ducă o viaţă cumpătată. Dar avea gusturi de

milionar şi o generozitate care putea fi considerată deja slăbiciune.

Pat nu l-ar fi vrut meschin, pentru că şi ea era o femeie generoasă. Dar era şi inteligentă.

Nici nu apuca să spună că şi-ar fi dorit ceva, şi Tim, cu sau fără bani, se grăbea să-i îndeplinească dorinţa. Nu conta cât costa asta. Pe zi ce trecea, Pat se simţea tot mai mult ca o mamă, care trebuia să ierte în permanenţă un copil iresponsabil şi fermecător.

Veni şi o dimineaţă de iunie în care simţi că nu mai putea să trăiască astfel. Tim plecase devreme la slujbă, iar ea, obosită după una dintre petrecerile soţului său, se simţi dintr-o dată golită de orice sentimente, cu amărăciune în suflet, între multele sticle goale şi fum de ţigară.

Tim nu era bărbatul de care avea nevoie, la care visase acolo în Spania. Dorea ceva mai simplu, mai rafinat, dar

mai durabil. Tânjea după seri liniştite în familie, alături de soţul ei, cu care să facă schimb de idei. Nu mai putea continua viaţa alături de Tim. Când, la început, îi vorbise despre dorinţa de a avea un copil, Tim o sărutase, spunându-i:

- N-ar fi mai bine să mai aşteptăm să facem bani, iubito?

Era o dimineaţă însorită, care-i aminti de Spania, şi să se întrebe cu disperare dacă îl va putea face vreodată să gândească serios asupra

problemelor vieţii.

După ce termină treburile casei se schimbă într-o rochie fără mâneci.... care-i aminti de La Flora, se privi în oglindă şi nu-i plăcu felul în care arăta. Era palidă, tristă. Nu suporta să piardă nopţile.

Probabil, după felul în care arăta, nici Tim n-o va mai iubi.

In seara aceasta, va discuta serios cu el, cerându-i să înceteze petrecerile să facă economii...

- Dar iubito, sunt atât de fericit când prietenii vin să vadă ce nevastă frumoasă am, ce casă, sunt atât de mândru...

Dar în clipa aceea se auzi soneria.

Pat se duse să deschidă şi fu uimită că în faţa ochilor ei se afla chiar Christopher Rudd. Chris pe care şi-l imaginase la zeci de kilometri depărtare. Era foarte elegant într-un costum gri deschis, cu mănuşi şi pălărie gri. Pat întinse braţele spre el.

- Dragul meu! exclamă ea fericită.
- Donna Patricia! Cât mă bucur să te văd!
- Si eu, Chris! zise ea cu ochii strălucind de bucurie.

Chris o urmă în casă, răspunzându-i la întrebări. Pat era îmbujorată, fericită, aşa că el nu observă schimbarea la început, dar după ce discuţia intră pe făgaş normal, Chris remarcă ceva ce nu-i

plăcu.
I se părea că Pat este foarte slabă şi palidă şi că în ochi
i se citea îngrijorare. Nu-i mergea bine în căsătorie, era evident. Dar ea nu spusese nimic în acest sens.
Văzând-o din nou, Chris Rudd deveni şi mai conştient de faptul c-o iubea.
- Santa Rosca nu mai este aceeaşi fără tine, Pat, îi spuse el. Mi-ai lipsit teribil. Si Jay simte la fel.
- Si eu v-am simţit lipsa, spuse ea cu oarecare nervozitate. Nici nu-ţi pot spune ce urâtă mi se pare Londra, după ce am trăit în Spania. A fost atât de rece până acum, după soarele cu care mă obişnuisem.... dar spune-mi ce face Jay, cum se înţelege cu famila Horley?
- Nu prea bine. Doctorul a avut probleme de sănătate şi s-a întors în Anglia.
- Şi Jay?
- Iţi simte lipsa. Nimic nu mai este ca înainte; se ocupă singură de La Flora. Crede că va trebui să găsească alt partener pentru la Flora.
- O, cât mi-aş dori să mă pot întoarce! exclamă Pat.
Christopher o privi melancolic.
Aşadar, îşi dorea să revină! Acum era şi mai sigur că nu-i mergea bine aici.

- Voiam să spun că dacă Tim n-ar avea o slujbă aici, ne-am putea întoarce acolo....

- La Flora nu oferă genul de viaţă care-i place lui Tim, observă Chris Rudd.
- Nu, sunt conştientă de asta.
- Si Tim?
- Munceşte din greu, îl informă ea cu mândrie.
- Aşadar, nu-ţi face nici un fel de probleme? Si totul pare destul de plăcut pe aici...
- Da, am grijă de casa mea.

Dar lumina din ochii ei muri numaidecât. Dintr-o dată, păru foarte palidă.

- Te simţi bine, Pat?
- Da, nu am probleme.
- Dar nu arăţi prea bine.
- Mă simt bine, dar Londra nu-mi prieşte.

Chris se ridică şi porni spre fereastră dorindu-şi să audă de la ea că lucrurile nu mergeau bine, că nu este fericită. Stia asta pentru că o iubea şi înţelegea mai mult decât voia ea să lase să se vadă.

- De ce te-ai întors la Londra, Chris? îl întrebă ea deodată.
- Am terminat piesa, draga mea. Iar Santa Rosca nu-mi mai place vara, probabil mă voi întoarce la iarnă acolo. Am vrut să-ţi fac o surpriză, de aceea am venit fără să te sun.
- A fost o surpriză minunată!
- Chiar te bucuri să mă vezi Pat?

- Sigur că da!

Ea râse nervos. Privirea ei spunea mai multe. Era conştientă că el nu încetase să-şi facă probleme

din cauza ei, s-o iubească. Iar ea reacţiona surprinzător. In Spania, declaraţiile lui de dragoste nu-i făcuseră o impresie, ba chiar îi păruse rău pentru el, deoarece ţinea la Chris. Dar acum simpla lui privire o făcu să se simtă dintr-o dată foarte bine, de parcă ar fi fost un elixir magic care-i lipsise. Era dintr-o dată incredibil de fericită că-l vedea!

- Ce zici, Pat, iei masa cu mine?

- Tocmai voiam să-mi fierb un ou, râse ea. Desigur, accept cu bucurie.

Chris se gândi că Tim nu era omul care să aibă grijă de ea.

- Vom merge la un restaurant spaniol, îi spuse el, pentru a retrăi atmosfera care ne lipseşte ,Pat.

Ea vru să se ducă în camera ei să se schimbe, dar auzi zgomotul unei chei introduse în uşă.

- O, cred că este Tim...

Chris ridică din sprâncene. Asta stricase tot. Ce rost mai avusese să fie singur cu ea, s-o privească, să simtă că era mai îndrăgostit ca oricând de ea. N-avea rost; Pat era măritată, aparţinea altui bărbat.

Pat alergă în hol. Era Tim, cu un zâmbet tâmp. Părea afectat de ceva. Işi puse pălăria în cui. Ea ştiu imediat despre ce era vorba.

- Tim, nu-mi spune că este vorba despre slujba ta...

- Exact, s-a terminat.

- Dar, Tim...

- Da, tot spectacolul a început şi s-a sfârşit fără să-mi dau seama...
- N-ai prevăzut ceea ce urma? Nu mi-ai spus decât că mergea foarte bine...
- Ce rost avea să-ţi spun? Să-ţi faci probleme... Pat ridică mâinile exasperată.
- Tim, când vei înţelege că nu sunt un copil, care trebuie ferit de probleme? Sunt soţia ta, trebuie să ştiu totul. Am cheltuit bani ştiind că ai salariu...
- Stiu, zise el trist.
- Cum s-a întâmplat? Domnul Graham a fost aici aseară, părea fără probleme...
- Spera să nu se întâmple nimic şi eu la fel. Compania nu mergea bine; a fost închisă azi dimineaţă, am primit salariu pe o săptămână în avans.
- Si contractul?
- Mi-ar trebui mulţi bani să dau compania în judecată. Sunt un norocos, nu-i aşa ?

Pat îl prinse în braţe, deşi vedea numai facturi neplătite zburând în jurul lor.

- Bietul de tine, dragul meu....
- O să găsesc altceva, iubito. O să fac totul pentru tine.
- Stiu, zise ea printre lacrimi.

In clipa aceea, Tim zări mănuşile şi pălăria de pe cuier.

- Avem oaspeţi?
- Dragul meu, am uitat complet, a venit Christopher Rudd!

-Ce caută? De ce a părăsit Spania?

-A venit pentru a-şi pune piesa în scenă.

Tim îşi trecu o mână prin păr.

-Bine că a venit să te vadă, mormăi el.

-Tim, sper că nu te supără ....

-Nu, deloc.

Dar ea ştia că soţul ei era gelos pe Christopher.

Totul mergea anapoda. Tim nu mai avea slujbă, aveau datorii, dar nu voia ca musafirul să afle toate astea.

- Dragul meu, îi spuse ea încet, vino să-l vezi pe Chris, este un prieten bun... nu-i vom spune nimic despre slujbă....cel puţin nu acum.

Tim arăta mizerabil.

- Nu-ţi face probleme, iubitule, vom trece împreună prin acest necaz... suntem amândoi...

-Voi face tot ce doreşti, îi răspunse el.

Tim intră în camera de zi salutându-l cu plăcere simulată pe Rudd.

-Ce surpriză, Rudd! Ce-ţi face piesa?

-Am terminat-o, de aceea sunt aici, îl informă el.

- Cum ţi se pare că arată Pat? De parcă aş bate-o de două ori pe zi?

-Ce idiot! exclamă Pat doar pentru sine.

Figura lui Christopher se crispă deodată. Nu suporta s-o vadă pe Pat în braţele acestui neghiob, ştiind că era soţul ei. Era greu să iubească o femeie care aparţinea altuia!

Tim îi oferi imediat ceva de băut şi atmosfera se mai destinse. Si asta nu pentru că i-ar fi plăcut Rudd; privirea lui spunea mult şi nu-l lăsa să se simtă în largul său. Dar dacă Pat voia ca el să se poarte frumos, o va face.

Desigur, Rudd îi invită la masă pe amândoi. Totul decurse în linişte, iar Rudd îl întrebă pe Tim cum mergea slujba lui, moment în care Pat schimbă discuţia.

Rudd era acum mai sigur ca oricând că Pat era nefericită. Se întrebă dacă aveau măcar bani de mâncare...

Pat continua să se întrebe ce vor face de acum, când Tim era din nou fără slujbă.

Ea îşi dori să fie din nou în Spania, cu Jay şi Chris şi se trezi privindu-l cu regret pe acesta. Chris era bărbatul care-i inspira încredere, de care putea depinde.... numai dacă şi Tim ar fi fost ca el!

Pat simţi cu disperare că nu trebuia să aibă astfel de gânduri, nu era frumos faţă de Tim.

Christopher îşi luă rămas bun şi se îndreptă spre agentul său literar. Ieşit în stradă, el se mai uită o dată spre locul în care Pat rămăsese cu soţul ei, îngrijorat. Nu putea face nimic pentru a o ajuta, pentru că ea nu i se destăinuise.

- Stii unde mă găseşti, îi spuse el la despărţire.
- Desigur, Chris, a fost o mare bucurie să te

revăd.
- Da, mare bucurie, zise şi Tim.
Cei doi se îndreptară spre staţia de metrou.
Acum, Tim redeveni tăcut, deprimat.

- Ce facem acum? întrebă el.
- Cauţi altceva, zise Pat.
- Uşor de zis!
- Trebuie făcut ceva, sunt o mulţime de facturi neplătite!
- O să-mi vând acţiunile, chiar dacă va fi în pierdere.
- Eu nu prea mai am bani.
- Poate era mai bine să te fi măritat cu acest dramaturg. Te iubeşte, încă.
Pat roşi.
- Tim!
- Imi pare rău, iubito, nici nu înţelegi cum mă simt să ştiu că el îţi poate oferi totul, iar eu nimic.
Pat se uita la trecători,.
- Tim, n-ai avut noroc de data asta! Imi voi găsi eu o slujbă.
- Pat, nu te prosti! In acest caz, chiar că ai tras o carte nenorocoasă!
- Tim, chiar trebuie să repeţi asta?
- Ce crezi că gândeşte Rudd?
- Ce contează? Suntem căsătoriţi, trebuie să ne gândim ce vom face.
- Nu voi fi prea fericit să constat că ţi-ai găsit o slujbă din care mă întreţii, iar Rudd mă va

privi ca pe un ratat, ceea ce şi sunt, probabil.
Ea făcu un gest de disperare.
- Numai dacă nu l-ai mai menţiona mereu pe Chris....
Se apropiau de casă când Pat îşi pierdu răbdarea.

- Pentru Dumnzeu, nu-mi mai repeta că am făcut o alegere proastă! M-am săturat să tot aud asta! Vrei să te aprob?

Tim păli.

- Văd c-o spui din toată inima.

Apoi, ieşi din apartament.

Pat se duse în dormitor. Auzi cum se trânti uşa. Temura, se simţea rău, avea frisoane, cu toată căldura de afară. Era prima lor ceartă adevărată. Stricase totul. Era conştientă că niciodată nu vor mai ajunge aşa cum fuseseră la începuturile căsătoriei lor. Si era şi mai conştientă că prezenţa lui Chris la Londra va fi o sursă permanentă de iritare pentru Tim. Era mai bine să-l evite, oare? Dar nu era normal să se întâmple aşa. De ce trebuia să rupă o prietenie atât de frumoasă doar pentru gelozia lui Tim?Ea nu-i dăduse nici un motiv să fie gelos până acum; dar oare lucrurile vor fi la fel de acum înainte?

O femeie poate iubi un bărbat pe care nu-l respectă? Oare ea îl mai respectă pe Tim? fu teribila întrebare pe care şi-o puse.

Pat străbătu micul apartament cu paşi mari,

mai bine de o jumătate de oră, încercând să identifice răul în relaţia ei cu Tim, care intrase pe un făgaş ce nu ducea nicăieri. Se trezi că simte nevoia de a-i telefona lui Chris. Era singurul cu care putea discuta. El înţelegea viaţa mai bine... era un înţelept... bun...va putea s-o ajute, să-i dea un sfat măcar.

Dar îşi alungă imediat din minte ideea, ca imposibilă. El era ultimul căruia trebuia să i se adreseze cu necazurile ei matrimoniale.... pentru că el o iubea. Da, văzuse dragostea care-i însufleţea mereu chipul. Indiferent câtă nevoie avea de el, nu putea să-i telefoneze.
Izbucni în lacrimi de neputinţă.
Desigur Tim se întoarse după ce-i trecu supărarea, simţindu-se ruşinat de felul în care reacţionase, întinzându-i un buchet superb de flori, pe care în situaţia lui nu şi-l putea permite. Ii dărui florile, o sărută, îşi recunoscu greşeala. Cearta şi momentul acela periculos trecură. Pat nu putea fi supărată pe el, pentru că Tim nu mai ştiu în ziua aceea ce să spună sau să facă pentru a-i fi pe plac din nou.
Nici unul nu rosti numele lui Christopher Rudd.

Capitolul 4

Atenţiile lui Tim, dragostea pe care i-o arăta, o făcură să rămână într-o stare pe care ea, în mod greşit, o identifica cu fericirea. Dar era doar

un narcotic, pentru că Pat putea să se detaşeze tot mai des de el de prezenţa lui, să devină conştientă că exista şi reversul stării de fericire.

Tim nu-şi mai putea găsi o slujbă. Trăiau din datorii, cu facturi neachitate, iar Pat începu să se gândească foarte serios să-i scrie lui Jay, să reintre în afacerea de la La Flora, bineînţeles aducându-l şi pe Tim. Dar astfel trebuia să se recunoască înfrântă în faţa prietenei sale.

Din dragoste pentru Tim, voia să-l vadă stând pe propriile-i picioare. Iar dacă-l lua în Spania era ca şi cum i-ar fi refuzat această şansă.

Aşa că se luptă în continuare să trăiască la Londra. Făcea economii la sânge; Tim renunţă la petreceri, la cocteiluri... dar se ura pentru faptul că Pat trebuia să ducă

o viaţă meschină, de privaţiuni din cauza lui. Rămânea acasă când nu umbla după slujbă, şi-şi pierdea optimismul cu fiecare zi care trecea. Erau zile în care-i spunea că este imposibil să nu apară ceva, dar mai apoi, pe măsură ce trecea timpul în defavoarea sa, începu să-şi piardă încrederea.

Pat îşi găsi o slujbă, cu toate protestele lui. Cu doi sau trei ani în urmă, pe când îi mai trăia mama , ea mai lucrase într-o ceainărie. Fără a-i spune nimic lui Tim, se duse într-o zi acolo şi află că miss Neilson mai avea încă afacerea.

Era o ceainărie amenajată deasupra unor birouri, în stil englezesc, cu grinde, mese joase,

scaune rotative, chinezării şi draperii chinezeşti. Era întotdeauna plină după ora patru, de dactilografe şi funcţionari care serveau acolo un ceai, o cafea sau sandvişuri.

Miss Neilson avea probleme acasă, aşa că i-ar fi prins foarte bine să aibă un ajutor. Ii oferi lui Pat douăzeci şi cinci de şilingi pe săptămână şi ea îi acceptă bucuroasă.

Tim se înfurie, dar ea nu-l luă în seamă.

- Dragul meu, trebuie să ne câştigăm existenţa cumva, asta este.

Iar el acceptă imediat situaţia, pentru că nu avea ce face. Dar nu putea să nu-l afecteze faptul că soţia lui presta o astfel de muncă, pe un asemenea salariu. Se întoarcea cu dureri de picioare, sătulă de căldura toridă de afară, palidă, cu dureri în tot corpul. Atât de obosită încât nu voia decât să doarmă.

Iar ea care visase la o altă viaţă!

In zilele acelea din iulie, Pat simţi că este tot mai lipsită de încredere de sine, de dorinţă de viaţă. Nici Tim n-o ducea mai bine. Se dispreţuia pentru că era răspunzător de viaţa rea pe care o duceau şi că nu putea să schimbe nimic.

Relaţia lor se deprecie şi mai mult. Ea era prea obosită şi deprimată pentru a face vreun efort s-o îndrepte, iar Tim începu să sufere de cel mai rău lucru cu putinţă: de complexul de inferioritate.

Christopher Rudd află ce se întâmpla pe la

sfârşitul lui iulie. Fusese ocupat cu punerea în scenă a noii sale piese, care avea premiera în septembrie. O sunase odată sau de două ori pe Pat dar negăsind-o acasă nu mai insistase. Ştia că nu trebuie să intervină prea mult în viaţa ei de femeie căsătorită.

Din întâmplare, află că Tim îşi pierduse slujba, că ea era susţinătoarea familiei.

Trecu pe la micul ei apartament într-o după amaiză. Ii displăcea locul în care trăia Pat. Ştia că ei îi plăceau decorurile frumoase şi liniştite; probabil că ura acest apartament aflat deasupra unui garaj unde era mereu zgomot, miros de benzină, copii care urlau tot timpul. Urcă la acest apartament şi sună la uşă. Ii deschise chiar ea. O privi uluit o secundă; era cu părul lăsat pe umeri, în papuci, de parcă s-ar fi culcat, cu toate că era doar ora nouă. Se simţi jenat c-o deranjase.

- Ar fi trebuit să telefonez mai întâi...

Pat roşi.

- Chris! Nu m-am gândit că...
- Ar fi trebuit să telefonez, dar am simţit dintr-o dată nevoia să te văd...
- Te rog, intră, zise ea.
- Nu, cred că este mai bine să plec...
- Chris, te rog intră, abia aştept să stăm de vorbă.

Intrând în camera de zi, el realiză imediat cum stăteau
lucrurile; Pat abia se întorsese de la slujbă şi fiind

foarte obosită se dusese direct la culcare. Chris fu şocat de felul în care se schimbase. Era trasă la faţă, lividă, părea că nu are putere nici să stea în picioare, dar repeta mereu că se va obişnui.

- Nu fac altceva decât să duc tăvile la masă, zise ea; am avut noroc să găsesc ceva.

- Draga mea! zise Chris şocat.

Ideea că Pat lucra într-o ceainărie îl îngrozea. Pat, draga lui Pat, era o simplă chelneriţă. Munca aceasta o ucidea fizic şi psihic, nu mai era Pat cea cu ochii strălucitori, radiind de bucurie, care plecase acum un an din Malaga cu Tim.

- Aşadar, Tim nu mai are slujbă, zise el.

Pat încuviinţă şi începu să-i explice că nu fusese vina lui Tim.

Chris o ascultă din politeţe, admirându-i loialitatea şi curajul. Nu accepta să se spună ceva urât la adresa soţului ei. Tim încercase totul dar nu mai găsise nimic. In seara asta, nişte amici îl invitaseră la o petrecere, iar ea insistase ca Tim să se ducă. Era prea deprimat, avea nevoie de puţină distracţie.

- Nu s-a mai distrat de mult, zise ea.

- Cred că nici tu, Pat...

Ochii ei mari, care păreau şi mai mari, de când slăbise cumplit de tare, îl priviră o secundă, apoi ea lăsă privirea în jos.

- Poate o să apară ceva, repetă ea ce-i spunea Tim mereu.

Pat îşi aminti că atunci când plecase la petrecere, Tim nici măcar n-o sărutase; aşa

ajunsese relaţia lor. Erau prea obosiţi, prea supăraţi şi deprimaţi, ca să se mai sărute. Visurile pe care şi le făcuseră cu privire la viaţa frumoasă pe care aveau s-o ducă, se spulberaseră.
Pat se bucură să-l revadă pe Chris, să-i audă vocea caldă, realizând ce mult îi lipsise.
- Da, trebuie să apară ceva, nu vreau să te văd muncind astfel, Pat.
- N-o să mor, zise ea nervoasă, aprinzându-şi o ţigară.
Chris observă că mâna în care ţinea ţigara îi tremura.
Ce ciudat! Pat care era atât de calmă, de stăpână pe sine!
- Nu voi aştepta până ce o să cazi din picioare, spuse Christopher. Uite ce este, draga mea. Situaţia mea este foarte delicată, nu am dreptul să intervin, Tim ar trebui să aibă grijă de tine, dar ca prieten insist să te odihneşti mai mult. Nu-mi place cum arăţi. Ai slăbit prea mult.
- Este la modă să fii slabă, glumi ea.
Chris se simţea total neputincios în faţa dorinţei ei de a ascunde faptul că se măritase cu un netrebnic. Ar fi vrut

s-o prindă în braţe, s-o ducă undeva departe de aceste locuri sordide, să aducă pacea în viaţa ei... dar nu putea face nimic. Singura soluţie....
- Nu pot face altceva decât să-i găsesc eu o slujbă acestui soţ al tău...

Ea roşi.

- Ar fi grozav, dar nu văd de ce...

- Din prietenie, Pat.

- Eşti un prieten grozav, trebuie să recunosc!

- Cunosc câţiva oameni influenţi în acest oraş prosper; pe mulţi i-am cunoscut la club. O să încep să întreb... draga mea, n-aţi vrea să ieşiţi cu mine mâine?Dacă aş vei să vă iau după micul dejun? Vom merge pe malul râului, la un picnic. Ţi-ar prinde bine puţin aer curat...

Ea lăsă capul în jos, să nu se vadă că-i dăduseră lacrimile.

- Eşti atât de bun cu mine, Chris...

- Prostii, veniţi!

- Eu vin cu cea mai mare bucurie, şi cred că şi Tim va reacţiona la fel.

Dar nu era prea sigură de reacţiile lui Tim. Insă gândul la aerul curat, la cântecul păsărilor, la cerul albastru, din care aici în acest apartament putea să vadă foarte puţin prin fumul de eşapament, o făcu să-i bată inima ca la o mare speranţă.

Chris se ridică.

- Voi pleca acum. Intoarce-te în pat se vede că eşti foarte obosită. Voi veni dimineaţă la zece.

- Chris, de ce eşti atât de bun cu mine? Dar ţie cum îţi merge? Arăţi mult la bine ca la La Flora.

- Da, sunt satisfăcut de munca mea, asta este explicaţia.

Chris se întoarse să plece, iar ea îşi aminti felului în care se îmbrăca el la Santa Rosca, pălăria spaniolă neagră, costumele lui gri...

După ce Chris plecă se duse la fereastră şi-l urări până dispăru pe Brompton Road.

Ce trist evoluase viaţa ei de femeie căsătorită!

Se aşeză pe marginea patului, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Era prea târziu acum să mai regrete pasul făcut, dar şi mai trist să conştientizeze că avea nevoie de Chris. Chris pe care îl refuzase. Preferase să se mărite cu Tim, iar acum suporta consecinţele.

Adormi într-un târziu.

Tim sosi pe la două dimineaţa beat, zgomotos. O trezi fără a ţine seama că avea nevoie de odihnă pentru munca epuizantă de peste zi.

- Bună iubito, murmură el. M-am distrat teribil, a fost o petrecere grozavă...
- Mă bucur, răspunse ea somnoroasă.
- Aş fi vrut să vii cu mine. Dar ai putea măcar să te întorci şi să-mi dai un sărut, să-mi spui că te bucuri că m-am întors.

- Scuză-mă, dar sunt atât de obosită...
- De ce? Doar ai dormit toată noaptea!

Pat se trezi de-a binelea. O durea teribil capul când Tim o prinse în braţe. Incepu să se zbată, să scape.

- Iubito, ce este cu tine?
- Nimic! zise ea. Numai dacă ar fi lăsat-o în pace! Era atât de obosită, de sătulă de viaţa lor urâtă! Nu putea înţelege că nu avea chef să facă dragoste cu el?

Tim îi dădu drumul.
- Imi pare rău că te-am trezit.

Pat îşi îngropă faţa în pernă. Ar fi vrut să-i răspundă să-i spună ceva plăcut, dar nu putea vorbi. Ii era teamă să nu izbucnească în plâns. Tim n-ar fi înţeles-o, n-o înţelegea niciodată.

Tim se culcă alături de ea, cu spatele spre ea, pentru a-şi exprima astfel dezaprobarea şi adormi imediat. Dar ea nu mai închise un ochi până dimineaţa.

Când apărură zorii, o durea capul la fel de tare. Cu toate acestea, pregăti cafeaua, fierse ouăle şi îi duse micul dejun lui Tim. Ea nu mâncă decât o felie de pâine prăjită şi bău cafea.

Tim se trezi şi el într-un târziu vesel şi binedispus. Incepu să-i descrie petrecerea.
- Au venit Graham şi Paula; n-am văzut femeie care să bea atât! Graham a avut noroc, va începe o afacere nouă luna viitoare. Dacă aş fi avut şi eu norocul lui!

Pat încercă să nu lase să se vadă ce simte. In cele din urmă, Tim observă că era foarte palidă şi obosită.

- Nu te simţi bine, iubito? La naiba cu slujba asta! Ce rost are să ajungi aşa pentru un salariu

de mizerie?
Ea zâmbi.
- Din salariul de săptămâna trecută am plătit gazele, lăptăria şi brutăria.
Tim făcu o grimasă. Se săturase să tot audă aceleaşi lucruri, despre datoriile pe care le aveau de plătit.
- Apropo, întrebă Pat, ţi-ai vândut acţiunile?
- Mda, răspunse el, le-am vândut ieri.
- Trebuie să plătim chiria, altfel vom fi evacuaţi.
- Bine, bombăni Tim.
Pat îşi reaminti de Chris, de zâmbetul lui cald.
- A trecut aseară Chris pe aici.
Tim o privi încruntat.
- Ce spui?
- A stat câteva minute, pentru că eu eram foarte obosită, dar ne-a invitat să ne petrecem ziua de astăzi împreună. A spus că vine să ne ia pe la zece la picnic. Eu trebuie să fiu la ora trei la slujbă.
- Nu cred că pentru mine a venit el... iar să merg cu voi să vă deranjez, mulţumec dar n-am chef s-o fac.
- Nu fii ridicol, Tim! Ne-a invitat pe amândoi.
- Te-ar prefera pe tine singură.
- Dacă nu mergi, nu voi merge nici eu.
- Acum eşti ridicolă. Chris este prietenul tău, nu al meu. Lasă-l să te scoată undeva.
- Tim, Chris este un om cu relaţii şi spunea că ar vrea să te ajute cu o slujbă. Vrea să discute cu tine.

- N-am nici cea mai mică intenţie să-mi discut probleme cu Rudd. Nici să accept vreo slujbă de la el.
- De ce nu?
- O face doar pentru că este îndrăgostit de tine.

Pat încercă să-şi păstreze calmul.

- Te rog Tim, Chris vrea să ne ajute pe amândoi.
- Prostii! Graham mă va ajuta din nou în câteva zile. Mulţumeşte-i dar prefer să mă descurc singur.

Pat îl privi deznădăjduită, apoi lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul trupului.

- Foarte bine, Tim, dacă aşa vrei.
- Sper că i-ai destănuit toate greutăţile prin care trecem! N-ai uitat nimic!
- Ştie că nu ne merge prea bine.
- Cred că triumfă!
- Greşeşti în privinţa lui Chris, nu este omul care să se bucure de răul altuia.
- Uite ce este, Pat, lasă-mă să mă descurc singur, n-am nevoie de Rudd al tău! Am şi eu mândria mea!
- In acest caz, o să-i spun că ai găsit ceva.
- Mă înţelegi iubito, nu? Şi nu eşti supărată?
- Nu, nu sunt supărată.
- Vei vedea c-o să apară ceva cât de curând, spuse el, dar fără acel surâs cu care-şi însoţea de obicei aceste vorbe.

Pat nu putu să petreacă ore de linişte pe malul râului cu Christopher în ziua aceea. La sfârşitul discuţiei cu Tim, se simţea atât de rău, încât se duse să-şi ia temperatura.

- Mă tem că am luat gripă, Tim, spuse ea, de la nepoata doamnei Neilson, care era foarte bolnavă acum două zile.

- Dar nu ţi-ai găsit momentul potrivit, iubito.

Pat îi întinse termometrul.

- Asta este, va trebui să stai în pat.

Tim ura boala, indiferent sub ce formă se manifesta. Debordând de sănătate, nu-i înţelegea pe cei care sufereau. Ii părea rău pentru soţia lui, dar habar n-avea ce putea face pentru ea. Iar Pat ştia că va trebui să se îngrijească singură. Cu toate acestea, îşi făcea probleme pentru hrana lui Tim.

- Va trebui să gătesc, nu cred că voi putea sta în pat. Oricum, dacă voi lipsi de la slujbă risc s-o pierd. Ar trebui să-l sunăm pe Chris să nu mai vină.

- Nu putem, ne-au tăiat telefonul pentru că n-am plătit factura.

- In acest caz, va trebui să te duci la ceainărie s-o anunţi pe miss Neilson că nu pot veni.

- Da, sigur.

Tim era uşor disperat. Pe lângă faptul că aveau foarte mari datorii, că el nu avea serviciu, acum se îmbolnăvise şi Pat!

Incepu să frunzărească facturile neplătite. Găsi acolo un bilet la cursele de cai, cam scump, ce-i drept, pe care

n-ar fi vrut să-l vadă Pat, apoi o factură pentru costumele comandate înainte de plecarea în Spania. Işi spuse că oricum costumele fuseseră cam scumpe aşa că plata putea să mai întârzie. Recunoscu faptul că făcuse o ticăloşie, dar fiind foarte tânăr şi obişnuit cu viaţa colorată nu suporta să trăiască aşa, ca Pat, fără nici o plăcere.

La ora zece sosi Chris.

Tim îl întâmpină cu vestea despre boala lui Pat. Chris fu foarte dezamăgit, nu pentru el, ci pentru Pat. Ştia că i-ar fi plăcut teribil să iasă la aer curat.

- Imi pare teribil de rău pentru ea. Aţi chemat un doctor?

Tim îi evită privirea.

- O ştii pe Pat, nu suportă doctorii. Ea susţine că este doar o răceală. Intră, să fumăm o ţigară!

Christopher intră deşi nu avea nici un chef să stea de vorbă cu Tim.

- Sper ca Pat să se simtă bine dimineaţă, zise el.

Christopher se afla în camera de zi, faţă în faţă cu soţul
lui Pat, exact pe sofaua pe care stătuse cu ea o seară în urmă, când figura ei chinuită, obosită, îl

pusese pe gânduri. Se întrebă dacă Tim realiza ce se întâmpla cu soţia sa. El nu putea interveni în vreun fel pentru a o ajuta să-şi revină din boala care o doborâse.

- Este bine totuşi că Pat a scăpat de munca aceea la ceainărie, spuse Chris.

Tim fu de acord. Chris aprinse o ţigară, mai conştient ca oricând că deşi tânărul din faţa sa era un bărbat agreabil nu vor putea fi niciodată amici. Ar fi vrut să-l ajute pe Tim, fiindu-i astfel de ajutor lui Pat, dar nu ştia cum să înceapă pentru a nu-l ofensa.

Tim fu cel care deschise subicetul.

- Pat, biata de ea, abia făcea faţă la ceainărie...

- Da, din nefericire, peste tot afacerile merg cam prost. Cred că îţi este destul de greu să găseşti altceva.

- Eu nu am probleme. De fapt, îi spuneam aseară lui Pat că am discutat cu un prieten care începere o afacere nouă, luna viitoare.

- Dacă-ţi pot fi de ajutor prezentându-te cuiva, te rog să-mi spui, se oferi Christopher.

- Eşti foarte amabil. Dar cred că nu trebuie să te deranjezi, pentru că am promisiuni ferme.

Chris se retrase. Tim nu voia să primească ajutorul lui. Bietul inconştient! De ce naiba trebuia să fie atât de mândru în loc să-şi scutească soţia de o muncă prea grea pentru ea?

Dar Christopher nu era omul care să insiste să facă un serviciu cuiva, dacă acesta nu-l voia.

Nici măcar de dragul lui Pat.

Ar fi vrut s-o vadă câteva minute, să-i spună că putea apela la ajutorul lui; îi repetase asta de multe ori, aşa că ea ar fi trebuit să ştie că se poate baza pe el de acum.

Mai rămase câteva minute să discute cu Tim, care se dovedea un partner agreabil. Acesta îi puse întrebări despre piesă, dar între ei nu se închegă o conversaţie.

Cu un accentuat regret, Chris se întoarse la maşină, temându-se şi mai mult pentru Pat. Nimeni nu putea trăi doar din farmecul partenerului său. Făcu singurul lucru posibil în situaţia dată, să-i trimită flori lui Pat, însoţite de o carte de vizită pe care scrise:

„Insănătoşire grabnică.

Hasta la vista.

Chris“

Tim nu era acasă când sosiră florile, reîncepuse vânătoarea de slujbe. Nu era sigur că Graham îi va oferi o nouă slujbă. De peste tot primise doar promisiuni vagi.

Pat luă florile în camera sa îngropându-şi faţa în ele, dar când citi cartea de vizită şi văzu că erau de la Chris rămase cam dezamăgită pentru că sperase că erau de la Tim.

***

Christopher luă masa de prânz la club cu producătorul său, apoi se întoarse acasă. Era deprimat. Cu toate acestea lucrurile mergeau bine. Ultima sa piesă „Candlelight“ părea să aibă

la fel de mult succes ca prima, care-l consacrase. O aduseseră pe Gertrude Marley, o renumită actriţă berlineză, pentru rolul principal. Totul mergea bine, în afară de starea femeii pe care o iubea.

Moartea îl privase de prima sa iubire, iar căsătoria de a doua. Nu va mai putea iubi pe nimeni de acum. Cu toate astea, erau atâtea femei frumoase în lume! Le vedea

zilnic pe scenă, în societate, printre prieteni. Unele arătau foarte deschis că le-ar face plăcere să aibă o relaţie cu el. Chris mai avea foarte multe de oferit, fiind încă tânăr.

Fără să vrea, îşi aminti de Jay, cea care în Spania făcuse orice pentru a-l consola, după plecarea lui Pat. El îi spusese clar că nu avea rost să insiste şi că încercările ei nu vor avea rezultat. Dar Jay nu se dădea bătută prea uşor. Chiar când plecase din Santa Rosca, ea se oferise să-l conducă.

Lui Chris îi plăcea Jay; era frumoasă, inteligentă, atrasă de el. Se întreba adesea de ce naiba nu putea să răspundă sentimentelor ei. Căci de fapt, dragostea unei femei este factorul esenţial în viaţa unui bărbat.

Când se întoarse acasă găsi un mesaj de Jay, pe care-l citi cu zâmbetul pe buze. Tocmai se gândise la ea! Iar ea sosise la Londra!

Locuia la o mătuşă din Notting Hill Gate, unde el o putea suna.

Peste câteva clipe vorbea cu ea.

- Como esta, Chris? Nu te surprinde că mă aflu aici?

- Ba mă surprinde teribil, recunoscu el. Dar ce te aduce aici, Jay?

- Diverse motive pe care ţi le voi explica atunci când ne vom întâlni.

- Mă bucur să-ţi aud din nou glasul, Jay, zise Chris.

- Abia aştept să te văd!

Nu avea chef s-o vadă pe Jay, dar ea făcea parte din La Flora şi atmosfera de acolo, pe care o iubea. Nu putea s-o refuze.

- Aş vrea să te văd, Jay, dar sunt ocupat după-amiază.

- In acest caz, mă poţi invita la cină.

- Draga mea, îmi pare rău dar am primit deja invitaţie la cină. După cum ţi-am spus, nu am nici o clipă liberă până la premieră. Totuşi, voi încerca mâine să te sun.

- O, aş fi vrut să te văd diseară, insistă Jay. N-aş putea trece pe la tine câteva minute, înainte să pleci la cină? Pat ce face? N-am vorbit cu ea încă.

- Aş vrea să-ţi vorbesc despre ea, este bolnavă, are gripă.

- O, biata Pat! Dar Tim? Sunt fericiţi?

- Bine, ne vedem mai târziu, zise Christopher.

Şi desigur, Jay apăru fără prea mare întârziere. Era la fel de frumoasă şi bronzată ca

întotdeauna. Jay ştia să -şi pună trupul în valoare şi se îmbrăca foarte elegant, cu mult bun gust.

- Arăţi extraordinar! exclamă Chris.

- Imi merge foarte bine. Am avut un sezon plin, dar nu mă pot plânge, n-am muncit prea mult pentru că lucrurile au început să meargă de la sine.

Chris îşi aminti că acum un an şi Pat arăta la fel. Dar acum, biata de ea, pusă alături de Jay arăta probabil bătrână, uzată. Oftând, îi întinse un scaun lui Jay.

- Tu ce faci, Chris? îl întrebă ea. Pari obosit. Mă bucur teribil să te văd din nou; mi-ai lipsit mult!

- Cum de ţi -ai adus aminte de mine, cu toţi tinerii care roiau în jurul tău?

- Nu-mi plac tinerii, admise ea, îi prefer pe cei maturi.

- Jay, draga mea, eu sunt destul de bătrân...

- Nu eşti de ajuns de bătrân, pentru a-mi fi tată. Si mi-ai lipsit mult, Chris, ăsta este adeăvrul. Doamna Horley mă plictiseşte, soţul ei s-a întors în ţară pentru că nu-i prieşete clima. Am venit aici s-o fac pe Pat să se întoarcă. Dar şi să te văd pe tine. Chris, întotdeauna va fi aşa? Nu mă vei lua în serios?

- Este mai bine aşa, Jay. Stii ce ţi-am spus în Spania...

Erau cuvinte care-i aminteau de o scenă umilitoare

pentru ea. După plecarea lui Pat, Jay petrecuse o noapte în vila lui Chris, arătându-i că-l iubea. El îi spusese că nu era defel îndrăgostit de ea, că o iubea pe Pat, şi chiar dacă o pierduse o va iubi toate viaţa.
Acest Christopher Rudd era singurul bărbat care-i rezistase şi n-o luase în serios. Nici ea nu ştia prea bine din ce cauză, dar simţea nevoia să insiste, să primească dragostea lui.
Era sigură că acesta o va iubi în cele din urmă.

- Mai eşti îndrăgostit de Pat?
- Nu am chef să discut asta, Jay.
- Incep să regret c-am venit, zise ea dezamăgită, am crezut că te vei bucura să mă vezi. Dar m-am înşelat. Nici nu ştiu de ce naiba mă tot fac de râs...

Chris o privi cu tristeţe. Fata aceasta îl iubea cu disperare, iar el... nu se gândea decât la Pat. Ce încurcătură!
Incercă să-i zâmbească.

- Nu mai face greşeli, draga mea. Imi pare foarte bine că te văd, dar vreau să fim doar prieteni, aşa cum am fost în Spania.
- La naiba! exclamă Jay. Aş fi vrut să nu te iubesc atât!
- Nici nu cred că mă iubeşti. Ai făcut o fixaţie pentru mine, atâta doar. Eşti foarte tânără, vei găsi alt bărbat foarte repede. Nu lăsa dezamăgirea să te cuprindă. Eu sunt prea bătrân pentru tine, cu sănătatea şubredă, iar tu

străluceşti de sănătate, ca un mac.
- Ce comparaţie potrivită! Petalele macului se distrug foarte uşor.
Şi acum, Jay era geloasă pe Pat, cu toate că acesta se măritase şi dispăruse cu soţul ei la mare distanţă. Cu toate acestea, Chris tot pe ea o iubea.
Jay ţinea la prietena ei, dar acum...
- Nu eşti prea uşor de dezamăgit, Jay, observă Christopher. Pariez cu tine că în scurt timp te vei căsători şi te vei amuza teribil de fixaţia pe care ai făcut-o pentru mine.
- Nu este adevărat. Doar pe tine te voi iubi.
- Oh, Jay!
- De ce nu mă crezi capabilă de sentimente profunde? O iubeşti atât de mult pe Pat?
- Dacă o iubesc? O divinizez!
- Şi vrei să continui? Nu are rost!
Chris ar fi vrut să replice: n-aş fi atât de sigur...
- Chris, dragul meu, dacă amândoi suntem foarte nefericiţi, de ce să nu încercăm să aducem puţină fericire unul în viaţa celuilalt?
- Draga mea, te asigur că ţin mult la prietenia ta.
- Doar atât? şopti ea.
- Nu are rost, Jay. Să nu facem ceva care să ne sporească nefericirea... să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Imi eşti o prietenă dragă... dar n-aş putea avea alte sentimente faţă de tine...
Inima lui Jay începu să bată repede.

- Chiar şi aşa, aş fi foarte fericită şi te-aş face să uiţi orice altceva.

El închise ochii o clipă, apoi îi deschise din nou.

- Nu, frumoaso, n-ar merge.
- Chris, şopti ea, lipindu-se de el. Am venit de la mare distanţă doar ca să te văd... ştiu că sunt penibilă că insist atât...
- Te înţeleg, Jay.
- Ştiu că mă înţelegi şi poate chiar de asta te iubesc atât de mult.
- Nu trebuie să mă iubeşti, Jay, nu am ce-ţi dărui. Să fim prieteni în continuare, nu vreau să-ţi rănesc sentimentele... aş putea veni să te scot undeva...

Ea nu-i răspunse. Chris observă că fata din faţa lui se lupta cu lacrimile care-i apăruseră pe genele lungi. Simţea multă milă pentru ea, pentru Pat şi chiar pentru el. Ce păcat că nu-i putea răspunde lui Jay cu dragoste!

- Vreau să fii fericită, Jay, continuă el, sărutând-o pe frunte. Dar Jay profită de ocazie şi-l sărută pe gură.
- Chris, nu mă iubeşti nici un pic? întrebă ea după ce sărutul lor se sfârşi.

Chris se simţi ruşinat că se lăsase sub imperiul sărutului ei, pentru că observase cât o afectase. Se desprinse cu blândeţe din îmbrăţişarea ei şi-i spuse:

- Te rog să mă ierţi.
- De ce?

- Pentru că nu te pot iubi aşa cum ţi-ai dori, Jay.
Ea îşi muşcă buzele.
- Stiu asta... dar dacă m-ai iubi măcar un pic...
Chris refuză s-o privească ştiind că plângea. Fusese
brutal cu ea, cu toate că n-o încurajase în vreun fel.
Christopher avusese scene de acest gen în piesele sale, dar acum când se trezi că este protagonistul uneia se simţi penibil. Se uită la ceas şi răsuflă uşurat constatând că era timpul să plece. O văzu pe Jay care plângea în batistă şi nu putu să nu i se adreseze:
- Jay, mica mea prietenă, nu te prostii astfel. Crede-mă, aş putea să-ţi spun multe lucruri care să te facă să te simţi bine, dar asta n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile. După cum ţi-am mai spus, eu sunt teribil de îndrăgostit de Pat. Ea este căsătorită acum, aşa că nu poate avea în mine decât un prieten; iar eu nu voi mai iubi pe nimeni altcineva. Tu ai impresia că eşti îndrăgostită de mine, dar eşti foarte tânără şi ai toată viaţa înainte. Vei scăpa de aceasta obsesie. Vei vedea atunci că am avut dreptate.
- Ei bine, mă duc acasă, zise ea, păcat că n-am găsit nici acum ecou în inima ta.

- Nu vorbi prostii Jay! Nu te subestima. Eşti o tânără minunată, ţin la tine ca la o prietenă; numai că...

- Numai că nu îndrăzneşti să mi-o arăţi, conchise ea.
Chris îi oferi o ţigară.
- Ia te rog una; pentru mine ţigara este un refugiu în clipele de depresie.
- Nu, mulţumesc.
- Pot să-ţi ofer ceva de băut?
- Nici atât!
- Nu te purta aşa, Jay! Aş vrea să rămânem prieteni!
Observă că tinerei îi tremurau buzele. Se simţi jenat că
provocase astfel de reacţie unei prietene, căci aşa o considera el pe Jay. Ce tânără era această fată din faţa lui, dar cât de neechilibrată!
Jay se pieptănă, se rujă, şi-şi pudră nasul. Apoi se întoarse spre el.
- Ei bine, rămas bun, Chris. M-am făcut de râs în faţa ta şi cred că nu vei vrea să mă mai vezi.
- Draga mea, ţi-am spus că vreau să rămânem prieteni! Când mă voi întoarce la Santa Rosca o să ne vedem mai des.
Culoarea reveni în obrajii tinerei.
- Eşti foarte bun cu mine, Chris.
- Şi tu cu mine. Continuă să zâmbeşti, draga mea. Şi aminteşte-ţi că prietenia pe termen lung este mai valoroasă decât iubirea.
Inainte de a se despărţi, Jay îşi regăsise zâmbetul. Ea îi promise chiar să-l însoţească la un spectacol a doua zi. Dar prima promisiune pe care i-o smulse Chris fu să meargă la Pat să vadă cu ce putea s-o ajute.
Lui Pat nu-i mergea bine deloc.

Christopher se duse la cină într-o stare foarte ciudată, de parcă tot sângele i s-ar fi scurs din corp. Era obosit şi încerca mereu să uite momentul în care Jay se aruncase la pieptul lui şi-l forţase s-o sărute. Gândurile reveneau la femeia de care era îndrăgostit. Si-o imagină în braţele sale, aşa cum fusese Jay, aşteptând să fie sărutată. Dumnezeule ce grozav era să fii iubit de Pat! Dar acum, din nefericire, ea îi aparţinea acelui nimic, Tim Mallory; acesta era începutul şi sfârşitul visului său.

Prietenii cu care cina observară că nu arăta prea bine.

- Sunt doar obosit, le explică el şi ceru o băutură tare, pe care o savură ca niciodată.

***

In următoarele douăzeci şi patru de ore, se simţi prea rău pentru a primi pe cineva, nici măcar pe Jay. Când aceasta sosi, îl găsi pe Tim care părea îngrijorat pentru starea soţiei sale.

- Arăţi extraordinar, frumoaso, îi spuse el remarcând tenul ei bronzat. Intră să stăm puţin de vorbă, dar Pat este prea bolnavă şi nu trebuie să vadă pe nimeni.

- Chiar aşa rău este? întrebă Jay privind curioasă în
jur.

- Am chemat doctorul azi noapte pentru că avea febră prea mare. De dimineaţă mai scăzuse

dar nu simţea bine de loc. Stie că eşti în Londra?

- Nu, zise Jay, am sosit fără s-o anunţ. Vreau să discut cu ea despre La Flora. Familia Horley vrea să plece, doctorul nu se simte bine. Voiam s-o rog pe Pat să se întoarcă.

Tim lăsă ochii în jos. Toate noaptea se chinuise pe sofaua din camera de zi şi se trezise de câteva ori pentru a-i da soţiei sale medicamentele. Văzuse că arăta foarte rău.

Văzând-o pe Jay veselă, sănătoasă, bronzată, cu ochii strălucind, el se simţi nesigur. Ştia că nu făcuse bine cerându-i lui Pat să se mărite cu el, luând-o din Spania, unde totul îi mergea bine şi era fericită. Iar acum Jay o voia înapoi! Dar nu era aşa de uşor cum credea ea.

Jay începu să-i pună întrebări. Nu el nu avea slujbă în momentul acesta. Da, avusese una dar o pierduse din nefericire. Cu banii, aveau probleme. Da, era de acord că Pat să revină la Santa Rosca, pe el nu-l deranja s-o însoţească. Puteau aduce multe îmbunătăţiri acelei pensiuni, apoi să ridice şi preţurile. Dar cu ce bani? A, da, Pat îşi luase partea de bani când plecase dar nu mai avea nimic din banii aceia.

Jay realiză că lucrurile mergeau chiar foarte prost pentru biata Pat. Ea îl considerase întotdeauna un iresponsabil pe acest Tim. Se întrebă cum se făcea că Pat, care era o femeie inteligentă, cu mai mult discernământ ca ea se încurcase cu acest pierde- vară, în loc să-l ia pe

Rudd!

Desigur, Tim era un bărbat încântător, dar lui Jay îi plăceau caracterele puternice, aşa ca Rudd.

Când îşi aminti de el, sângele i se urcă în obraji şi respiraţia îi deveni greoaie. Chris voia să-i rămână prieten, dar ea era îndrăgostită de el. Nu mai era nici o şansă să-l facă s-o vadă cu alţi ochi?

Apoi, renunţă la aceste gânduri amintindu-şi că dacă Pat s-ar fi întors la Santa Rosca, Tim va veni cu ea, iar Chris n-ar avea nici o şansă. Cât despre ea....

Ar fi fost bine ca Pat să se întoarcă la pensiune. Avusese multe probleme cu servitorii, mâncarea, conducerea, imediat ce plecase Pat. Cu familia Horley nici nu se putea înţelege.

Lui Jay îl plăcea viaţa de la Santa Rosca.

- Trebuie s-o văd pe Pat imediat ce se va simţi mai bine; avem multe de vorbit.
- „Nu mai am bani în bancă...“ începu Tim refrenul preferat.
- Am putea discuta şi despre asta, îl linişti Jay. Acum trebuie să plec. Transmite-i lui Pat dragostea mea şi spune-i că locuiesc la mătuşa Grace; ea ştie adresa. Mai trec mâine dimineaţă pe aici.

După ce Jay plecă, Tim intră plin de gânduri în camera soţiei sale. Aceasta zăcea fără puteri, lividă în pat, iar aerul din încăpere nu era curat,

aşa cum îi plăcea ei.

- Cine a venit, Tim? îl întrebă ea.

El se aşeză pe marginea patului.

- Nu cred c-ai ghici. Jay.

Pat se însufleţi dintr-o dată.

- Jay! Cum? Este în Londra?

- Va veni mâine dimineaţă să discute cu tine, în speranţa că te vei simţi mai bine. Vrea să-ţi propună să revii la Santa Rosca.

- Abia aştept să vorbesc cu Jay! Cât despre întoarcerea la Santa Rosca... nu mai sunt banii necesari.

- Pat, nu accentua faptul că eu te-am lăsat fără ei! Mă simt şi aşa destul de prost!

Ea ar fi vrut să-i spună nişte vorbe frumoase, de dragoste, dar nu găsi cuvintele necesare. Gândurile îi zburară fără să vrea spre Spania, se imagină stând la soare pe veranda vilei. Revăzu cu ochii minţii vila cu grădina însorită, eucaliptul, lămâiul, palmierii. Le putea auzi pe Tereza şi Maria cântând în timp ce munceau. Amintirile îi erau atât de vii, încât parcă simţea razele soarelui sărutându-i pielea şi-l auzea pe Christopher salutând-o pe donna Patricia.

O, ce grozav ar fi să se întoarcă acolo, să fie din nou Pat cea veselă, să stea zilnic la soare; totul era un vis fără speranţă. Dar atât de puternică era dorinţa de a se întoarce în acea

cameră cu specific spaniol! Acum când nu mai aveau bani, totul era un vis ireal.

- Nu eşti vinovat de nimic, dragul meu, zise ea încet. Am părăsit Spania de bunăvoie, pentru a mă mărit cu tine şi nu regret nimic.

Acesta era adevărul? Nu prea; trebuia să spună ceva.

Tim îi acoperi mâinile cu sărutări.

- Eşti un înger, Pat. Intotdeauna ai fost.

- Atunci du-te afară la aer curat, şopti ea. Fă o plimbare. Eu voi dormi.

- Oricum, trebuie să ies zise el, să caut ceva, o slujbă oarecare.

Pat nu-i mai puse întrebări despre slujba pe care i-o oferise Graham, pentru că simţise că nu era sigur de ea. Se pare că fiecare zi care trecea, îi reducea speranţele.

Si aşa cum se aşteptase pierdu şi ea slujba, dar nu din cauza bolii, ci din cauză că tânăra al cărui loc îl ocupase, se întoarse pe neaşteptate. Asta însemna că nu le mai soseau bani de nicăieri.

După ce plecă Tim, ea începu să^ se răsucească de pe o parte pe alta, chinuită de gânduri. Il ştia aşa cum era el în realitate: încântător, dar foarte slab. Nu se va putea aştepta niciodată la ceva bun de la el, la forţă, la putere. Cum se vor termina toate acestea? Era conştientă că nu va putea continua să-l iubească pe Tim cu pasiunea oarbă a primelor zile. L-ar putea iubi aşa cum face o mamă cu un copil

răzgâiat; dar nu asta voia el. El cerea totul; răspunsuri pasionate, tandreţe, atenţie...

Pat oftă lung din adâncurile inimii, întrebându-se cum va continua viaţa ei de femeie căsătorită. Iar ea care începuse să viseze la copii...

Puţin mai târziu, un comisionar îi aduse un coş cu fructe din partea lui Chris. Se ridică într-un cot examinând ca un copil flămând conţinutul: văzu portocale aurii, nectarine, piersici, struguri.

Cât de atent era Chris!

Iar ea nu avea voie să stea acolo în pat să se gândească la greşelile făcute, când avea astfel de prieteni minunaţi! Incepu să mănânce struguri, care-i făcură o reală plăcere. De fapt, de când începuse febra nu mâncase nimic.

Curând se simţi mai bine şi începu să-i scrie lui Chris, mulţumindu-i pentru fructe şi flori. Din acel moment, ar fi vrut să se ridice din pat, dar Tim n-o lăsă preferând să-şi petreacă timpul singur în camera de zi.

Dimineaţa sosi Jay. Nici nu trecură cinci minute şi apăru Christopher. Tim era plecat aşa că discutară în linişte. Pat vorbi cu ei, râseră ca altădată, voind să-l inducă în eroare pe Christopher; dar el înţelese în ce scop făcea ea toate astea. Gripa o lăsase fără vlagă, palidă, cu cearcăne şi o tristeţe pe care încerca din greu s-o ascundă.

Nu era deloc fericită.

- Mi-a făcut foarte bine că te-am revăzut,

draga mea Jay!

Jay prinse mâna ei întinsă, cu un sentiment de vinovăţie. Pat era atât de schimbată, bolnavă, iar ea nu-şi putea stăpâni gelozia legată de Chris.

Cu o seară în urmă, Jay îl însoţise la o piesă de succes, apoi cinaseră la Savoy, unde ea cunoscuse câţiva critici şi alţi dramaturgi. In felul său minunat de a fi, el n-o lăsă să-şi amintească de scenele penibile din prima zi la Londra.

Jay realiză încă o dată că atâta timp cât Chris era îndrăgostit de Pat, nu avea nici o şansă. Cu toate acestea ea îşi spuse că prietenia lor trebuia să primeze:

- Mă bucur că te-am revăzut, Pat, mi-ai lipsit mult. Aş fi avut nevoie de tine la La Flora.
- Si mie mi-ai lipsit, tu şi Spania, draga mea.
- Tu cel puţin, l-ai avut pe Tim...
- Dar admiratorii tăi, studenţii la Oxford? o întrebă Pat.

Christopher o urmărea printre rotocoalele de fum ale ţigării. Observase că Pat ignorase remarca lui Jay: tu l-ai avut pe Tim...

Pat, cea de acum câteva luni, de dinaintea căsătoriei, ar fi făcut imediat observaţii pline de dragoste la adresa lui. Chris era tot mai sigur că Pat nu-l mai iubea pe soţul ei.

- Mai spune-mi despre Flora, începu Pat.

Jay începu să-i spună cu ce probleme se confrunta. Doctorul Horley nu suporta clima, aşa că soţia îi sugerase să renunţe la pensiune şi să

se întoarcă în Anglia. Jay avea din nou nevoie de Pat.

- De ce nu te întorci, draga mea?

- Nici nu ştii cât m-am gândit la tine, la Flora, la Spania, începu Pat, dar este imposibil.

- De ce? întrebă Jay. Doar îl iei şi pe Tim, că doar nu are slujbă, ca de obicei.

Pat roşi, lucru care nu-i scăpă lui Chris.

- Stiu, dar tot nu se poate.

Jay se întoarse spre Christopher.

- Parcă spuneai aseară că i-ar face foarte bine să se întoarcă, de ce nu spui nimic acum?

- Este imposibil, zise Pat.

- Eu din contră, cred că s-ar putea, spuse Christopher. Dacă vei voi să mă asculţi, însă.

El se oferi cu multă delicateţe să-i împrumute banii necesari. Nu se oferea să le dea banii lui Pat şi Tim, ci devenea chiar el acţionar alături de Jay, iar Tim şi Pat urmau să primească salariu.

- V-aţi putea face folositori atât tu cât şi soţul tău. El te-ar putea ajuta cu contabilitatea, cu maşina pentru vizitatori.

Pat îl ascultă cu viu interes, simţind devotamentul lui Chris şi nu o dragoste egoistă. Voia s-o ajute ajutându-l şi pe soţul ei. Chris era un om minunat. De ce oare era atât de bun cu ea după ce-i refuzase cererea în căsătorie?

- Ar fi minunat, Chris, dar mă tem că nu se poate.

Dezamăgit, Christopher nu mai zise nimic.

Inţelegea
că nu se putea concretiza nimic din cauza lui Tim.
Dar Jay exclamă revoltată:
- De ce, Pat? De ce nu se poate?
- Dintr-o mie de motive, printre care faptul că Tim nu suportă viaţa de acolo.
- Mai gândeşte-te, Pat, fură ultimele cuvinte ale lui Chris.
Apoi, el plecă, lăsându-le pe cele două prietene să mai discute.
- Sunt la fel de îndrăgostită de el, Pat, mărturisi Jay. Dar mă tem că dragul nostru Chris nu este genul de bărbat care doreşte să se căsătorească.
Pat zâmbi.

- Chris este un bărbat înţelept. Uită-te la necazurile bietului Tim de când s-a însurat!
Jay o privi curioasă.
- Probleme financiare, nu? Dar în rest sunteţi fericiţi?
- Da, zise Pat, cam fără chef.
- Mai gândeşte-te atunci, şi întoarce-te la Santa Rosca, draga mea, zise Jay.
- Nici nu începe discuţie, Jay, iubito.
Jay se ridică; era conştientă că Pat nu trebuia să se obosească din prima zi.
***
Tim fusese pe drumuri toată ziua.
Pe la şase, Pat îşi luă temperatura; era normală,

aşa că se hotărî să se ridice din pat, făcându-i astfel o surpriză plăcută lui Tim. Era convinsă că nici el nu se simţea în largul lui ştiind-o bolnavă. Seara aceea de vară era mai caldă ca de obicei şi ridicându-se din pat se simţi complet devitalizată de gripa care abia trecuse. Era şi ridicol de deprimată. Făcu un efort să se îmbrace. După ce-şi perie părul, îşi spuse că ar trebui să-l taie şi începu să se învârtească fără rost prin micul apartament. I se părea că lucrurile nu sunt la locul lor, dar după câteva minute, când începu să le ordoneze, începu să transpire, inima să-i bată prea tare.
Işi aprinse o ţigară. Ce cumplit era să se simtă astfel doar din cauza unei gripe! Spera ca Tim să se întoarcă

aducând veşti bune. De când vorbise cu Jay se gândea numai la propunerea acesteia, de a reveni la Santa Rosca, lucru imposibil, din păcate.

Pe la şapte fără un sfert, Tim reveni.

- Iubito, am venit! A, dar văd că te-ai ridicat!

- Urăsc să stau în pat, răspunse ea.

Tim o privi o clipă. Incerca să zâmbească dar arăta foarte rău, nu avea pic de culoare în obraji, ochii îi erau înfundaţi în orbite, slăbise forate mult.

Lui îi era foarte cald, se săturase de umblat şi de cerşit o slujbă. Nu crezuse că va fi atât de greu. Nu avea veşti prea bune pentru Pat şi se

temea să i le dea atâta timp cât nu se simţea bine. Simţea că îşi pericilitase căsătoria dar nu ştia cum să rezolve problema. Cu fiecare zi care trecea i se părea tot mai imposibil, iar ceea ce se întâmplase astăzi fusese picătura care umpluse paharul.

Simţi că Pat îl priveşte lung.

- Este teribil de cald, începu el. Avem ceva la rece?

- Apă, dragul meu.

- Am nevoie de ceva tare!

- Ce ţi s-a mai întâmplat?

- Iubito, urăsc să mă umilesc în faţa celor care mi-ar putea oferi o slujbă. Directorul cutărei firme, secretara de nu ştiu unde... şi tot aşa, numai indivizi scorţoşi pentru că au o situaţie şi un salariu! Toţi îţi vorbesc frumos, până află pentru ce ai venit la ei. Dacă Graham nu mă ajută şi nu are cum s-o facă prea curând... m-am săturat...

Pat se aşeză pe sofa ascultându-l cu inima strânsă. Realiză că soţul ei îşi pierduse speranţele. Bietul ei Tim! îşi imagină cât era de marcat de aceste drumuri după o slujbă. Dar ocazii avusese şi le pierduse. Cândva, tatăl lui îl sprijinise foarte mult, dar acum...

- îmi pare teribil de rău, dragul meu. Mai ales că nici Graham nu te poate ajuta pe moment...

- Nu crezi că tatăl tău...

- Scoate-ţi acest gând din cap, iubito. Nici nu vrea să mă vadă! De fapt, am încercat acum două săptămâni, dar nici nu m-a primit. Când trăia mama, lucrurile stăteau altfel dar acum... cred că la moarte va lăsa totul bisericii sau unei acţiuni de caritate.

- Cred că şi noi vom depinde de aceste acţiuni de caritate...

- Nu pot obţine nici un ban de la familia Mallory. Mătuşile mele mă conideră oaia neagră a familiei. Pat, lucrurile s-au complicat foarte mult, zise el foarte serios.

- Ce s-a mai întâmplat, Tim?

- Mă aştepta o surpriză foarte neplăcută la club, nişte somaţii.

Pat roşi.

- Somaţii, Tim? Pentru ce?

- Am datorii mari, după cum ştii.

- Dar mi-ai spus că le-ai achitat!

- Nu le-am putut achita. Banca n-a vrut să-mi mai dea împrumut şi n-am găsit pe nimeni care să-mi dea

nişte bani. Cei mai buni prieteni sunt plecaţi din oraş acum, pe timpul verii şi creditorii nu vor să mă aştepte.

- Si nu mai ai nici un ban?

- Foarte puţini.

- Dar banii pe acţiuni?

- I-am cheltuit de mult!

- Tim, chiar nu ai nici o rezervă?

- Stiu că ai dreptate să fii revoltată că am cheltuit prea mult, dar am sperat, draga mea, c-o să apară ceva.

- De unde sunt somaţiile?

- Una de la croitor şi alta de la un cămătar. Am jucat pocher în ultima vreme, sperând c-o să câştig...

- Tim! Cât ai luat cu camătă?

- Peste o sută de lire.

Pat nu mai scoase o vorbă, roşie la faţă. I se părea că se sufocă în acest apartament. Ferestrele erau deschise şi abia se mai auzeau din cauza traficului intens şi a zgomotului de la garaj. Se simţi strivită de viaţă. Incercase din răsputeri ca viaţa ei şi căsătoria cu Tim să fie ceva frumos şi trainic, dar sfârşise lamentabil...

Tim avea datorii o sută patruzeci de lire! Nu era o sumă pe care s-o poată plăti prea uşor. Iar acum ei nu aveau nici o perspectivă.

Tim îşi scoase cravata.

- Aşa da orice pentru o tărie, murmură el.

Ea nu spuse nimic.

După câteva clipe, el continuă:

- Haide Pat, nu-mi spui că m-am comportat ca un idiot fără minte?

- La ce bun?

- Dacă simţi nevoia s-o faci, mă poţi insulta oricum, nu voi scoate o vorbă!

- Nu m-ar ajuta cu nimic.

- Dacă te-ai săturat de mine, vei avea

curând plăcerea să auzi că sunt la închisoarea datornicilor, pentru câteva luni.

- Tim, nu exagera!

- Nu exagerez deloc, dacă nu plătesc poliţele voi fi arestat.

Pat tremura din cap până în picioare.

- Este ridicol!

- Nu este chiar aşa ridicol, te asigur. La închisoare sunt destui domni printre care-mi voi face imediat prieteni.

- Si ce vrei să faci? Să aştepţi să te ridice de acasă?

- Nu am nici cea mai mică speranţă să fac rost de aceşti bani.

Tim se ridică şi începu să străbată încăperea cu paşi mari. Dintr-o dată, toată mânia lui Pat împotriva nesăbuinţei cu care el arunca banii, atunci când îi avea, se risipi. Important era doar să-l poată ajuta cumva.

- Foarte bine, zise ea. Dacă tu nu ai nici o posibilitate de a găsi aceşti bani, eu am. Si voi face uz de ea.

El se opri şi o privi.

- Cum? Ce poţi face?

- Voi accepta ajutorul unuia dintre prietenii mei, zise ea răsuflând greu. Să nu te mai aud vreodată spunând ceva împotriva lui Chris. Dădeai vina pe mândria ta

personală şi sentimentele pentru mine. Dar acestea nu te-au oprit să ne ruinezi viaţa. Acum,

trebuie să te laşi în mâinile mele.

Deodată figura lui deveni stacojie.

- Aşadar apelezi la Rudd!

Pat îşi dori să nu mai tremure aşa cum o făcea.

- Exact. Si dacă-i cer sprijinul n-o fac pentru că aş vrea. Este ultimul om din lume la care aş apela dar este un prieten bun, care ştiu că nu mă va refuza. Si mai ştiu că-şi poate permite să-mi dea banii şi că o va face. El şi Jay mi-au făcut azi dimineaţă o ofertă, pe care am refuzat-o sperând că vei reuşi să te descurci cumva. Dar acum ştiu c-o voi accepta.

- Despre ce este vorba?

- Jay mi-a propus să ne întoarcem la La Flora. Ştiind că nu mai am bani să investesc, Chris s-a oferit să-mi cumpere părţile şi să ne angajeze cu salariu, să avem grijă de pensiune alături de Jay.

- Inţeleg. Domnul şi doamna Mallory, angajaţii lui Rudd.

- Mă mir că ai tupeu să comentezi! Chris nu ţi-a făcut nimic rău niciodată.

- Rudd te iubeşte şi de asta este atât de generos!

Pat roşi dar nu capitulă.

- Nu pot să mă simt decât onorată că Rudd a vrut să mă ia de nevastă. Mă onorează şi prietenia pe care continuă s-o manifeste. Nu te poţi plânge, Tim. M-am măritat cu tine şi...

- Da, iar eu te-am făcut să regreţi!

Tim îşi prinse capul în mâini, cu trupul zguduit de convulsii.
Mânia ei se risipi într-o clipă. îşi uită propria slăbiciune, se ridică de pe canapea, veni spre el şi-l prinse uşor de umeri. Avea aceeaşi atitudine protectoare faţă de el. Acelaşi instinct matern care o făcea să vrea să-l consoleze.
- Tim, dragul meu, să nu ne certăm, să nu ne spunem cuvinte grele. Stii doar că nu ai nici un motiv să fii gelos pe Chris.
- Stiu că îmi eşti loială, că eşti o femeie minunată şi că nu te merit, zise el.
- Nu te prostii, Tim. Hai să judecăm lucrurile cu detaşare. Acele facturi trebuie plătite, nu?
- Da.
- Atunci să facem ceea ce trebuie făcut!
- Nici nu ştii cum mă simt, iubito...
- N-a fost numai vina ta, Tim.
- Ba a fost şi sunt conştient de asta. Mai ştiu şi că aş fi vrut să-ţi ofer tot ce este mai bun pe lume şi că n-am făcut decât să distrug relaţia noastră. Cum mă mai poţi iubi?
Tim îi luă mâinile şi i le sărută.
- Eşti o sfântă!
Pat închise ochii un moment. De fiecare dată când avea câte o ieşire de acest gen, îi era tot mai greu să se controleze. îşi pierduse încrederea în el. Si mai ales, se temea că într-o zi îi va spune deschis că regretă căsătoria cu el.
Tim continuă să se autoînvinovăţească. Era felul lui de a încheia scenele de genul acesta.

- Tim, îţi cer ca de dragul meu să accepţi oferta lui Chris şi să mergem în Spania.
- Dacă tu vrei asta, draga mea.
- Nu avem alternativă.
- Nu suport să depind de Rudd. Ştiu că este un tip de treabă, dar...
- Nu ne putem permite acum să fim mândri, zise ea cu un zâmbet.
- Nu, constată el trist.
- Şi cum vei considera viaţa la pensiune?
- Ca vacanţă ar fi acceptabilă, dar pe termen lung va fi plictisitor. Şi ce perspectivă am avea?
- Cel puţin am avea asigurat un acoperiş deasupra capului. Ce altceva ţi-ai mai dori?
- Nimic, doar să scap de poliţele acelea.
- Poate Chris ne va avansa nişte bani.
- Doar cu condiţia ca dacă găsesc o slujbă sigură în Anglia,iar Rudd să-şi primească toţi banii pe care ni i-a împrumutat.
- Sigur că da. Intre timp, Jay o va considera o favoare, pentru că are mare nevoie de mine acolo.

Ar fi mai bine să plecăm o dată cu ea săptămâna viitoare, iar Chris să-şi reînnoiască propunerea. Va trebui să mergem imediat mâine dimineaţă să găsim o firmă, să subînchiriem apartamentul şi mobila.

Pat privi în jur nu fără o umbră de regret pentu tot ce lăsa în urmă, amintindu-şi cât muncise să

facă locuibil

apartamentul. De fapt, era mai bine că renunţau la el, pentru că devenise mormântul viselor ei de femeie căsătorită.

- Sunt atât de slăbită, se plânse ea.

Tim o prinse în braţe.

- Iubita mea, nu ţi-am putut oferi nimic în afară de probleme...

- Te rog să nu-ţi faci probleme din cauza mea. Îi voi scrie lui Chris, apoi mă voi culca.

Privindu-şi soţul, Pat simţi că trebuia să ia asupra ei toate problemele, să-l lase pe el doar cu ruşinea. El nu putea să nu considere că este umilitor să ceară bani de la Rudd. Chris Rudd care o iubise şi o mai iubea încă. De aceea îi scrise:

„Dragă Chris,
Poţi veni să mă vezi mâine? Este urgent.
Siempre,
Pat“

Astfel îşi încheia Chris scrisorile către ea, scriindu-i siempre(întotdeauna)

Dar chiar când scria aceste rânduri se temea că Tim o va dezamăgi şi în Spania. Îşi pierduse încrederea în el şi n-o va mai regăsi vreodată.

***

Chris îi răspunse lui Pat că va fi la ea la ora zece dimineaţa. O găsi sortând acte. De cum o văzu realiză că se simţea mai bine. îi plăcu foarte mult

cum arăta acum, puţin îmbujorată, îmbrăcată într-o salopetă albastră. Era ca un copil.

- Te simţi atât de bine ca să te apuci de treabă?

- Mult mai bine, Chris. Am o mulţime de treburi.

- Am primit biletul tău, draga mea. Doreşti ceva?

Pat îl privi cu ochii ei frumoşi.

- Da. Văd că ai venit imediat, Chris, şi trebuie să-ţi fiu recunoscătoare pentru asta.

- Sigur c-am venit, dacă mi-ai scris că este urgent.

Pe moment, ea nu mai scoase o vorbă. Apoi, după ce trase aer în piept îi spuse:

- Aş vrea să discut cu tine şi în prezenţa lui Tim. Va veni şi el imediat. Chris, îţi aminteşti că mi-ai făcut o propunere? Spuneai că ne-am putea întoarce în Spania chiar dacă situaţia s-a schimbat. Aş vrea, de fapt amândoi vrem să acceptăm oferta ta legată de La Flora. Dacă este încă valabilă.

Chris scoase o ţigară fără a-şi lua ochii de la ea. Se întrebă ce anume o făcuse să se schimbe atât de repede.

- Sigur că este încă valabilă. Iar Jay este hotărâtă să nu plece de aici fără tine. Dar acum spune-mi tot ce trebuie ştiut.

Pat îi spuse câte ceva; desigur, nu totul. Era imposibil să-i spună toate extravaganţele şi nebuniile lui Tim. îi era ruşine să-i spună că luase bani cu dobândă, de exemplu.

Aşa că ea accentuă dificultăţile pe care le întâmpinase Tim în a-şi găsi o slujbă, apoi greşeala de a cheltui prea mult în dorinţa de a-i oferi ei totul. Iar acum, Chris nu-şi mai găsea o slujbă şi creditorii începuseră să-l urmărească.

Chris o ascultă fără a o întrerupe. Ştia prea bine că Pat, fiindu-i foarte loială lui Tim, făcea ca totul să sune în favoarea acestuia. Mai ştia că ea era foarte afectată de greşelile soţului ei, dar că n-ar fi recunoscut acest lucru.

- Mda, se pare că a fost urmărit de neşansă, draga mea. De fapt, este cam greu pentru un tânăr să se apuce de treabă în zilele noastre. Dar lucrurile se vor aranja, iar Jay abia aşteaptă să vă întoarceţi în Spania. Ştiu că acolo vei fi fericită, iar Tom se va pune pe picioare. Are multe de făcut. Acum, că v-aţi hotărât să vă întoarceţi, voi încheia un contract cu Jay şi vom lărgi afacerea cu ajutorul vostru. Cu Tim voi ajunge la o înţelegere. Să zicem că veţi începe cu un salariu de douăsute cincizeci de lire pe an. Iar şederea la pensiune nu va va costa nimic.

- Eşti prea generos, murmură Pat. Asta înseamnă două sute de pesetas pe săptămână, nu, este prea mult...

- Lasă oferta financiară pe seama mea, Pat.

- Eşti prea bun, Chris.

Cine n-ar fi bun cu tine iubito, eşti cea mai frumoasă şi mai curajoasă făptură lăsată de Dumnezeu...

Dar cu voce tare el spuse:

- Dacă ai nevoie de bani înainte de plecare îţi

voi scrie un cec imediat. Să zicem cincizeci de lire?

Era mai mult decât s-ar fi aşteptat! Deodată Pat îşi pierdu controlul şi izbucni în plâns. Plângea cu faţa ascunsă în mâini. Pat plângea... ea care era întotdeauna atât de calmă, de practică, liniştită... Se vedea că suferise mult. Chris îi mulţumi lui Dumnezeu că Pat hotărâse să se întoarcă în Spania, acolo unde soarele îi făcea mult bine. Nu suporta s-o vadă plângând. îi era teamă că îi va spune cât de mult o iubea şi astfel va strica totul. Stinse ţigara pentru a nu-şi trăda emoţiile şi-i puse o mână pe umăr.

- Draga mea, te rog, nu mai plânge! Am înţeles că ai trecut prin momente grele, dar sunt de domeniul trecutului acum.

Pat continua să suspine. Ar fi lăsat totul în seama lui, fără a-şi mai face probleme. Avea încredere deplină în el.

în dimineaţa aceasta, ca niciodată, apelase la el pentru ajutor.

Reuşi să se calmeze.

- Iartă-mă, Chris, m-am comportat prosteşte...
- Nu trebuie să te scuzi, Pat. Te-am înţeles.
- întotdeauna m-ai înţeles şi mi-ai fost aproape, Chris.

O altă femeie îi spusese aceleaşi vorbe. Frumoasa şi impulsiva Jay, care nu ascundea faptul că era îndrăgostită de el. Pentru Jay simţea milă. Dar

pentru Patricia ardea flacăra unei dragoste pe care n-o va uita niciodată.

- Trebuie să mă spăl pe faţă, zise ea zâmbind printre lacrimi.

Pat ieşi repede îndreptându-se spre baie, pentru a-şi spăla şi pudra faţa, pe care Christopher o considera cea mai frumoasă din lume, în timp ce inima îi b'tea puternic.

Chris era cel mai grozav bărbat! Era prietenul perfect. Patricia nu putu să nu se gândească la faptul că ar fi fost şi un iubit minunat.

La gândul acesta, ea simţi cum roşeşte, căci măritată fiind nu avea voie să se gândească la alt bărbat.

Işi aminti acea seară din Spania, când Chris îşi manifestase sentimentele faţă de ea. In lumina lunii, cu un milion de stele deasupra capului, în mijlocul florilor de portocal.

Christopher venise dinspre vila în care locuia şi se aşezase alături de ea privind valurile mării. Ii citise primul act al piesei care urma să aibă premiera la Londra. Incepuseră să discute, când deodată, în ochii lui, citi mai mult decât prietenie. Era privirea unui bărbat îndrăgostit...

- Donna Patricia, şoptise el, eşti cea mai frumoasă femeie...

Ii prinsese mâna în palmele sale, iar ea, dacă ar fi vrut, s-ar fi putut afla în braţele lui în clipa următoare. Dar ea era îndrăgostită de Tim, pe atunci. Aşa că rupsese vraja momentului,

retrăgându-şi mâna.

- Nu, te rog, nu, Chris... trebuie să intru în casă...spusese ea.

Fără o vorbă el o condusese la vilă. Pat consideră că atunci făcuse ceea ce era mai bine pentru amândoi. Dar el insistase, o prinsese din nou de mână:

- Aşa vrea să ştii că nu există altă femeie pe lume pe care să mi-o doresc drept nevastă, draga mea.

înainte ca ea să poată răspunde, Christopher plecă. Niciodată nu mai făcu referire la acel moment.

Dar îşi aminti acum clipa aceea. Acum când dragostea pentru Tim pălise, începu să vadă lucrurile cu alţi ochi. Ea îl iubise şi alesese pe Tim. Iar acum, oricât de dezamăgită ar fi fost, nu trebuia să se gândească la Chris decât ca la un bun prieten.

Se întoarse în camera de zi, unde o aştepta Chris, fumând. El, care o iubea cu disperare nu suporta s-o vadă suferind.

în următoarele zece minute, discutară îmbunătăţirile pe care le puteau face la pensiune, avantajul că era şi Tim acolo, şi multe altele. Christopher li se va alătura şi el în septembrie.

- Vor mai fi momente plăcute, Pat, zise el. îţi aminteşti de drumul acela pe măgăruş?

- Când a căzut Jay!

- Si picnicurile la lumina lunii!
- Sau ziua când ne-am dus toţi la Malaga, la carnaval.

Tim, care se întoarse tocmai atunci îi găsi într-o dispoziţie
bună. Nu mai era atât de deprimat, pentru că lucrurile intraseră pe un făgaş bun. Se gândi că-şi va aduce toţi prietenii acolo, că vor da petreceri zgomotoase, însufleţind astfel viaţa la pensiune, că vor scăpa astfel de atmosfera aceea de babe care tricotează. Si de ce să nu accepte un salariu de la Rudd, dacă tot nu era gelos pe el?

- Iubito, am avut noroc! exclamă el. Firma Willow and Honey este dispusă să închirieze apartamentul cu câteva lire în plus peste preţ, având în vedere că am făcut şi modificări. Apoi, se întoarse spre Rudd. Am înţeles că ne-aţi ajutat foarte mult, domnule.

Chris, care ar fi vrut să-i spună ce credea cu adevărat despre el, îşi aminti lacrimile lui Pat şi de dragul ei încercă să se abţină.

- Am făcut ce am putut, zise el. Consider c-aţi putea să vă ocupaţi de pensiune, ca reprezentanţi ai mei.

- Sincer să fiu, la început mi-a displăcut ideea, dar acum privesc lucrurile cu alţi ochi.

Chris îşi plimbă privirea de la Pat la Tim, întrebându-se cum stăteau oare lucrurile între ei.

In nici un caz bine. Iar el nu putea suporta s-o ştie nefericită.

Pat îi lăsă singuri să discute detaliile. Când se întoarse, Tim avea deja un cec de cincizeci de lire, pentru început, din care să-şi plătească o parte din datorii. Apoi, când vor lua banii pe casă, va putea plăti şi restul.

Apăru şi Jay, fericită că nu va mai fi singură la Santa Rosca.

- Va fi grozav! se entuziasm' ea, iar dacă vom face modificările despre care spunea Chris, vom avea o pensiune grozavă.

Tim era şi el entuziasmat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Pat îl privi curioasă, neştiind cum reuşise să iasă din starea aceea de deprimare atât de

repede. Curând, el începu să glumească la adresa lui Pat, care se simţi ofensată. Ea se întreba când oare va învăţa Tim o lecţie de la viaţă?

- Hai, zâmbeşte, dragostea mea, îi spuse Tim urmând-o la bucătărie. Ar trebui să fii fericită, tot tânjeai după Spania!

Pat nu putu să răspundă îmbrăţişării pe care i-o dădu Tim. Dar era prea obosită să protesteze, să încerce să-l facă să vadă realitatea lor financiară.

- Nu fii nesuferită, Pat, zise Tim, ridicând din umeri. Sper că nu te-a deranjat ce-am spus în prezenţa lui Jay.

- Unul din noi trebuie să fie mereu cu picioarele pe pământ.

- A, sigur că da, dar nu trebuie să repeţi asta ca o moară stricată. Iar acum spune-mi, am voie să mă duc să-mi cumpăr bere?

- Nu cred că este cazul să-mi vorbeşti aşa, Tim, zise ea.

- Dar simt că trebuie să-ţi cer voie să cheltuiesc chiar şi o sumă infimă...

Pat nu suporta să i se vorbească astfel.

Tim vru să plece, apoi realiză că depăşise măsura şi se întoarse:

- Imi pare rău că te-am supărat! Sper că vom petrece a doua lună de miere în Spania, nu?

Pat mormăi ceva. Ce uşor era pentru el să facă această propunere! Probabil va încerca s-o şi pună în practică nonşalant, cum făcea el totul.

Pentru ea nu avea cum să existe o a doua lună de miere. Ea îl iubise şi respectase dar nu mai rămăsese aproape nimic din acel respect.

Curând sosiră reprezentanţii firmei care urma să subînchirieze apartamentul şi se declarară încântaţi de felul în care era aranjat. După o oră, discutaseră toate amănuntele.

Tim era entuziasmat. O luă în braţe.

- Norocul s-a întors la noi, iubito; totul va fi bine de acum încolo.

Pat încercă să fie veselă.

-Da, este grozav!

Dar în sinea ei se temea de ce va urma.

***

Si astfel, Pat se întoarse în Spania.
Voiajul fu lipsit de evenimente. Se mai relaxa pentru câteva zile, cât dura drumul, neştiind ce o va aştepta la destinaţie.
Abia îşi mai revenise după boală şi după acea ultimă săptămână în care se ocupase de tot ce trebuia rezolvat.
Cuplul care subînchirie apartamentul lor cumpără şi mare parte din lucruri, iar restul îl vândură pe nimic. Reuşiră să plătească datoriile lui Tim. Când urcă la bordul vasului care o ducea spre Spania, Pat oftă uşurată. Se simţea atât de bine ştiind că nu mai datora nimănui bani în afară de Christopher, căruia îi vor plăti muncind pentru el. Numai cuvântul factură sau chitanţă o făcea să-i tresară inima...
Voia să dea uitării experienţa nefericită de la Londra, care o marcase pentru toată viaţa.

Tim se lepădă de trecut ca de o haină uzată, bucurându-se de prezent.

Christopher îi conduse la Southampton, ba chiar le comandă şi o ladă cu şampanie, pe care sta scris „pentru familia Mallory“.

- Ne întâlnim luna viitoare, nu? îl întrebă ea.

- Da, mă întorc în Spania la mijlocul lui septembrie.

- Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru tot, Chris, fură ultimele ei cuvinte.

- N-am făcut mare lucru. Aveţi grijă de voi!

Pat se gândi cu tandreţe şi gratitudine la el în

timpul voiajului. Era bucuroasă că Jay venise o dată cui ei, aşa că nu se putea pune problema unei a doua luni de miere, după cum sugerase Tim.

Nu voia decât să se odihnească.

Jay, care abia aştepta să-şi exercite farmecele asupra oricărui bărbat, îl luă în primire pe Tim. Dintr-un motiv inexplicabil, nici unul nu simţea atracţie pentru celălalt. Poate pentru că semănau prea mult, dar se înţelegeau şi se amuzau împreună.

Pat zăcea pe punte citind sau odihnindu-se în timp ce ei dansau, se amuzau. Pat se simţea foarte bătrână în comparaţie cu ei. Dar ştia că totul va trece, iar soarele Spaniei îi va reda sănătatea şi buna dispoziţie.

Nu era singură cu Tim decât noaptea, când se retrăgeau în cabină. Uneori el pleca din nou văzând-o că doarme. Iar când făceau dragoste, ea nu-i mai răspundea la îmbrăţişări. Cu toate acestea, Tim nu observă că flacăra pasiunii murise pentru ea.

Pentru a-i face o plăcere Tim nu mai jucă, nu parie, nici nu bău prea mult.

- Mă simt ciudat, i se confesă Jay, că stau cu soţul tău mai mult decât tine. Si asta pentru că tu nu te simţi în putere.

- Prostii, răspunse Pat. Bine că are cu cine să mai stea de vorbă, nu suportă bolnavii, îl deprimă. Iar eu nu mi-am revenit încă de pe urma gripei.

- Si a problemelor.
- Să sperăm că au trecut!
- Chris a fost omul minunat pe care l-am cunoscut.
- Aşa este, încuviinţă Jay, aş da orice să fie al meu!
- Ce rost are să doreşti ceea ce nu poţi avea?
- Fiecare doreşte ce nu îi este oferit, Pat!
- Cu toate astea n-aş putea continua să doresc un bărbat care nu mă vrea!
- Tu eşti altfel, Pat şi ai avut noroc. L-ai vrut pe Tim şi l-ai avut!
- Mda, mormăi Pat.
- Eşti tot aşa de îndrăgostită de el?

Pat răspunse repoede.

- Sigur că da.
- El este teribil de îndrăgostit de tine. Stiu din confesiunile pe care mi le face.
- Dragul de el! exclamă Pat neştiind ce era mai bine să spună.

Jay oftă in nou. Se bucura de timpul petrecut pe vas în
compania lui Tim, dar trebuia să vegheze ca dragostea lui Pat pentru el să nu se stingă. Altfel, cine ştie, Pat s-ar îndrăgosti de Chris!

- Draga mea, Chris te admiră mult, zise Jay. De aceea, mă gândeam că atunci când se va întoarce la Santa Rosca, i-ai putea sugera să se însoare cu mine.
- Nu sunt o bună peţitoare, dar să văd ce pot

să fac, zise Pat, cu inima strânsă, fără însă a şti din ce motiv. Chris căsătorit cu Jay! Nu-i făcea plăcere acest gând. Iar de la Chris ştia că nu-i place Jay. Cu toate astea Jay era o fată grozavă, plină de viaţă, poate în cele din urmă îl va atrage în mreje. Si dacă ar face-o? Ea ar fi geloasă?

Momentele de singurătate ca acesta o făceau să intre în panică... dar indiferent cât o dezamăgise Tim, nu trebuia să aibă astfel de gânduri. Hotărî să termine cu gândurile negre, aşa că se îmbrăcă. Iar când Tim intră în cabină se întoarse spre el:

- Tim, iubitule...

- Ce este? Ce s-a mai întâmplat? o întrebă el. O privi şi observă că era neobişnuit de palidă şi sub ochi avea cearcăne negre.

- Nimic...

- Ne apropiem de Spania, zise el. Ai fost cam indiferentă cu mine în ultimul timp.

- Imi pare rău...

- Priveşte-mă, iubito, vreau să te sărut. Si tu vrei asta, nu?

Ea ridică încet capul, ascultătoare. Nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Stia doar că nu simţea nimic pentru el. Era conştientă că el nici n-o putea înţelege, de aceea nici nu încercă să-i explice. Făcuse un apel disperat la înţelegerea

lui, dar acesta rămăsese fără ecou. Tim continua să creadă că soţia lui este încă foarte îndrăgostită şi că l-ar ierta, indiferent cât va

dezamăgi-o.

Ajunseră la Gibraltar a doua zi dimineaţă. Pat era extrem de fericită în timp ce treceau de La Linea, Marbella, Estapona, Malaga. Era o adevărată minune să vadă Spania din nou în acest anotimp, când toate fructele erau coapte.

Porniră la mijlocul zilei spre Santa Rosca, iar când văzu vila aceea pe care o ştia atât de bine, Pat simţi că s-a întors acasă. Toţi sătenii îi întimpinară bucuroşi.

- Ah! Senorita! Buenas Tardes! se auziră saluturile sătenilor.

Pat le răspunse cu bucurie, iar inima îi tresăltă de fericire când văzu pensiunea şi lumea adunată acolo. Oamenii mâncau, beau, discutau; îi făcu bine să le vadă chipurile bronzate. La fel şi măgăruşii şi caprele care coborau dealul. Simţi că prinde aripi când revăzu palmierii, măslinii şi lămâii, scăldaţi în soare.

Tereza, bucătăreasa, Maria şi Salvadora, două tinere frumoase, care lucrau la pensiune, veniră să-i întâmpine şi să le ducă bagajele. Nu uitară să se încline în faţa tânărului chipeş care era soţul senoritei.

Pat, care abia aştepta să vorbească spaniola, se îmbujoră, ochii începură să-i strălucească bucurându-se de decorul atât de cunoscut, mai ales de veranda pe care luau masa vara. Totul era neschimbat. Iar ea dăduse acest loc rupt din rai pe Londra!

Familia Horley urma să plece a dua zi. Soţia doctorului se despărţea cu regret de locurile frumoase, de oamenii primitori, dar trebuia să-şi ducă soţul acasă pentru a fi operat.
In momentul acela se aflau patru oaspeţi la La Flora: un cuplu de spanioli şi două americance. Săptămâna următoare erau aşteptate mai multe persoane.
Ii pregătiseră vechea cameră lui Pa, de data asta cu două paturi.
Pat era prea fericită că se întorsese. Văzu pe masă un vas cu garoafe roşii, privi pe fereastră la terasele care duceau spre mare. Se simţea puţin obosită după călătorie, dar aici oboseala n-o mai afecta ca la Londra.
- Nu este grozav că ne-am întors? îl întrebă pe Tim.
- Ba da, dar trebuie să beau ceva, mi-e sete.
- O s-o rog pe Maria să-ţi aducă o bere.
- Am observat că acum nu sunt decât bătrâni aici. Va trebui să schimb asta, zise el cu aerul unui proprietar. O să scriu la Oxford, să-mi vină prietenii, să nu mă plictisesc. Mi se pare un loc lipsit de viaţă.
Pat nu-i răspunse. Nu suporta aerele pe care şi le luase Tim. La Flora fusese un loc foarte liniştit întotdeauna şi aşa trebuia să rămână. Nu voia petrecerile cu prietenii lui Tim.
- Trebuie să fac asta... trebuie să fac aia... continua el.
Pat întoarse privirea spre un loc unde ştia sigur că

poate vedea ceva plăcut. Era vila lui Christopher. Chris va fi din nou aici peste o lună. Acum, Chris era şeful lui Tim şi nu-l va lăsa să facă nimic fără permisiunea lui.

***

Pe la sfârşitul lui august, Pat îşi recăpătase sănătatea complet. Se bronzase, faţa îi era acum mai destinsă, relaxată. Revenise la vechiul stil de viaţă, care i se potrivea. Inota, mânca bine, dormea.

Desigur, muncea foarte mult. Reintră repede în vechiul stil de lucru, eliberându-le chiar şi pe femeile de serviciu de multe sarcini, în timp ce Jay stătea şi se uita cu ţigara în gură, privind-o admirativ.

Pat îşi suflecă mânecile şi ajută la pregătirea hranei pentru numărul mare de musafiri care sosise la pensiune. Ea rearanjă camerele, aduse flori zilnic în vaze, se ocupă de acele elemente de decor care făceau La Flora un loc unic.

Dacă n-ar fi existat Tim, ar fi fost deplin fericită. Işi revenise fizic, dar mulţumirea de a fi revenit la Santa Rosca fu de scurtă durată. Vechile-i temeri reveniră şi sporiră.

Ca director al pensiunii, Tim era un eşec. Cu toate acestea, îi plăcea să se considere foarte eficient şi era chiar mulţumit de sine. Iar viaţa de aici începu să i se potrivească. Era o existenţă neamenințată de nici o perspectivă sumbră, avea

un program lejer... nu prea avea ce face, de fapt, până la sosirea lui Chris care anunţase că vrea să aducă îmbunătăţiri.

Pe de altă parte, el făcu nişte schimbări în ideea transformării pensiunii dintr-un loc pentru bătrâni, cu

doamne vârstnice care tricotau si domni suferind de lumbago, într-un loc destinat tinerilor, vieţii tumultuoase. In accepţia sa, acest lucru ar fi făcut să curgă valuri de băutură si ar fi adus profit însemnat.

In acest scop, instală un bar, cu toate protestele lui Pat. Iar Jay, care ar fi putut să oprească iniţiativa lui Tim, n-o făcu pentru că-i plăcu ideea.

Pat era într-o situaţie imposibilă. Jay, care era frivolă, nu putea vedea lucrurile la fel ca ea, iar în privinţa lui Tim nu-i putea cere să nu-l sprijine.

Nu voia s-o lase pe Jay să înţeleagă că făcea asta pentru că se temea de slăbiciunile lui Tim.

Dar curând, după instalarea barului, începură să vină si amatorii de petreceri si implicit de băutură, din satele învecinate.

Acum, când familia Horley plecase definitiv nu mai avea cine să-l mai oprească pe Tim în afara soţiei, desigur. Iar pe ea o punea imediat la loc spunându-i că făcuseră foarte mulţi bani prin modificările aduse de el si Chris va fi foarte încântat. Pat se întreba cu o strângere de inimă cum putea fi profitul atât de mare când Tim bea alături de fiecare invitat.

Invitaţii o considerau frumoasă si amuzantă pe Jay, care lăsă totul în seama lui Pat.

Acum, Tim nu mai era satisfăcut de hrana simplă, dar sănătoasă care se servise până atunci. Nu putea depinde doar de pestele localnicilor sau de fructe.

Incepu să cumpere pui la un preţ foarte mare, aduse carne de vită tocmai din Gibraltar.

Pat simţi că vechiul paradis, care fusese La Flora dispărea încetul cu încetul. Acum, pensiunea devenise locul de popas al beţivilor şi scandalagiilor. Personalul de serviciu începu să se plângă.

Dar cei care veneau acolo să bea stricară frumuseţea şi ineditul locului. Pentru ei Pat modifică grădina, terasele, plaja chiar. Muzica de gramofon se auzea ziua şi noaptea, fără încetare.

Pat nu putea să creadă că locul se schimbase radical în timp atât de scurt.

Iar în aceasta dimineaţă, când coborî, găsi ceea ce obişnuia să găsească în micul lor apartament, lucruri pe care le ura din toată inima: sticle goale, pahare sparte, mucuri de ţigări, scrumiere pline...

Urma sosirea unei gloate zgomotoase care voia micul dejun. După o oră sau două la plajă, reluau băuturile şi muzica, iar Tim era în mijlocul lor.

Pat nu avea cu cine să discute dintre musafiri. Era acolo un cuplu de americani, care

făcea turul Europei, o frumuseţe din înalta societate engleză care fusese de curând implicată într-un divorţ zgomotos şi care venise aici cu următorul soţ. Aceştia nu puteau fi văzuţi fără băutură în mâini.

Noaptea se juca pocher, iar Tim era nelipsit. Pat trebuia să participe şi ea pentru a-l putea ţine sub observaţie.

Mijlocul lui septembrie o găsi cam nefericită şi nu în cei mai buni termeni cu soţul ei. Iar parcă pentru a

îngreuna lucrurile, Chris scrise că nu putea veni decât la sfârşitul lunii, pentru că piesa sa avusese mare succes şi fusese invitat la New York.

Tim se simţea perfect. Pat era sigură că el se considera indispensabil în această pensiune.

Pat îi răspunse lui Chris, spunându-i că totul era sub control. Cum i-ar fi putut spune că nu-l mai putea controla pe Tim care bea în permanenţă încât înghiţea astfel tot profitul?

Chris va descoperi singur; se întrebă cum va reacţiona, ce-i va spune, lui care era un iubitor de pace, linişte, plăceri simple.

Pat abia îl aştepta. Niciodată nu avusese mai multă nevoie de el. Ii era ruşine de acest om care-i dăduse lui Tim o şansă. Ea ştia prea bine că lucrurile nu puteau continua la fel după sosirea lui Chris. începuseră să piardă bani.

Jay era prea nesăbuită şi-l sprijinea pe Tim în toate acţiunile sale.

Dar cel mai tare o îngrijora că-şi pierduse influenţa asupra lui Tim. Cândva, acesta se temea să n-o supere, dar acum devenea foarte irascibil când ea încerca să-l readucă pe drumul bun.

Tim declară că Pat era o nesuferită, care strica şi cheful altora. Certurile lor se înmulţiră.

Nu se mai putea bucura nici de viaţa aici, în Spania.

Iar Jay îl sprijinea în toate. Ba chiar în ziua în care Tim o făcu „bocitoare“ Jay fu de acord cu el.

De atunci, Pat se închise în sine.

Cu toate acestea, avură într-o noapte o ceartă memorabilă.

Tim organizase o altă petrecere în timpul căreia musafirii consumau foarte multă băutură şi făceau zgomot.

Pat îl enervă pe Tim chiar de la început declarând că nu va participa.

- Ştii că nu-mi plac aceste petreceri; sunt foarte obosită.

- Intotdeauna eşti obosită, îi reproşă el.

- Dar am muncit toată ziua, replică Patricia, am gătit în locul Terezei, pentru că nu se simţea bine.

Tim ridică din umeri şi nu mai făcu alte comentarii.

Petrecerea dură până la trei dimineaţa, iar Pat nu închise un ochi toată noaptea. Auzea glasurile petrecăreţilor, muzică, uşi trântite. In

cele din urmă, renunţă la somn deşi o durea capul de oboseală şi aprinse o ţigară. Pacea şi frumuseţea locului erau pierdute de acum.

Se simţi dintr-o dată foarte nefericită şi începu să plângă. Se uită spre vila lui Christopher, unde era linişte. Simţi dintr-o dată o nevoie acută de el, de siguranţa pe care i-o oferea.

Tim stricase totul de acum. Năruise mariajul lor, îi spulberase speranţele într-o căsnicie fericită, dorinţa de a avea copii. Pat îşi spuse că decizia de a se căsători cu el fusese lipsită de maturitate.

Termină ţigara şi se duse la culcare întrebându-se ce datorii o fi făcut Tim la Malaga.

Curând începură să se audă urări de noapte bună, uşi trântite şi Tim îşi făcu apariţia.

- Ce faci? o întrebă el.
- N-am putut dormi din cauza zgomotului.
- îmi pare rău, dar nu poţi pretinde ca o petrecere să aibă loc în linişte.

Pat îl privi cum se dezbracă, observând că se îngrăşase şi se buhăise. Arăta mult mai matur acum şi mai puţin atrăgător.

Ar fi vrut să poată întinde o mână spre el, să-l roage să înţeleagă că se ducea de râpă căsătoria lor dacă el nu-şi schimba comportamentul.

El nu-i dădu ocazia să spună ce gândea. Dar era ca întotdeauna gata să facă dragoste cu ea. Nu asta ar fi vrut Pat de la el.

- Am terminat cele două cutii de whisky,

zise el. Trebuie să cumpăr altele mâine.

- Aş vrea să n-o faci, Tim.
- Acest loc nu poate exista fără băutură, Pat.
- Dar aşa a fost dintotdeauna! ripostă ea.
- Lucrurile s-au mai schimbat, iubito.
- Da, am observat.
- Dar băieţii care beau plătesc, nu înţeleg care este problema.
- Oare? întrebă Pat. Nu sunt sigură că s-a înregistrat vreun profit de când am venit aici.
- Lasă asta în seama mea, zise el impacientat.
- Pot s-o fac, desigur, dar se va întoarce Chris şi n-o să-i placă ce va găsi.

- Şi Jay este proprietar, nu? Iar ea este de acord cu ce am făcut.
- Jay nu este o tipă foarte practică.
- Iubito, îţi faci prea multe probleme şi visezi doar la economii şi uite cum ai ajuns... eşti ca o...
- Bocitoare? Ştiu că asta ai vrut să spui aşa că nu te jena...

Tim ridică din umeri.

- Cicăleala ta mă scoate din sărite.
- Numai Dumnezeue ştie că n-aş vrea să fie aşa, dar eu simt că am nişte responsabilităţi, în timp ce tu... Iar dacă lui Jay nu-i pasă, este problema ei. Jumătate din tot ce este aici îi aprţine. Dar noi doi suntem angajaţii lui Chris şi va trebui să dăm socoteală.
- Te rog nu-l mai aminti acum pe Rudd!

Pat simţi că începe să tremure.

- N-ar fi mai bine să ne culcăm şi să încetăm discuţia?
- Poţi să continui să vorbeşti cât vrei, eu nu te mai ascult. M-am săturat de predicile tale.
- Nu crezi că le meriţi?
- Ce-ai vrea, Pat? Să aduc lapte şi limonadă aici în loc de băutură?
- Inainte câştigam destul de bine fără toţi aceşti indivizi care toarnă neâncetat pe gât orice băutură alcoolică.
- Dacă nu-i va conveni lui Chris să-şi caute pe altcineva să conducă locul ăsta!

- Pari să fi uitat că-i datorăm mult.
- O, m-am săturat de numele ăsta!
- Tim, nu te înţeleg, chiar nu crezi că datorezi nimic nimănui?

Tim o privi cu ură.

- Vrei să-mi aminteşti neapărat că-ţi sunt dator şi ţie?

Pat îşi trecu disperată o mână prin păr.

- Tim, te rog, aş vrea să încetăm discuţia asta; este patru dimineaţa şi sunt foarte obosită.
- Nu aşa cum mă oboseşte pe mine cicăleala ta.
- Te rog să nu-mi vorbeşti astfel, Tim.
- Vorbesc cum vreau.

Asta era prea mult până şi pentru Pat. Răbdarea ei ajunsese la o limită; mintea şi sufletul ei se revoltau împotriva acestui bărbat, care nu se

maturizase, care avea tupeul s-o repeadă după tot ce făcuse pentru el.

- Dacă vei continua astfel, Tim, povestea noastră se termină aici. Nu mai suport.

Erau acum faţă în faţă, privindu-se cu ură. Iar dacă el ar fi fost treaz ar fi pus capăt discuţiei înainte de a degenera. Dar gândurile lui zburau doar spre americanca aceea înaltă, care-l sărutase.

Se simţea foarte important şi plin de farmec. Ce importanţă avea ce gândea soţia lui?

- Sfântă Patricia! Nu vrei să dai un anunţ într-un ziar local, să spui că transformăm pensiunea într-un sanatoriu, că vom aduce butoaie cu lapte în loc de bere?

Ea nu mai răspunse nimic. Era lividă. In clipa aceea ceva muri în interiorul ei, ceva ce nu va mai reînvia vreodată.

Deodată Tim realiză că împinsese lucrurile prea departe.

- îmi pare rău, dar tu ai început, murmură el.

Ea nu mai zise nimic. Se culcă întorcându-se cu spatele la el.

Realiză că Tim era pornit pe panta autodistrugerii, că nu-i mai putea întinde mâna să-l salveze.

Cândva, îl iubise mult, dar acum totul ţinea de domeniul trecutului.

Ar fi vrut să poată pleca departe de acest loc,

chiar de a doua zi. Acum nici măcar acest paradis la care visase tot timpul nu mai însemna nimic pentru ea. Se va strecura neobservată undeva într-un loc unde să aibă linişte să uite totul.

Dar nu se gândea să-l părăsească. Se întreba chiar şi în acest moment cum l-ar putea ajuta.

***

Dimineaţa Tim îşi ceru scuze. Nu mai fu o scuză generoasă, plină de penitenţă ca altă dată. Vechiul Tim ar fi căzut la picioarele ei şi i-ar fi jurat pasiune veşnică. Dar acest nou Tim care îi evita privirea, murmura că voia să fie iertat pentru că fusese prea dur cu ea.

Dormise foarte bine, fără probleme, dar ea nu închisese un ochi. Văzuse zorii ivindu-se deasupra mării, îmbrăcase costumul de baie şi pornise spre mare; simţea nevoia să înoate să-şi limpezească mintea şi să-şi stimuleze corpul.

Se simţi mai bine după baie, chiar avu curajul să-l privească dispreţuitor.

Ii înfruntă privirea. I se păru foarte palid după băutura de peste noapte. Dar ea nu mai era furioasă în dimineaţa asta. Nu mai simţea nimic pentru el, de fapt.

- Ai de gând să-mi arăţi în continuare că eşti supărată pe mine? o întrebă el.

- Nu, Tim dar nu am intenţia să merg astfel în continuare.

- Ce vrei să spui?

- Nu-mi place cum este condusă acum La Flora, nici ce se întâmplă aici. Lucrurile trebuie să se schimbe înainte de întoarcerea lui Chris. Greşeşti teribil dacă-ţi închipui că el va aproba ce ai făcut aici. Ii suntem datori şi nici nu ne putem permite să renunţăm la slujbă.

- Chiar trebuie să discutăm acum? Simt că-mi crapă capul...

- Imi pare rău; ia o aspirină.

- Bine, Pat hai să auzim ce este mai rău, ce vrei să faci?

- O să-i spun lui Jay ce ţi-am spus şi ţie. La Flora nu mai poate fi condusă astfel. Tu ai devenit tovarăş de băutură cu oaspeţii. Ai adus aici numai oameni reprobabili. Jay nu ştie cum trebuie să reacţioneze. Dar eu cred că ai ruinat La Flora ca şi fericirea noastră.

Tim îşi muşcă buzele şi nu răspunse. Era puţin speriat de vorbele lui Pat şi de felul în care începuse dimineaţa asta, dar nu mai era capabil s-o îmbuneze ca altă dată. Era prima oară când ea declara deschis că este nefericită.

- Ascultă, continuă ea, îndreptându-se spre fereastră. Chiar şi la ora asta când lumea se mai odihneşte, aici mai urlă muzica. Eu nu sunt un om căruia îi place să le distrugă bucuria altora. Si mie îmi place viaţa, dansul, muzica, dar totul în nişte limite pe care tu nu le cunoşti. împingi lucrurile prea departe. O, dar la ce bun să repet

toate astea?

El începu să tuşească încurcat.

- Dar ştiu că eşti plină de amabilităţi astăzi, Pat!

- Am crezut că toată lumea va fi a mea când m-am căsătorit cu tine, Tim.Te consideram un bărbat minunat, vesel, drăguţ şi bun. Aveai foarte mult farmec şi vitalitate...dar nu mai ai nici un fel de control..

Pat se opri din nou. îşi simţea gâtul foarte uscat. I se părea îngrozitor să-i spună tocmai lui astfel de lucruri. încercase să le ascundă mult timp, dar acum nu mai putea, trebuia să i le spună în faţă.

- Cred că vrei să spui, cu alte cuvinte, că nu-ţi mai pasă de mine, zise el. Te-ai săturat de mine, Pat?

- M-am săturat de atmosfera pe care ai creat-o în acest loc şi de iresponsabilitatea ta. Si Jay are partea ei de răspundere, după cum i-am spus.

- Şi care a fost răspunsul ei?

- Ştii cum este ea; mi-a zâmbit fermecător, spunându-mi că din punct de vedere financiar eu sunt mai nimerită ca ea. Dar a trebuit să las lucrurile să evolueze aşa cum le vedeai tu. Ce-i veţi arăta lui Chris la întoarcere?

- Trebuie să admit că am cam neglijat

evidenţele contabile, recunoscut Tim aparent stânjenit.

- Dacă vine chiar astăzi cum te descurci?

- Crezi c-o să vină direct aici să ne ceară registrele?

Pat se înfurie din nou.

- Tim, poţi aduce orice argumente, dar nu poţi continua la fel toată viaţa. Vei sfârşi prost. Ştim prea bine asta. Te-am făcut de nenumărate ori să mă asculţi. Eu nu pot asista pasivă la felul în care distrugi afacerea lui Jay şi Chris.

Pat nu-i mai vorbise astfel. Tim ştia prea bine că dacă Pat începea să cerceteze cu atenţie afacerea barului lucrurile nu stăteau prea bine. De aceea încercă s-o calmeze.

- Bine, Pat, o să renunţa la băutură şi petreceri şi o să schimbăm profilul pensiunii, după ce pleacă invitaţii de acum.

- Răul s-a produs deja. Şi de data asta nu este vorba de banii noştri ci ai lui Jay şi Chris. Unde este profitul? Te lăudai că ai schimbat locul ăsta, l-ai făcut să fie foarte solicitat. Mă întreb câte facturi au rămas neplătite. Când

ţi-am cerut să mă laşi să ţin evidenţele contabile te-ai simţit ofensat. Ar fi trebuit să insist atunci, acum este cam târziu, i-ai furat şi lui Chris banii!

Tim îşi şterse fruntea cu dosul palmei.

- Recunosc, există nişte datorii, dar avem şi

de încasat. Cuplul acela de americani, care abia a plecat, mi-a promis că-mi trimite banii de la Madrid.

- Ce naiv eşti, Tim! câţi dintre oaspeţi şi-au achitat facturile?

- O vor face.

- Si prietenii tăi care-mi displac teribil, plătesc nişte tarife foarte mici; la fel şi admiratoarea ta care nu te scapă din ochi, dar nu are niciodată paharul gol.

Tim nu mai răspunse, conştient că nu reuşise să se achite nici de slujba oferită cu generozitate de Chris.

Pat nu se gândea decât la întoarcerea lui Chris şi la momentul în care va trebui să-i spună adevărul.

Se auzi o bătaie în uşă.

- Entrada, zise Pat în spaniolă.

Americanca despre care tocmai îi reproşase lui Tim, stătea în prag, îmbrăcată într-un minuscul costum de baie, machiată cam strident.

- Tim, nu vii cu noi la plajă, iubitule? îl întrebă ea ignorând-o pe Pat.

Tim nu avea acum chef de ea. Devenise brusc conştient de faptele alarmante din ultima vreme şi poate pentru prima oară în viaţă avea probleme de conştiinţă.

- Sunt ocupat, îi spuse el dur.

Fata ridică din umeri, o privi cu neruşinare pe Pat

şi ieşi.
Tim ridică privirea spre Pat.
- Pat, m-ai făcut să văd cum stau lucrurile în dimineaţa asta. Presupun că iarăşi m-am făcut de râs. Nici nu ştiu ce să-ţi spun...
Pat îi puse o mână pe umăr. Era primul gest spontan din partea ei după o lungă perioadă. Era semn că ea era acolo alături de el, pentru că era soţia lui; dar nu-l mai iubea sau respecta.
Cu o seară în urmă ajunsese să-l urască. Dar dimineaţa el luase din nou acel aer de copil care-şi recunoştea greşeala şi cerea iertare.
- Tim, scapă de toate persoanele astea; minte-i, spune-le că închidem o vreme, numai ca să scapi de ei pentru ca să transformăm La Flora în ceea ce a fost o dată.
- Bine, zise el cam fără chef, dacă asta vrei...
- Tu nu vrei acelaşi lucru? Trebuie să readucem pensiunea în starea dinainte. Chris nu trebuie să ne găsească aşa.
- Bine, Pat; dacă tu consideri că am dat greş din nou, preia tu conducerea. Poţi face ce vrei, mie nu-mi mai pasă.
Pat simţi din nou că soţul ei avea o atitudine necorespunzătoare, lipsită de recunoştinţă.
- Foarte bine, Tim, dacă nu vrei să colaborăm, să fim amici...

- Se pare că nu fac nimic bine, se lamentă el.
Privindu-l, Pat îşi spuse că în clipele acelea arăta ca un

copil răzgâiat, căruia i se luase păpuşa preferată.
- Tim, nu-ţi pierde încrederea de sine. Nu este bine.
El ridică ochii.
- Eşti atât de bună cu mine, Pat, iar eu te fac nefericită.
Lacrimile îi împăienjeniră ochii. Erau lacrimi de milă nu pentru el, ci pentru dragostea lor pierdută.
- O, Tim să încercăm măcar acum să reparăm lucrurile, să avem o viaţă frumoasă. Măcar acum, te rog!
- Să înţeleg că-ţi mai pasă de mine un pic, Pat? După ce m-am purtat aşa? Dar te-am iubit mereu, asta ştii. Voi face totul dacă spui că mă mai iubeşti.
Vechiul apel la generozitatea ei.
- Ajută-mă, Pat!
- Stii c-o voi face! zise ea. Dar acum să ne apucăm de treabă la modul serios, să mai reparăm ceva înainte de sosirea lui Chris.
El încuviinţă şi-şi aprinse o ţigară. Nu mai reacţionă violent la auzul numelui lui Chris.
- Nu mai comanda whisky. Spunem că desfiinţăm barul pentru că nu este profitabil.
Pat începu să-i spună cum vedea ea lucrurile. După ce cercetară documentele contabile, ajunseră la concluzia că lucrurile stăteau mai prost decât îşi imaginase ea. Aveau un deficit de trei sute de pesetas într-o singură lună!

Actele erau într-o dezordine de nedescris sau lipseau.

- Avem de plătit peste trei mii de pesetas, pe care nu-i avem, conchise Pat sub privirile ruşinate ale lui Tim şi Jay.

- Nu înţeleg ce s-a întâmplat, zise Jay, vădit disperată. Tim era atât de sigur că avem un profit destul de mare. Iau eu m-am luat după el.

Tim nu scotea o vorbă. Pat, care roşise până la rădăcina părului încercă un răspuns.

- Tim a avut intenţii bune, dar rezultatele sunt dezastruoase.

Jay nu era nici ea prea fericită că lucrurile stăteau astfel. Ea preferase întoatdeauna să nu se implice în actele contabile, care-i dădeau dureri de cap. Iar luna care trecuse cu schimbările făcute de Tim fusese cu adevărat plăcută pentru ea.

- Nu ştiu ce vom face, conchise ea. Eu trăiesc din veniturile acestei pensiuni. Dar lui Chris va trebui să-i dăm socoteală.

Pat simţi o strângere de inimă. Nu ştia cum va face faţă acelui moment. Va trebui să dezvăluie nesăbuinţa propriului ei soţ, la sosirea lui Chris. Deja se îndatoraseră.

- Va trebui să-i spunem adevărul lui Chris, decise ea.

Tim o privi cu ură.

- Iar eu voi fi concediat, nu? Ei bine, am făcut o greşeală nu încerc să-mi găsesc scuze. Asta este.

Gata, Tim găsise rezolvarea. Ieşi din încăpere

lăsându-le pe cele două; Pat cu inima strânsă, Jay nevrând să creadă.

- Jay, mă tem că asocierea noastră n-a mai fost profitabilă ca pe vremuri.

- Dar n-a fost vina ta, Pat!

- Fiind vorba de Tim, este acelaşi lucru. Suntem soţi.

- Eşti prea bună pentru el, Pat!

- Te rog, nu spune asta! exclamă ea.

- îmi pare rău că trebuie să te rănesc, dar astfel stau lucrurile. Chiar te admir pentru loialitatea faţă de el. Tim este pierdut, nu trebuie să mai aibă bani pe mână. Singurul care mă îngrijorează este Chris, continuă ea. Nu ştiu cum îi vom spune. Are bani destui, dar nu va accepta explicaţia noastră.

Pat nu mai suporta. Se scuză şi părăsi încăperea. Ieşi din vilă cu gândurile rătăcite, urmărită de regrete, durere, gânduri negre.

Regreta din tot sufletul alegerea făcută. Tim nu merita să-i fie soţ.

Fără să realizeze, se îndreptă spre vila lui Chris, deschise poarta şi intră în grădină, îndreptându-se spre casa care părea acum părăsită. îşi aminti de lungile ei discuţii cu Chris de pe verandă, ascultându-l cum îi citea piesele.

Ce oarbă fusese, se gândi ea cu lacrimi în ochi. Nu realizase că de dragoste avusese nevoie, dragostea adevărată, cea care ducea la fericire. Acum, regretele erau tardive. Rămase cu

capul pe genunchi plângând lacrimi amare.

***

Când ajunse Christopher Rudd înapoi în Spania, lucrurile se schimbaseră din nou la pensiunea La Flora. Tim nu mai conducea nimic, frâiele fuseseră luate de soţia lui. Schimbarea era în bine dar venise prea târziu. Făcuseră datorii mari.

Toată lumea nu vorbea decât despre petrecerile sălbatice care avuseseră loc la pensiune şi barul inaugurat de Tim. Nu mai veniră vizitatori şi pe la sfârşitul lui septembrie vila era aproape goală.

La Flora redevenise paradisul de altă dată, chiar dacă majoritatea camerelor erau goale. Imediat ce tinerii aduşi de Tim constataseră că nu mai exista băutură, dispăruseră fără să plătească. Ei nu aveau nevoie de frumuseţea locului, a mării. După ce-şi exprimaseră regretul că bietul Tim avea o nevastă ciufută, dispăruseră.

Dar acum, cel puţin, nu mai urla muzica, nu se mai auzeau strigăte şi voci stridente; revenise acea atmosferă patriarhală. Se folosea din nou peştele din mare, fructele aduse de la Malaga, apa minerală de la Torremolinos.

Tim cutreiera locul plicitisit dar nu făcea comentarii.

Jay încerca să se detaşeze de cei doi Mallory,

vrând ca vina să fie doar a lor.

Christopher sosi cu oarecare întârziere, pe la sfârşitul lui octombrie. Ii telefonase lui Pat să trimită pe cineva să aranjeze vila, lucru pe care Pat îl făcu bucuroasă. Se temea de clipa în care-l vor întâmpina pentru că ea nu va

putea să răspundă cu sufletul deschis întrebărilor lui legate de pensiune. Va trebui să-i spună ce făcuse soţul ei din La Flora.

Jay se duse să-l întimpine şi fu chiar încântată pentru că el o salută cu bucurie. Dar bucuria îi fu de scurtă durată pentru că el întrebă numaidecât de Pat.

- Ce face Pat? Si... Tim?

Jay ridicase din umeri. Apoi, pe drumul spre Santa Rosca, începu să vorbească despre ei. Chris remarcă imediat c-o făcea cu oarecare reţinere.

Ca de obicei, el nu se simţea prea bine din cauza oboselii, dar era mulţumit de felul în care merseseră lucrurile. Abia aştepta viaţa liniştită de la Santa Rosca.

Abia aştepta s-o vadă pe Pat. Fusese dezamăgit că nu venise să-l întâmpine, dar ce putea face. Era femeie măritată.

- Ce este rău, Jay? Ce-mi ascunzi?

- Este prea devreme ca să te supăr. Pat îţi va explica.

Si desigur sosi şi clipa în care Pat, cu amărăciune,
trebui să dea explicaţii.

După ce-l lăsă pe Chris la vilă, Jay reveni la pensiune spunându-i lui Pat că trebuia să meargă la Christopher.

- Mergi cu mine, Tim?

Tim, care nu era în apele sale de vreo câteva zile, refuză morocănos.

- Nu, te las pe tine să rezolvi partea mai grea. O să mă duc şi eu după asta.

Pat ar fi vrut să-l vadă comportându-se ca un bărbat, dar nu Tim nu putea să fie aşa.

Se îndreptă spre Christopher cu un gol în inimă. Când îl văzu începu să tremure.

Chris o aştepta pe verandă. Dragul ei Chris, îmbrăcat ca de obicei, în costum gri cu cămaşă albă şi sombrero negru, cu privirea lui melancolică.

- Buenas, donna Patricia! o întâmpină el.

Pat îi întinse ambele mâini.

El le prinse în palmele sale mari, şi o privi cu tandreţe.

- Ce frumos te-ai bronzat! Ţi-ai recăpătat sănătatea şi strălucirea!
- Da, mă simt mai bine.
- Mă bucur mult să te revăd, Pat.
- Si eu Chris.
- Santa Rosca este la fel de frumoasă, are liniştea după care am tânjt la Londra sau New York. Am văzut şi florile frumoase cu care m-ai întâmpinat. Iţi mulţumesc.

Pat se aşează pe prima treaptă a verandei, iar

Chris lângă ea.
Ii oferi o ţigară şi când i-o aprinse, observă că lui Pat îi tremurau mâinile. O privi cu îngrijorare mai ales după ce simţise ceva ciudat în glasul lui Jay.
- Ei bine, draga mea, vorbeşte-mi.
Ea îl privi o secundă apoi lăsă ochii în jos.
- Ce ţi-a spus, Jay?
- Nimic. Dar a făcut o remarcă ciudată, pe care n-am înţeles-o.
- Chris, n-am fost prea sinceră cu tine în scrisorile pe care ţi le-am scris.

-Am ştiut asta, Pat.
-De unde? Cum?
-Am simţit. N-ai fost prea fericită nici aici, nu?
Ea îl privi lung, apoi lăsă privirea în jos.
-Nu, n-am fost.
- De ce, Pat? Nu vreau să intru în sufletul tău, sau în afacerile tale.
-Ai tot dreptul, Chris, sunt afacerile tale, de fapt.
Acum el ştiu că se întâmplase ceva rău. Si ghici înainte
ca ea să spună că Tim era cauza.
-Nu-ţi fie teamă, spune-mi totul, Pat, o invită el.
- îmi este foarte greu s-o fac, zise ea cu privirea în pământ. Ai fost foarte bun cu noi, ne-ai acordat încredere, iar noi... o, mi-e atât de ruşine...
-Draga mea, nu-ţi face probleme, spune-mi despre ce este vorba.

Ea începu cu dificultate, dar cu multă onestitate, pentru că nu avea sens să-i ascundă nimic lui Chris. Ea şi Tim îi erau atât de obligaţi. Tim nu îndrăznea să se arate, să-şi recunoască vina, dar ea nu putea face la fel. Simţea că nu trebuie să-l ofenseze pe Chris ascunzându-i nimic din ce făcuse Tim.

El ascultă cu sombreroul pe ochi şi în timpul acesta avu o strângere de inimă, văzând cum ea îşi face probleme pentru suma care lipsea. Era convins că Tim nu-şi făcea atâtea probleme, că doar ea suferea. Pat îi vorbi despre lipsa de responsabilitate a lui Tim, ignoranţa, dorinţa de risipă, barul care accentuase pierderea, reputaţia pensiunii.

Ascultând-o, Chris înţelese că Pat nu-şi mai iubea soţul. Ea care-l iubise, care voise să fie mama fiilor lui, îşi văzuse dragostea călcată în picioare.

De dragul ei, Chris se înfurie pe Tim. El ar fi putut foarte uşor să achite datoriile pensinii şi să reînceapă lucrul. Dar fericirea lui Pat nu se putea rezolva cu bani.

Simţi pentru un moment că ar fi trebuit să-l facă să sufere pe acest Tim, care călcase în picioare sentimentele lui Pat. Căci Pat cu tot curajul de care dăduse dovadă era înfrântă.

Pat rămase cu ţigara în mână după ce termină de vorbit.

Chris întrerupse momentul de tăcere.

- Nici nu ştiu ce să-ţi spun, draga mea.

- Ce-ai mai putea spune? I-ai dat şansa lui Tim să înceapă o viaţă nouă, să-ţi plătească datoriile, iar el astfel a considerat că trebuie să-ţi mulţumească.

- Nu mai contează. Tu nu trebuie să te superi. Starea ta mă interesază. Stiu cât de dureros este pentru tine.

- Am încercat totul, dar Tim este pierdut pentru totdeauna.

- Prefer să nu-ţi spun ce gândesc despre el, Pat. Cred că este un individ josnic şi egoist, dar nu mai suport să văd cum te răneşte prin tot ceea ce face, Pat.

- Chris, aşa este el. Nu cred că face ceva cu bună ştiinţă. Sunt convinsă c-a vrut să scoată profit din La Flora, dar atâta l-a dus capul. Dar mie mi-e prea ruşine. Ai dreptul să ne dai afară imediat.

- Pat, cum poţi spune asta?

Ea îl privi cu ochi trişti.

- Dragul meu, eşti atât de bun cu mine! Dar nu este normal să arunci banii pentru ca Tim să aibă ce risipi.

- Nu te supăra din cauza banilor, Pat, sunt bogat. Pe mine mă îngrijorează că te face să suferi. Pat, de ce te-ai măritat cu el?

Pat roşi violent. Incepu să murmure:

- Am crezut că... că-l voi putea aduce pe drumul bun...

- Nu este demn de tine, draga mea, nici un bărbat nu este. Eşti o femeie minunată.
- Nu este chiar aşa, Chris.
- Eu aşa te văd şi mi-aş da ani din viaţă să am ocazia să-mi manifest grija faţă de tine.
Chris o privi cu ochii lui mari, trişti. Inima ei începu să bată mai tare la o astfel de declaraţie. Pat se gândi că avusese ocazia să se căsătorească cu el, nu cu Tim, să iubească un bărbat minunat. Dar apoi se gândi cu vinovăţie la Tim, spunându-şi că indiferent ce ar fi făcut acesta, ea era soţia lui şi nu avea dreptul să ridice privirea la alt bărbat.
- Pat, draga mea, continuă Chris, te iubesc atât de mult. Nu suport să te văd nefericită. Mi-aş da şi viaţa să ai o soartă mai bună.
Chris îi sărută mâna, iar ea lăsă să-i scape un strigăt de uimire. Realiză dintr-o dată că avea sentimente foarte

puternice pentru acest bărbat deşi nu voia să recunoască. Se simţi foarte apropiată de el, de parcă l-ar fi cunoscut de o viaţă.

- Chris, îmi eşti mai drag decât oricine.
- O, Doamne, am trăit clipa să aud declaraţia asta din partea ta! Dacă vrei sunt la dispoziţia ta, Pat. Tot ce am îţi aparţine.
- Chris, dragul meu...
- Spune-mi ce vrei să fac şi voi face, murmură el.

Pat simţi lacrimile care i se rostogoleau pe obraji. îi şopti:

- Continuă să-mi fi prieten, nici nu ştii câtă nevoie am de tine...cât contez pe tine...

- îţi mulţumesc mult, draga mea. Dar dacă-ţi pasă de mine....şi aşa cred că este....

- Nu mai este nevoie să mă întrebi, fii sigur.

- Draga mea, sunt gata să mă duc la pensiune, să-i spun soţului tău că te ador, să-l rog să te lase liberă pentru a te căsători cu mine.

- Nu, Chris asta ar fi o nebunie, murmură ea. Chiar dacă am făcut o greşeală este prea târziu, mult prea târziu. Nici nu mă gândesc să-l părăsesc pe Tim.

Chris lăsă ochii în jos.

- Asta înseamnă că nu-ţi pasă de mine cu adevărat.

Ea evită răspunsul la această întrebare, cu toate că
simţea o nevoie acută de a se arunca la pieptul lui. Cu el putea ajunge pe tărmul fericirii. Dar era prea târziu acum. Făcuse greşeala cu luni în urmă când se măritase cu Tim.

Nu credea că un divorţ ar fi îndreptat lucrurile. Indiferent cât şi-ar fi dorit dragostea lui Chris, n-o putea avea cu preţul nefericirii lui Tim. Atâta timp cât avea nevoie de ea, trebuia să-i fie alături.

- Nu se pune problema că nu ţin la tine, Chris. Ai fost un prieten minunat şi-ţi voi purta

recunoştinţă toată viaţa. Dar sunt soţia lui Tim şi trebuie să-i stau alături.

El o privi cu admiraţie.

- Ce femeie minunată eşti, Pat!

- Nu, trebuie doar să-l ajut pe Tim; dacă-l părăsesc acum, nu voi mai putea face nimic, va fi pierdut.

- Dumnezeule, doar nu vrei să-ţi sacrifici viaţa pentru el!

- Am ales, Chris, trebuie să suport consecinţele.

- Sper doar ca el să realizeze cât este de norocos. Ce mult aş vrea să fiu în locul lui!

- Nu, dragul meu, eşti cel mai bine în al tău!

- Iţi voi păstra întotdeauna un loc special în inima mea, Pat.

- Tu eşti un bărbat special, Chris.

- Te ador! murmură el.

Rămaseră privindu-se. Fu un moment care-i apropie şi mai mult, moment care pe ea o făcu să realizeze ce mare greşeală era căsătoria cu Tim. Apoi, ea îi spuse:

- Trebuie să discuţi acum cu Tim.

Chris oftă. Ii fusese foarte greu s-o vadă măritată cu Tim, dar acum parcă îi era şi mai greu ştiind că Pat l-ar fi putut iubi dacă n-ar fi existat soţul ei.

- Donna Patricia, murmură el, s'rutându-i mâna. Fii binecuvântată...

- Si tu, Chris... iar acum, să mergem la pensiune, să discutăm cu el. Te rog, Chris, nu fii prea dur...
- Voi încerca, zise el, de dragul tău.
***
Chris nu-şi pierdu prea multă vreme să discute cu Tim.
- Am înţeles că în absenţa mea lucrurile n-au mers prea bine, începu el. Mare nenoroc să ai o idee lipsită de inspiraţie, mai ales cu barul acela. Eu insist să se păstreze spiritul în care a fost creată pensiunea şi mai ales pacea şi liniştea locului.
Tim începu să se bâlbâie încercând o explicaţie, dar Chris i-o reteză:
- Da, mi-a spus Pat, dar o vom lua de la început. Trebuie să construim o bucătărie, o sufragerie mai mare şi nişte terenuri de tenis. Să discutăm asta, da?
- Eşti un bărbat deosebit, Rudd, mă mir de ce nu mă dai afară.
Chris nu răspunse. Cu toate acestea, bunătatea lui Chris nu-l impresionă cu adevărat pe Tim. Nu suporta gândul că va trebui să facă ce spunea el. Pat simţi că Tim nu era mulţumit de felul în care se rezolvase situaţia. Cu toate acestea încerca să fie apropiată de el, să-i dovedească afecţiune.

Din clipa în care avusese acea discuţie cu Chris, şi el îi declarase c-o iubeşte la fel de mult, multe se schimbară pentru Pat. Ea ştia că este

iubită de Chris, dar acum avu revelaţia faptul că îl iubea şi ea. Si era un gând disperat, pentru că ea era soţia lui Tim.

In seara aceea, cinară cu Chris. Privindu-i pe cei doi, Pat realiză că dragostea pentru Tim se stinsese, în timp ce pe Chris îl iubea, îl simţea cu toată fiinţa ei. Dragostea lui Chris nu se alterase ,trecuse testul timpului.

Jay se schimbase şi ea. Era mereu nervoasă şi-şi pierdea cumpătul. Abia mai vorbea cu Pat. Pentru Chris păstra cele mai minunate zâmbete, la fel pentru Tim...

In seara aceea, Chris o ivită pe Pat să-l conducă până la ieşirea din vilă, lucru pe care ea îl făcu bucuroasă.

- Buenas noche, donna Patricia, îi spuse el.

- Buenas noche, răspunse Pat zâmbindu-i, apoi porni înapoi spre vilă, iar el rămase privind silueta aceea subţire, atât de dragă lui. Ajunse la vila sa şi primul lucru pe care-l văzu fu vasul cu garoafe aduse de Pat. Simţi o durere acută la gândul că femeia iubită nu-i va aparţine niciodată.

Intoarcându-se la pensiune, Pat o găsi pe Jay în verandă.

- De ce te-ai mai obosit să te întorci? De ce n-ai rămas acolo să ai grijă de Chris?

- Nu înţeleg ce vrei să spui, Jay, murmură Pat,

uluită.

- Stiu foarte bine de înţelegerea dintre voi. Chris te-a iubit dintotdeauna, iar acum pentru că ai dat greş cu Tim, ţi se pare că-l iubeşti şi tu.

Pat rămase fără cuvinte.

- Cred că ţi-ai pierdut minţile, Jay…

- Stii că eu îl iubesc pe Chris, spuse Jay. Mi-ai promis în Anglia c-o să mă ajuţi, dar văd că tu te pretinzi îndrăgostită de Chris. Imi nărui toate speranţele. Am greşit rugându-te să vii înapoi. Nu-mi spune că nu-l încurajezi pe Chris, nici nu ştii cât te urăsc pentru asta!

Jay izbucni în plâns, îngropându-şi faţa în mâini.

Pat o privea uluită. Jay o acuza că se îndrăgostise de Chris şi era adevărat! Il iubea, dar nu avea o relaţie cu el aşa cum susţinea Jay. O relaţie ar fi stricat frumuseţea legăturii de prietenie dintre ei. Pat era măritată, aşadar era bine să pună capăt lucrurilor neclare. Işi prinse prietena de umeri.

- Draga mea, te rog nu plânge. N-am vrut să te rănesc prin nimic. Nu vreau să mă urăşti, n-aş suporta asta. Am fost prietene multă vreme. N-am vrut să stric relaţia ta cu Chris şi nici nu aveam cum s-o fac pentru că din câte ştiu n-a fost niciodată nimic între voi.

- Dar tu eşti măritată cu Tim, şi nu înţeleg ce mai vrei de la Chris.

- Noi suntem doar prieteni.
- Dar ştii că el te iubeşte.
- Da, ştiu, zise Pat.
- Când te-am chemat înapoi, în Spania, eram sigură că-l iubeşti pe Tim. Dar nu este aşa, nu? Aş fi vrut să nu te fi chemat.
- în acest caz, cred că este mai bine ca eu şi Tim să plecăm imediat.

Jay începu să cedeze.

- O, Pat, sunt atât de nefericită! Aş fi vrut să nu mă fi născut!
- Jay, draga mea, nu crezi că toţi trecem prin momente mai proaste? Crezi că eu sunt fericită? Dacă asta ţi-ar aduce mulţumire, aş pleca imediat în Anglia...
- Iartă-mă, Pat, mi-am pierdut cumpătul, sunt stupid de geloasă.
- Draga mea, crezi că-l pot face pe Chris să te iubească?
- Nu, dar cel puţin stai departe de el.
- Nu este tocmai uşor, ştii că lucrăm împreună!
- L-ai putea lăsa să lucreze cu Tim. Nu trebuie să-l însoţeşti până la vilă, îl poţi evita, dacă vrei.
- Nu-ţi mai face gânduri negre, Jay, o să-l evit cât pot de mult.
- Pat, eşti aceeaşi prietenă bună, iartă-mă pentru ieşirea pe care am avut-o!

Si Pat o iertă. Jay îi amintea foarte mult de Tim. Amândoi aveau nevoie de iertare, dar îşi făceau de cap, nici unul dintre ei nu lua în considerare opinia ei...

Pat o lăsă pe Jay şi se duse în cameră, unde-l găsi pe Tim citind. Incercă să-i zâmbească.

- Mâine pleci la Malaga cu Chris?
- Probabil, mormăi Tim.
- Nu eşti încântat de noul lui proiect?
- Nici vorbă, nu-mi place cum merg lucrurile.
- Nici faptul că ai fost iertat de suma mare de bani lipsă nu te face fericit?

Tim nu răspunse nimic şi în tăcere se culcară, spunându-şi doar noapte bună. Erau doi străini. Pat îşi aminti vorbele duioase spuse de Chris, pasiunea din ochii lui: te ador, Pat. Sunt gata să te duc oriunde, dacă Tim te-ar lăsa liberă... Inima începu să-i bată mai tare la acest gând.

***

Săptămânile următoare au fost cele mai nefericite din viaţa lui Pat. Ieşirea necontrolată a lui Jay, propria-i pasiune, făcură ca lucrurile să fie şi mai grele pentru ea. Işi respectă promisiunea şi-l evită pe cât posibil pe Chris, motiv pentru care se simţea mereu tristă şi nefericită.

Cu Tim nu se mai certa, dar atmosfera dinte ei era mereu încărcată. Nu mai rămasese nimic din vechea lor camaraderie. Existau desigur şi clipe în care pasiunea lui

părea că reînvie, dar ea rămânea inertă în braţele lui. Când Tim o acuză că este foarte rece şi indiferentă, Pat nu ştiu ce să-i răspundă; între doi oameni poate fi iubire, sau nimic. Iar să pretindă că-l iubeşte ar fi fost un act de ipocrizie. Aşadar, prăpastia dintre ei se adânci.

La Flora începu să redevină ce fusese. Reveniră unii din vechii clienţi. Sub grija lui Pat, începură să obţină profit.

Chris făcea progrese cu planurile de îmbunătăţire a pensiunii.

Tim executa ce-i spunea Chris, fiind foarte politicos cu el.

De fiecare dată când îl vedea pe Chris, ştiind că trebuie să-l evite, Pat simţea un gol în inimă. Erau nopţi când nu putea să doarmă, se ducea la fereastră şi privea spre vila lui unde ardea lumină adresându-i aceeaşi rugă:

- O, Chris...pentru numele lui Dumnezeu, ia-mă de aici! Te iubesc şi nu mai suport să trăiesc fără tine.

Jay nu mai făcu nici o încercare de a intra în sufletul lui Chris cu toate că observă că Pat îl evita, după cum îi promisese.

Trecură vreo trei săptămâni înainte ca el să reacţioneze.

Pat se întreba în acest timp de ce era atât de greu să stea departe de el.

Chris din iubire şi respect pentru Pat era în stare să accepte orice din partea ei; dar nu

înţelegea de ce îl evita.

Se gândi că trebuia să ceară o explicaţie.

Ea se temea de acest moment. Când Chris nu era prin preajmă Pat putea fi foarte puternică, şi convingătoare, dar în apropierea lui curajul îi pierea şi locul lui îl luau emoţiile.

Intr-o seară pe la sfârşitul lui noiembrie, Chris apăru la pensiune. începuse sezonul ploios. Pe moment nu ploua, iar vântul care bătea, mai uscase pământul.

Pat era singură.

- Pat! Ola!

Se întoarse şi roşi brusc.

- Ola, Chris!
- Pentru tine am venit până aici, zise el.

Pat încercă să găsească o scuză pentru a pleca, dar Chris o opri.

- Nu accept nici o scuză de la tine în seara asta, draga mea, vreau să ştiu de ce mă eviţi de trei săptămâni. Nu te simţi bine?
- Ba da, zise Pat cu jumătate de gură. Uite ce bronzată sunt...
- Si eu sunt bronzat, dar asta nu înseamnă că mă şi simt bine! Pat, ce este cu tine, de ce nu vrei să-mi mai vorbeşti?
- Dar nu este aşa, Chris!
- Mă eviţi! Te-am supărat spunându-ţi ce simt pentru tine?

Ea roşi.

- Nu, sigur că nu.
- Atunci, ce s-a întâmplat, draga mea? De ce

mă eviţi, Pat? Am crezut că vom fi prieteni întotdeauna.

- Este foarte greu de explicat.
- încearcă s-o faci, Pat.
- Numai dacă ai putea înţelege....
- Tim? El ţi-a interzis?
- Nu.
- Atunci?
- îmi este greu să-ţi explic.
- încearcă, Pat. Nu suport să fiu ignorat de tine.
- N-ar fi mai bine să ne spunem noapte bună şi să mergem fiecare pe drumul său?
- Nu, până nu mă faci să înţeleg.

Lui Pat îi era imposibil să-i explice că Jay îi ceruse asta, că gelozia prietenei ei o făcuse să nu-l mai încurajeze.

Christopher o urmărea foarte atent.

- Unde este Tim, Pat?
- La Terremolinos. Petrece seara cu nişte prieteni.
- Si Jay?
- Ea este la Malaga, cu americanul acela.
- Ţie cum îţi merge, Pat? Eşti tot nefericită cu Tim?
- Tim s-a schimbat... dar nu-i place noua lui stare şi dă vina pe mine. Cred c-ar fi preferat să se afunde tot mai mult în datorii şi probleme...
- Este ridicol. Doamne, nu realizează că-ţi datorează ţie totul? Draga mea, de ce m-ai evitat

în ultimul timp? Ce am făcut ca să-ţi pierd prietenia? Nu ai încredere în mine?

- Poate că în mine nu mai am încredere, Chris...

El trase aer în piept, privind-o lung. Realiză că, de fapt, Pat ţinea la el, ea femeia pe care o adora.

- Pat, dacă simţi ceva pentru mine trebuie să-l părăseşti pe Tim.
- Nu pot, Chris, nu-l pot dezamăgi astfel.
- El a făcut-o de nenumărate ori. Nu te apreciază şi nu te face fericită. De aceea, nu-mi fac scrupule şi-ţi cer să vii cu mine. Dacă ar fi fost un bărbat decent n-aş fi îndrăznit.
- Sunt sigură că dacă l-aş părăsi ar ajunge la pierzanie.
- Dar tu de ce trebuie să te sacrifici?
- Pentru că i-am făcut nişte promisiuni când m-am măritat cu el.

Chris făcu un gest de deznădejde.

- Bine, draga mea. Iţi respect voinţa. Cu toate astea nu pot asista la nefericirea ta. Voi face ceva.
- Ce vrei să spui, Chris?
- O să renunţ la vila asta pentru a pleca în altă parte. Maroc, Tanger... nu suport să locuiesc atât de aproape dar să nu mă întâlnesc cu cu tine. De ce oare nu te-ai măritat cu mine Pat?
- Pentru că am fost oarbă, Chris.

- Nu ştiu cum voi continua viaţa fară tine, draga mea. Voi încerca să discut mâine cu Tim, să las afacerea pe mâinile lui, apoi să plec departe de aceste locuri. Ţie ce-ţi mai pot spune? Te iubesc şi te voi iubi mereu. Iar dacă nu vei mai putea suporta, vei şti unde să mă găseşti. Te voi aştepta.

Pat îl urmări cum pleacă spre vila sa, unde luminile erau aprinse. De mâine când se va uita spre casa lui Chris nu va mai fi nici o lumină. Nu-l va mai vedea.

Oare Tim merita sacrificul ei? Avea nevoie de ea cu adevărat?

In sfârşit se întoarse şi Tim acasă, bine dispus aşa cum nu-l mai văzuse de multă vreme. O salută voios.

- Ce faci, dragă?
- Bine. Ţie, cum ţi-a mers?
- A fost foarte plăcut să-mi revăd prietenii. Am băut câte ceva.
- Tim, va trebui să munceşti mai mult, cu mai multă responsabilitate la pensiune de acum.
- De ce?
- Chris părăseşte Santa Rosca.
- Unde se duce?
- Cred că la Tanger, la un prieten pictor. Pat simţi o mare durere în suflet când spuse acestea. A doua zi, vila lui Chris fu închisă. Nu mai

străluceau luminile printre palmieri ca un far, iar ochii lui dragi nu mai erau aproape s-o consoleze. Chris plecase, iar Pat se simţea teribil de singură.
Jay vărsă lacrimi la despărţire, recunoscându-se definitiv învinsă.
Cu toate acestea, îşi reveni destul de repede alături de americanul care părea s-o intereseze.

Pat era conştientă că gelozia lui Jay fusese sfârşitul prieteniei dintre ea şi Chris. Ei îi lipsea teribil de mult. O durea despărţirea de el, aşa cum n-ar fi crezut că se va întâmpla. Fuseseră de acord că era mai bine să nu-şi scrie.

Cu toate acestea, curând primiră o scrisoare din Maroc de la el, iar ea o citi înfrigurată; nu găsi decât o urare de bine adresată ei.

Christopher se simţea bine, îi pria clima de la Tanger. Pat nu ştia dacă îi simte lipsa sau nu. Nu avea dreptul să se gândească la el, deşi căsătoria ei era o mare farsă.

Tim revenise la vechile-i obieiuri. Reîncepură certurile privitoare la schimbările pe care el voia să le facă la pensiune, iar ea nu făcea altceva decât să-l mai domolească.

El îi reproşa că-i strica mereu cheful, că se simţea însurat cu o cicălitoare, cu o morocănoasă.

Trecuseră două luni de la plecarea lui Chris. Veni Crăciunul iar Tim se strădui în felul său să organizeze totul pentru ca distracţia să fie

maximă.

El petrecea tot timpul în compania unei văduve braziliene care venise la pensiune însoţită de mama ei. Mercedes Guttirez, care vorbea engleza destul de bine, îl sorbea din priviri. Mama lui Mercedes, o femeie leneşă, masivă, care purta nişte bijuterii de prost gust, stătea mereu pe terasă în timp ce fiica ei se amuza pe plajă cu Tim.

Desigur, Mercedes o includea şi pe Pat în invitaţiile ei. Dar ea ştia din instinct că nu este dorită şi urmări cum

atracţia lui Tim pentru frumoasă braziliană creşte pe zi ce trece. Dacă l-ar fi iubit ar fi trebuit să simtă gelozie, dar nu era aşa.

Deşi era cu cinci ani mai mare decât Tim, Mercedes părea mai tânără. Era îmbrăcată cu bun gust şi foarte volubilă.

Veni şi ziua în care Jay se logodi cu americanul ei.

De acum, pensiunea funcţiona doar prin grija lui Pat, căci Tim apărea doar spre dimineaţă şi dispărea din nou pe la prânz.

Pat se simţea teribil de singură. I se părea că au trecut ani şi nu trei luni de la plecarea lui Chris în Maroc.

Intr-una din seri, Tim bea pe terasă în compania lui Mercedes; tocmai se întorseseră de la Malaga. Pat care fusese foarte ocupată, căci pensiunea era plină, nu-i văzuse toată ziua.

Simţea o durere cumplită în suflet amintindu-şi de Chris, căruia îi plăceau atât de mult apusurile de soare la Santa Rosca. Se duse pe terasă să-l caute pe Tim pentru că avea nevoie de ajutorul lui.

- Tim, colonelul Boyson vrea să-l duci mâine la Ronda. Vrei să vorbeşti cu el despre asta?

Tim nu se obosi s-o privească. Iar când o făcu observă că Pat arăta cam rău. Era îmbrăcată în salopetă, cu părul legat căci făcuse curăţenie toată ziua.

Mercedes arăta impecabil, ca de obicei.

- Spune-i individului c-o să discut cu el după cină, mormăi Tim.

-Nu se poate, Tim, te aşteaptă în birou chiar acum.

-Nu pot acum, am treabă.

Pat se înfurie.

-Te rog să vii, Tim.

Brazilianca îl privi lung pe Tim apoi îi şopti:

-Ar fi mai bine să te duci.

Tim deveni dintr-o dată impertinent.

- Pentru Dumnezeu, nu mă mai cicăli, Pat, zise el dând paharul peste cap.

Pat păli, apoi plecă fără o vorbă, iar cei doi îşi continuară idila.

Tim n-o căută decât la miezul nopţii când văzu că nu era de găsit pe nicăieri.

Pat se dusese la vila lui Chris, vechiul refugiu în clipele de tristeţe.

Vila era goală. Pat se retrăsese în locul preferat de ea întotdeauna, printre florile de hibiscus.

Tim o rănise de multe ori, dar în seara asta o ofensase peste măsură, nu putea trece peste faptul c-o insultase în faţa altei femei. O femeie care-i cucerise atenţia în ultima lună. încercă să-şi amintească zilele de la începutul dragostei lor, când Tim o adora. Acum, făcea acelaşi lucru cu Mercedes, iar pe ea o dăduse uitării.

Pat nu-l mai voia nici pe el nici iubirea lui. O deranja însă lipsa lui de devotament şi fidelitate. De dragul lui, ea renunţase la iubirea acelui bărbat minunat care era Chris. Simţea că nu mai poate continua fără dragostea lui, ştiindu-l atât de departe.

Mai apoi, îşi spuse că trebuia să găsească puterea de a merge mai departe. Probabil că mii de femei treceau prin aceleaşi necazuri ca ale ei.

Se simţi teribil de obosită şi pustiită când se ridică dintre flori şi porni spre la Flora. Parcă se mai liniştise puţin. Se duse direct în camera lor unde adormi imediat, de parcă ar fi vrut să evite gândurile de orice fel.

Tim, care abia se rupsese de fascinanta braziliană pentru a veni la culcare o privi lung pe Pat, observând că soţia lui chiar şi în somn era foarte tristă. Biata Pat! Ce urât se purtase cu ea în seara asta! Tim şi-ar fi dorit s-o poată iubi în continuare, dar acum, Pat îl plictisea teribil. Işi

dorea vechii săi prieteni, pe Mercedes, petrecerile.

Pat deschise ochii simţindu-se privită. Ce expresie ciudată!

Tim se aşeză pe marginea patului.

- Te rog să mă ierţi, Pat, murmură el. M-am purtat incalificabil în seara asta, iartă-mă, dacă poţi. N-am făcut altceva decât să te rănesc în ultimul timp. Am ajuns la concluzia că ai făcut o mare greşeală măritându-te cu mine. Eşti o femeie minunată, Pat, numai că nu ne potrivim, asta este.

- Presupun că nu! Bietul de tine!

- Biata de tine, Pat! Culcă-te la loc, acum, eu plec din nou.

- Tim... începu ea, dar el plecase deja.

Pat realiză că împotriva gesturilor ei de acceptare se aflau acum mai îndepărtaţi ca niciodată. Incercă să rămână trează aşteptându-l.

Dimineaţa când se trezi Tim, Pat era deja obosită de atâta muncă.

Un poştaş îi aduse o scrisoare; era adresat senorei Mallory.

O citi. După o clipă, inima începu să-i bată tare, păli şi chipul ei căpătă un aer disperat.

Era de la Gordon Challis, prietenul din Tanger la care locuia Chris. Acesta îi scria că prietenul lui fusese operat şi ceruse s-o mai vadă o dată pe Pat.

Pat rămase cu scrisoarea în mâini, incapabilă să scoată o vorbă.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Tim care apăruse din senin.

- Chris... răspunse Pat cu buzele uscate.

El citi scrisoarea. O privi şi observă figura ei transfigurată.

- înseamnă mult pentru tine, Pat?

- Este cel mai bun prieten al meu, ştii bine. Aş vrea să mă duc la el, dacă nu te superi.

- Sigur că da, du-te numaidecât. îmi pare rău că are probleme, dar el n-a fost niciodată prea sănătos, nu?

Nu, nu fusese, de asta arăta mereu obosit. Ce operaţie făcuse? Nu se spunea în scrisoare. Probabil că se simţea rău, altfel n-ar fi trimis după ea. Pat nu era capabilă să ia o hotărâre, ea care le rezolva mereu pe toate.

Iar acum, în mod foarte ciudat, Tim o ajută. O conduse spre sofa, o făcu să se aşeze, apoi îi căută o

valiză. Telefon' la Malaga să anunţe ca autobuzul să oprească la Santa Rosca, apoi îi trimise o telegramă lui Jay, cerându-i să se întoarcă, să aibă grjă de pensiune în lipsa lui Pat.

- Cred că n-o să stai mai mult de o zi sau două la Tanger, zise Tim. Până vine Jay mă descurc singur. Nu-ţi face probleme pentru mine sau pensiune, voi avea multă grijă, îţi promit.

Pat încercă să se ridice şi-şi adună hainele.

începuse să se calmeze. îl privi plină de gratitudine pe soţul ei.

- Eşti neaşteptat de amabil, Tim.

El începu să râdă.

- Era timpul să fac şi eu ceva pentru tine.

Ea se opri din împachetat şi-l prinse cu ambele braţe după gât.

- O, Tim, sper că la întoarcerea mea vom face amândoi eforturi să nu ne mai certăm!

El o sărută pe frunte cu duioşie.

- Eşti foarte bună cu mine, întotdeauna ai fost. Du-te şi vezi ce poţi face pentru bietul Rudd.

- Chiar nu te superi că plec, Tim?

- Nu, du-te liniştită, draga mea.

Tot el îi duse bagajul la maşină, iar Pat simţi că Tim abia aştepta s-o vadă plecată. Ultima oară îl văzu făcându-i semne cu mâna, cu chipul strălucind în soare.

Chris era foarte bolnav, altfel n-ar fi trimis după ea. îi era teamă ca nu cumva să ajungă prea târziu, fără a-şi putea lua rămas bun de la el.

Călătoria i se păru interminabilă. Era o zi frumoasă, plină de soare, cu migdalii în floare. Dar acum, peisajul superb n-o mai încânta, nu se gândea decât la Chris, conştientă că-l iubea. îl iubea din toată inima.

în sfârşit, autobuzul luă ultima curbă, cea spre Algeciras, de unde luă vaporul, care în două

ore şi jumătate o va duce pe coasta Africii.

Nu mai fusese în Maroc, dar era prea îndurerată şi îngrijorată să se poată bucura de frumuseţea peisajului.

Tangerul. O mulţime de case în stil maur, ridicate pe o terasă deasupra nivelului mării. Era ca o imagine din „O mie şi Una de Nopţi“. Bătea un vânt destul de rece, sau aşa i se păru ei. începu să tremure, stând pe punte cu bagajul în mână, aşteptând să coboare, să ajungă mai repede la Christopher. După ce vasul ancoră, apăru un alt autobuz care ducea pasagerii la ţărm.

Trecu repede prin vamă, printre toţi arabii care gesticulau şi strigau câte ceva, încercând să-i care valiza, dar din fericire găsi imediat un taxi care s-o ducă la vila lui Gordon Challis.

Un tânăr arab îi deschise. Pat fu fericită să se trezească dintr-o dată după o călătorie atât de lungă în care nu cunoscuse pe nimeni, într-un salon primitor, mobilat în stil maur. întrebă imediat cum se simţea Chris, dar arabul o făcu să înţeleagă că nu vorbeşte engleza.

Pat îşi scoase jacheta, şi scotoci în poşetă după pudră şi un pieptene.

Când intră Gordon Challis, care abia aştepta s-o vadă pe femeia după care tânjea prietenul său şi pe care o chemase când se credea pe patul morţii, artistul fu destul de dezamăgit. Tânăra aceea înaltă în costumul bleumarin de călătorie,

era o englezoaică obişnuită, nicidecum frumuseţea la care se aştepta.
Dar când Pat se apropie de el şi-i întinse mâna, zâmbindu-i cu cei mai albaştri şi mai frumoşi ochi, el o asemănă Madonei.
- Cum se simte Chris? îl întrebă ea îngrijorată.
- Destul de rău, doamnă Mallory, dar...
- Ce vreţi să spuneţi...
- Că evoluţia postoperatorie n-a fost chiar atât de rea...
Pat răsuflă uşurată.
- Mulţumesc lui Dumnezeu!
- Voia să vă vadă, mai precis, să fie în viaţă când veţi veni. Aseară s-a simţit mai rău ca oricând.
- Dar unde este acum?
- Aici, în casa mea. I-am angajat o asistentă să-l îngrijească, iar aseară doctorul ne-a propus să-l opereze din nou. Dar dimineaţă temperatura i-a scăzut, iar celălalt medic ne-a spus că primejdia a trecut. Aţi vrea să-l vedeţi, nu?
- Sigur că da!
Pat se lăsă condusă într-o încăpere mare frumoasă, cu ferestrele care dădeau spre port. Asistenta îi citea lui Chris. Acesta era foarte slab, cu ochii mari, palid... dar nu era muribund, aşa cum îşi închipuise ea.

- Donna Patricia... reuşi să spună.
Pat îngenunche la patul lui.
- Draga mea! Ce bine că ai venit!

- Nu puteam sta departe dacă aveai nevoie de mine. Am crezut că...

- Că sunt pe moarte? Si doctorul care m-a văzut aseară spunea la fel. Oricum, n-aş fi murit fără să te mai văd o dată.

- Iar acum, cred că te simţi mai bine, nu?

- Faptul că te-am văzut mă face să vreau să zbor, iubito.

- O, Chris, murmură ea.

- Iubita mea, frumoasa mea doamnă Patricia... iartă-mă că mi-am călcat jurământul de a nu te mai vedea...dar doar din mila Domnului n-am murit azi noapte...dacă voi reuşi să trec şi peste aceste momente fără operaţie, sunt scăpat.

- Cred că nu este bine să stau prea mult aici, zise ea, eşti foarte slăbit. Ne vedem din nou dimineaţă, da?

- Va fi extraordinar să mă trezesc ştiindu-te la căpătâiul meu, Pat. Nu-ţi pot spune acum decât că te iubesc la fel de mult şi că-ţi sunt recunoscător c-ai venit.

Pat îl sărută pe frunte şi ieşi.

După ce cină cu Gordon şi avură o discuţie prelungită, Pat îşi aminti că nici unul din ei nu menţionase numele lui Tim. Nici măcar faptul că trebuia să se întoarcă la el. Pat era epuizată fizic dar era într-o stare bună de spirit. Era sub acelaşi acoperiş cu omul pe care-l iubea.

Petrecu apoi toată dimineaţa cu el.

Tangerul radia sub soarele puternic. Minaretele, moscheea, clădirile maure păreau desprinse din basmele arăbeşti. Stând la căpătâiul lui Chris, discutând cu el, Pat învăţă să iubească oraşul fără a fi apucat să-l vadă, pentru că i-l descrise Chris şi pentru că-l va lega mereu de amintirea acestei zile.

Deodată, servitorul arab intră încet şi-i aduse o telegramă lui pat. Era de la Tim. O citi dar nu înţelese nimic, aşa că o reciti de câteva ori.

„Ţi-am trimis telegrama ca să nu te întorci până nu primeşti o scrisoare de la mine“

îi întinse telegrama lui Chris, care se simţea mult mai bine, şi chiar prinsese o culoare sănătoasă în obraji.

- Nu înţeleg ce vrea. Ar fi bine totuşi să aştepţi scrisoarea de care vorbeşte. Dar cum era Tim când ai plecat?

Pentru prima oară vobiră despre el, despre La Flora, Jay...

Aşadar apăruse o femeie între ei, acea braziliană atrăgătoare...

- Biata mea, Pat! gândi Christopher. Nu există femeie mai dezamăgită decât tine. Iar eu nu pot face nimic să te ajut!

Pat şi Chris fură de acord ca ea să rămână în Maroc să aştepte scrisoarea. Aceasta sosi cu două zile întârziere şi conţinea noutăţile la care se aştepta Pat. Era o scrisoare lungă, plină de explicaţii, scuze, un amestec de ruşine şi bravadă, egoism. Pat afla că Tim fugise cu Mercedes Guttirez, în Brazilia.

„ O iubesc la nebunie, scria Tim. Si ea mă iubeşte... şi am vrea să ne căsătorim, dacă mi-ai acorda divorţul. Si cred c-o vei face, pentru că întotdeauna ai fost bună cu mine...
Cred că ne potrivim eu şi iubita mea Mercedes. Din nou îmi este ruşine că mă însor cu o femeie bogată şi vom duce genul de viaţă care ne place amândurora. Pat, ţi-aş fi recunoscător dacă ai înainta cererea de divorţ chiar acum.
Rudd te iubeşte şi dacă vei fi cu el va fi un soţ aşa cum meriţi tu, draga mea. Iartă-mă că te-am dezamăgit. Rămas bun, Pat.“
Pat o citi de două ori, apoi i-o întinse lui Christopher. Era uluită.
După ce citi scrisoarea Chris o privi cu ochii unui om care a văzut porţile raiului deschizându-se în faţa sa.
- Dumnezeule, şopti el.
Pat simţi o durere greu de exprimat în cuvinte.
- Iubita mea, aş fi un ipocrit dacă aş spune că nu mă bucur...
Ea nu răspunse.
- Iubito, spune-mi că nu te doare că Tim te-a părăsit.
- Nu, nu mă doare minţi ea. Poate va fi fericit, dar mă tem pentru el. L-am iubit cândva, Chris, şi ştiu că este un iresponsabil, dar nu este un om rău.
- Sunt sigur că brazilianca îl va face fericit. Spuneai că seamănă unul cu altul. Tu meritai

totul, mult prea mult faţă de ce putea el să-ţi ofere.

- Voiam doar un cămin şi copii.
- Te înţeleg, iubito. Cel mai bun lucru pe care l-a făcut Tim pentru tine a fost să-ţi redea libertatea. Scrie că este sigur că eu voi avea grijă de tine de acum. Ştii că asta a fost dorinţa mea cea mai mare. Şi mai spune c-a simţit mereu că ţii mai mult la mine decât vrei să recunoşti. Este adevărat, iubito?

Pat ridică privirea spre el, cu ochii plini de lacrimi.

- Este adevărat, dragul meu.
- în acest caz, iubito, întoarce-te câteva luni la Santa Rosca şi când vei termina divorţul mă vei lăsa să am eu grijă de tine? Te voi putea lua de acolo ca soţie mea?
- Da, şopti ea printre lacrimi.
- Donna Patricia! murmură el, sărutându-i mâna.

Mai apoi, Gordon Challis intrând în încăpere constată
că prieteneul său arăta considerabil mai tânăr.

- într-o zi, spuse el, voi încerca să pictez Madona cu pruncul în braţe şi o voi ruga pe Patricia să-mi pozeze.

Sfârşit